

# Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

## RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

### Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE ELECTRIFYING *NEW YORK TIMES* BESTSELLER  
FROM THE AUTHOR OF *CRY NO MORE*

# LINDA HOWARD

## ALL THE QUEEN'S MEN

Illustration by David La Touche

Copyrighted material



## **Kraliçenin Bütün**

**Adamları** Yazan Linda

Howard **BİRİNCİ**

## **BÖLÜM**

Telif Hakkı © 1999 Linda Howard

### **Birinci Bölüm**

1994, İran

Kaba saba küçük kulübede hava soğuktu. Tek pencerenin üzerine asılmış battaniyelere ve kötü takılmış kapıya rağmen herhangi bir ışıktan kaçarken, soğuk hava hala içeri sızıyordu. Niema Burdock parmaklarını ısıtmak için üfledi, ekip lideri Tucker'ın izin verdiği tek şey olan pille çalışan loş ışıpta nefesi hafifçe buğulandı.

Kocası Dallas, Semtex bloklarını ağ teçhizatının güvenli bölümlerine sakince yerleştirirken tişörtünün içinde son derece rahat görünüyordu. Niema endişesini gizlemeye çalışarak onu izledi. Endişelendiği şey patlayıcı değildi; Plastik o kadar sağlamdı ki Vietnam'daki askerler onu yakıt olarak yakmışlardı. Ama Dallas ve Sayyed patlayıcıları ve bu zaten yeterince tüyler ürpertici olan bir işin en tehlikeli kısmıydı. Her ne kadar kocası bu konuda karşıdan karşıya geçerken olduğu kadar rahat olsa da, Niema iş konusunda o kadar da rahat değildi. Telsiz fünyesi son teknoloji ürünü değildi; ondan çok uzaktı. Bu kasıtlıydı, ekipmanlarından herhangi birinin yanlış ellere geçmesi ihtimaline karşı bir önlemdi. Onların hiçbir şeyi Dallas'ın C-4 yerine Semtex kullanmasının nedeni de buydu. Ama ekipmanları en iyisi olmadığı için Niema

güvenilir olduğundan emin olmak için büyük acılar çekti. Bu onun kocanın parmağı, ne de olsa, düğmenin üzerinde olacaktı.

Dallas onun bakışlarını üzerinde yakaladı ve ona göz kırptı, güçlü yüzü her zamanki vurdumduymazlığından sıyrılıp sıcak bir ifadeye büründü  
Sadece ona ayırdığı gülümseme. "Hey," dedi hafifçe, "bu işte iyiyimdir. Merak etme."

Endişesini gizlemeye çalışmak buraya kadarmış. Diğer üç adam dönüp ona baktı. İşin stresiyle başa çıkamadığını düşünmelerini istemediği için omuz silkti. "Yani beni dava edin. Bu eş işinde yeniyim. Bu işi yapmam gerektiğini sanıyordum.  
endişelenme."

Seyit kendi eşyalarını toplarken güldü. "Balayını geçirmek için harika bir yol." Artık Amerikan vatandaşı olan İranlı, kırklı yaşlarının sonunda, sert, sıırım gibi bir adamdı. İngilizce'yi Ortabatı aksanıyla konuşuyordu, hem çok çalışmanın hem de neredeyse otuz yıldır Birleşik Devletler. "Şahsen ben düğün seyahatim için Hawaii'yi seçerdim. En azından orası sıcak olurdu."

"Ya da Avustralya," dedi Hadi hüznle. "Şu anda orada yaz mevsimi." Hadi Santana Arap ve Meksika kökenliydi ama doğuştan Amerikalıydı. Güney Arizona'nın sıcağında büyümüştü ve kış ortasındaki soğuk İran dağlarını Niema'dan daha fazla sevmiyordu. Nöbet tutardı Dallas ve Sayyed suçlamaları yerleştirirken Tüfeğini ve mühimmatını kontrol edip tekrar kontrol ederek kendini meşgul ediyordu.

"Evlendikten sonra Aruba'da iki hafta geçirdik," dedi Dallas. "Harika bir yer." Niema'ya tekrar göz kırptı ve Niema gülümsemek zorunda kaldı. Dallas Aruba'ya başka bir zaman gitmediyse, balayı sırasında pek bir şey görmemişti, üç



aylar önce. İki hafta boyunca birbirlerinin yanında kaybolmuşlar, sevişmişler, geç saatlere kadar uyumuşlardı. Mutluluk.

Tucker sohbete katılmadı ama soğuk, koyu renk gözleri Niema'yı değerlendirir gibi üzerinde gezindi; onu ekibe dahil etmekle hata yapıp yapmadığını merak ediyordu. O kadar da

Diğerleri kadar tecrübeliydi ama acemi de değildi. Sadece bu da değil, gözleri kapalıyken bir telefon hattına böcek yerleştirebiliyordu. Eğer Tucker'ın onun yeteneği hakkında herhangi bir şüphesi varsa, bunu ortaya çıkıp söylemesini diledi.

Ama eğer Tucker'ın onun hakkında şüpheleri varsa, o zaman oyun değişir, diye düşündü alaycı bir tavırla, çünkü onun hakkında kesinlikle emin değildi. Yanlış bir şey söylediğinden ya da yaptığından değil; onun yanında kendisini gergin tutan tedirginlik içgüdüsel, somut bir nedeni yoktu. Onunla birlikte geride kalmak yerine fabrikaya giden üç adamdan biri olmasını diledi. Onunla baş başa saatler geçirme düşüncesi onun kadar sinir bozucu değildi. Dallas'ın tehlikede olacağını biliyordu ama sinirleri zaten gergin ve ham hissederken bir de bu gerginliğe ihtiyacı yoktu.

Tucker aslında içeri girmeyi planlamıştı ama Dallas Buna karşı çıkan tek kişi oydu. "Bak patron," demişti o sakin haliyle. "Sorun senin bu işi yapamaman değil, Çünkü sen de benim kadar iyisin ama bu riski alman şart değil. Eğer mecbur olsaydın, bu farklı olurdu, ama değilsin." İki adam arasında anlaşılmaz bir bakış geçti ve Tucker kısa bir süre başını salladı.

Dallas ve Tucker, Tucker bu ekibi kurmadan önce birbirlerini tanıyorlardı, daha önce birlikte çalışmışlardı. Sadece Niema'yı ekip lideri konusunda rahatlatan şey, kocasının ona güvenmesi ve saygı duymasıydı ve Dallas Burdock kimsenin itip kaktığı biri değildi, hatta tam tersi. Dallas

tanıdığı en sert, en tehlikeli adamlardan biriydi. Tucker'la tanışana kadar onun en tehlikelisi olduğunu düşünmüştü.

Bu bile başlı başına korkutucuydu, çünkü Dallas bambaşka biriydi. Beş ay öncesine kadar onun gibi erkeklerin var olduğuna inanmamıştı. Artık farklı olduğunu biliyordu. Kocasını izlerken boğazı düğümlendi, kara kafası bir kez daha tüm dikkatini malzemelerine ve ekipmanlarına odaklamıştı. Bu şekilde, her şeyi duymazdan gelebilirdi ama konsantrasyon gücü müthişti. Bu seviyede bir konsantrasyonu sadece bir erkekte görmüştü: Tucker'da.

Gerçekten evli olduğuna, özellikle de Dallas gibi bir adamla evli olduğuna inanmamamak gibi ani bir güvensizlik hissetti, neredeyse gerçekliği askıya aldı. Onu sadece beş aydır tanıyordu, neredeyse bir o kadar zamandır seviyordu ve pek çok açıdan ona hâlâ yabancıydı. Birbirlerini yavaş yavaş öğreniyorlardı, Başta CIA olmak üzere çeşitli kuruluşlar için sözleşmeli ajan olarak çalıştıkları göz önüne alındığında, evlilik rutinine yerleşmek - olabildiğince rutin.

Dallas sakın, istikrarlı ve becerikliydi. Bir zamanlar bu özellikleri, eğer evcimen bir banliyö tipiyseniz, arzu edilir ama temelde heyecan verici olmayan şeyler olarak tanımlardı. Ama şimdi öyle değildi. Dallas'ta ağırbaşlı hiçbir şey yoktu. Ağaçtan bir kediye mi ihtiyacınız var? Dallas o ağaca bir kedi gibi tırmanabilirdi. Kedi. Tesisatın tamir edilmesi mi gerekiyor? Dallas tamir edebilir. Sörften çıkarılması mı gerekiyor? O üstün bir yüzücüydü. Zor bir atış yapacak birine mi ihtiyacınız var? O uzman bir nişancıydı. İran'da bir binayı havaya uçurmak mı gerekiyordu? Dallas sizin adamınızdı.

Dallas'tan daha sert ve daha tehlikeli olmak için biraz uğraşmak gerekiyordu ama Tucker... bir şekilde öyleydi. Bilmiyordu.

neden bu kadar emin olduğunu merak ediyordu. Tucker'ın fiziksel görünüşü değildi; uzun boylu ve zayıftı ama Dallas kadar kaslı değildi. Sinirli biri değildi; hatta Dallas'tan bile daha sade biriydi. Ama gözlerinde, karakteristik durgunluğunda Tucker'ın ölümcül olduğunu söyleyen bir şey vardı.

Takım lideri hakkındaki şüphelerini kendine sakladı. Dallas'ın Tucker hakkındaki görüşlerine güvenmek istiyordu çünkü Kocasına çok güveniyordu. Ayrıca, bu işi gerçekten almak isteyen oydu, Dallas ise Avustralya'ya bir dalış gezisine yöneldi. Belki de durumun gerginliğinin kendisini etkilemesine izin veriyordu. Ne de olsa, fark edildikleri takdirde hepsinin ölümüne yol açacak bir iş üzerindeydiler ama başarı tespit edilmekten kaçıyor.

Bu soğuk dağların derinliklerine gömülü küçük tesis, Sudan'daki bir terörist üssüne gönderilmek üzere biyolojik bir madde ürettiyordu. Bir hava saldırısı tesisi yok etmenin en hızlı ve etkili yolu olabilirdi ama bu aynı zamanda uluslararası bir krizi tetikleyecek ve Orta Doğu'yu da fabrikayla birlikte. Büyük çaplı bir savaş kimsenin istediği bir şey değildi.

Hava saldırısı mümkün olmadığına göre, fabrikanın yerden imha edilmesi gerekiyordu ve bu da patlayıcıların elle yerleştirilmiş ve güçlü olması gerektiği anlamına geliyordu. Dallas bu işi yapmak için sadece Semtex'e güvenmiyordu; fabrikada, tesisin sadece patlamasını değil, yanıp kül olmasını sağlamak için kullanmayı planladığı yakıtlar ve hızlandırıcılar vardı.

Beş gündür İran'daydılar, açık ve cesurca seyahat ediyorlardı. Geleneksel Müslüman kıyafetlerini giymişti, sadece gözleri açıktı ve bazen onlar da peçeliydi. Farsça bilmiyordu - Fransızca, İspanyolca ve Rusça öğrenmişti ama Farsça bilmiyordu - ama bu önemli değildi çünkü bir



konusması beklenmiyordu. Sayyed buranın yerlisiydi ama söyleyebildiği kadarıyla Tucker Sayyed kadar, Dallas neredeyse onun kadar, Hadi ise Dallas'tan daha az akıcı konuşuyordu. Bazen beşinin de aynı dili konuşuyor olması onu eğlendiriyordu.

Koyu renk gözlü ve koyu renk saçlıydı ve ekip üyesi olarak seçilmesinde renginin elektronikteki becerisi kadar büyük bir rol oynayıp oynamadığını merak etti.

"Hazır." Dallas telsiz vericisini ağ teçhizatına bağladı ve plastik torbasını omuzladı. O ve Seyit aynı dişlilere sahipti. Niema vericileri pratik olarak yedek parçalardan monte etmişti, çünkü vericiler hepsi bir şekilde hasar görmüştü. Onları yamyamlaştırmış ve arızalanmayacaklarından emin olana kadar test edip yeniden test ettiği iki tane inşa etmişti. Ayrıca fabrikanın telefon hatlarını da dinlemişti, bu çok kolay bir işti çünkü ekipmanları yetmişli yılların başlarına aitti.

Bu konuda fazla bilgi edinememişlerdi ama istihbaratlarının doğru olduğunu ve küçük tesisin Sudan'daki teröristler için şarbon ürettiğini bilmelerine yetecek kadar bilgi edinmişlerdi.

Şarbon egzotik değildi, ama kesinlikle etkiliydi.

Sayyed bir gece önce tesise gizlice girip keşif yapmış ve geri dönerek test ve kuluçka işlemlerinin yapıldığı yerlerin yanı sıra Dallas'la birlikte yoğunlaşacakları depolama alanını gösteren kaba bir kat planı çizmişti

Patlayıcılarının çoğunu. Fabrika havaya uçar uçmaz, Tucker ve Niema ekipmanlarını imha edecek -ki bunların çoğunun bir değeri yoktu- ve üç adam döner dönmez harekete geçmeye hazır olacaktı. Ayrılacaklar ve her biri kendi yolunu çizerek ülkeyi terk edecek, Paris'te buluşup bilgi alacaktı. Niema elbette Dallas'la birlikte seyahat edecekti.

Tucker ışığı söndürdü ve üç adam sessizce kapıdan çıkıp karanlığa karıştı. Niema

Diğer üçü ne düşünürse düşünsün, hemen en azından Dallas'a sarılmayı ya da ona iyi şanslar öpücüğü vermeyi diledi. Onun canlandırıcı varlığı olmadan kendini daha soğuk hissediyordu.

Battaniyelerin yerinde olduğundan emin olduktan sonra, Tucker ışığı tekrar yaktı ve yanlarına alacakları eşyaları hızlıca toplamaya başladı. Fazla bir şey yoktu; birkaç erzak, bir parça giysi, biraz para; durdurulmaları halinde şüphe uyandıracak hiçbir şey yoktu. Niema ona yardım etmek için harekete geçti ve sessizlik içinde erzakları beş eşit paket.

O zaman beklemekten başka yapacak bir şey yoktu. Oraya doğru hareket etti.

Radyoyu açtı ve ayarları kontrol etti, gerçi daha önce de kontrol etmişti; tek hoparlörden hiçbir şey gelmiyordu çünkü adamlar konuşmuyordu. Radyonun önüne oturdu ve soğuğa karşı kendini kucakladı.

Bu işle ilgili hiçbir şey kolay değildi ama beklemek en kötüsüydü. Her zaman öyleydi, ama şimdi Dallas tehlikede olduğu için endişesi on kat artmıştı. İçindeki şeytan onu kemiriyordu. Ucuz kol saatine baktı; sadece on beş dakika geçmişti. Henüz henüz tesise ulaşacak zamanımız olmadı.

Omuzlarına ince bir battaniye örtülmüştü. İrkilerek başını kaldırıp yanında duran Tucker'a baktı. "Sen Titriyorum," diyerek alışılmadık hareketini açıkladı ve tekrar uzaklaştı.

"Teşekkürler." Battaniyeyi üzerine çekti, her ne kadar düşünceli bir hareket olsa da bu jestten rahatsız olmuştu. Tucker'la ilgili tedirginliğini görmezden gelebilmeyi ya da en azından ona karşı neden bu kadar temkinli olduğunu anlayabilmeyi diledi. Bu tedirginliğini gizlemeye ve sadece işine odaklanmaya çalışmıştı ama Tucker kimsenin aptalı değildi; onun kendisinden rahatsız olduğunu biliyordu.

Bazen sanki kimsenin bilmediği sessiz bir savaşın içindeymişler gibi hissediyordu, bakışlarının tesadüfen karşılaştığı ve güvensizliğin onunkinde açıkça görüldüğü o nadir zamanlarda, bir hafif alaycı bir farkındalık vardı.

Yine de hiçbir zaman yanlış bir adım atmadı, aralarındaki anlaşmazlığı ortaya çıkaracak hiçbir şey yapmadı. Diğer üç adamla da ilişkisi hem kolay hem de profesyoneldi. Ona karşı her zaman kibar ve kişiliksizdi ve bu bile profesyonelliğinin bir ölçüsüydü. Tucker Dallas'a saygı duyuyordu ve kesinlikle karısına açıkça düşmanlık ederek ekibi bozmayacak ya da işini tehlikeye atmayacaktı. Bu Niema'yı birkaç açıdan rahatlatmalıydı ama öyle olmadı.

Battaniyeyi omuzlarına dolayana kadar, diğerleri gittiğinden beri aralarında tek bir kelime bile konuşulmamıştı. Bunun böyle kalmasını diledi; Tucker'ı uzakta tutmanın onun için en güvenli yer olduğunu düşünüyordu.

Bir kedi kadar rahat ve zarif bir şekilde oturdu. Soğuğa karşı dayanıklı görünüyordu, siyah tişörtünün içinde rahattı ve yorgunluk pantolonu. Dallas da aynı türden bir iç fırına sahipti, çünkü o da soğuğu nadiren hissediyordu. Onlar gibi adamların nesi vardı da bu kadar ateşli oluyorlardı? İnsan ırkının geri kalanı? Belki de fiziksel kondisyonlarından kaynaklanıyordu, ama kendisi çok iyi durumdaydı ve İran'da bulundukları süre boyunca üşümüştü. Onların da üşümesini istemiyordu, sadece lanet olası şarbon tesisi bu soğuk dağlar yerine sıcak çölde inşa edilmiş olsaydı.

"Benden korkuyorsun."

Birdenbire gelen bu yorum, onu battaniyeyi üzerine örttüğü zamankinden daha fazla ürkütmüştü ama

soğukkanlılığını kaybedecek kadar. Sesi sakindi, sanki hava durumunu tartışıyormuş gibiydi. Kadın ona soğuk bir bakış attı. "Temkinli," diye düzeltti. Çoğu insanın köşeye sıkıştığında yapacağı gibi onun da tedirginliğini inkâr etmekte acele edeceğini düşündüyse yanılmıştı. Dallas'ın çoğu zaman eğlenerek öğrendiği gibi, Niema'yı geri adım attırabilecek pek bir şey yoktu.

Tucker karanlık başını soğuk taş duvara yasladı ve bir bacağını yukarı çekerek kolunu dizinin üzerine gevşekçe sarkıttı. Okunamayan kahverengi gözleri onu inceledi. "Temkinli o zaman," diye kabul etti. "Neden?"

Omuz silkti. "Kadınsı sezgi mi?"

Gülmeye başladı. Kahkaha atmak Tucker'la bağdaştırdığı bir şey değildi ama o bunu kolayca yaptı, koyu renk kafasını duvara yasladı. Sesi gerçekten eğlenmiş gibiydi, sanki kendine engel olamıyordu.

Niema onu izledi, durmasını beklerken tek kaşı eğikti. Onun kahkahasına katılmak, hatta gülümsemek için en ufak bir dürtü hissetmedi. Bu durumla ilgili hiçbir şey komik değildi. Hepsinin ölümüne neden olabilecek bir iş için İran'ın derinliklerindeydiler ve bu arada, ekip liderine bir santim bile güvenmiyordu, ha ha ha. Evet, doğru.

"Tanrım," diye inleyerek gözlerini sildi. "Bütün bunlar Kadınsı sezgi mi?" Ses tonunu bir parça kuşkuculuk renklendirdi.

Niema ona sert bir bakış attı. "Sanki sana sağlı sollu saldırıyormuşum gibi konuşuyorsun."

"En azından açıkça değil." Durakladı, gülümsemesi hâlâ ağzını kıvırıyordu. "Dallas ve ben daha önce birlikte çalıştık, biliyorsun. Şüpheleriniz hakkında ne diyor?"

Onun cevabını beklerken son derece rahattı, sanki Dallas'ın ne söyleyeceğini zaten biliyormuş gibiydi - eğer Yani ona duygularından bahsetmişti. Yine de ona tek bir kelime bile kaygıdan söz etmemişti. Bir kere, o Elinde somut bir şey yoktu ve kadınsı sezgilerinden başka bir kanıt olmadan ortalığı karıştırmak istemiyordu. Tedirginliğini göz ardı etmiyordu ama Dallas katı gerçeklerle uğraşan, seçtiği tehlikeli alanda çalışabilmek için duygularıyla bağlantısını kesmeyi öğrenmiş bir adamdı. Dahası, belli ki Dallas'ı seviyor, ona güveniyor ve Tucker'a saygı duydum.

"Onunla bu konuda konuşmadım." "Hayır mı? Neden?"

Omuz silkti. Elinde kanıt olmaması dışında, Dallas'la Tucker hakkında konuşmamasının asıl nedeni, kocasının zaten bu işe girmesine pek sıcak bakmamasıydı ve ona, ben sana söylemiştim deme fırsatı vermek istemiyordu. Yaptığı işte iyiydi, ama o kadar da iyi değildi. Diğerlerinin sahip olduğu saha deneyimine sahip değildi, bu yüzden sorun çıkaracaktı. Ve itiraf etti, Tucker'ın yanında rahat edemeyeceğini bilse bile yine de gelirdi. İçindeki ilkel bir şey gerilime, tehlikeye ve yaptığı işin mutlak önemine heyecan duyuyordu. Hiçbir zaman dokuzdan beşe çalışmak istememişti; macera istiyordu. ön cephede çalışmak istiyordu. Bunu yapmayacaktı. Elde etmek için çok çalıştığı bir işi tehlikeye atacak hiçbir şey.

"Neden olmasın?" Tucker tekrar konuştu ve ses tonundaki rahatlığın altında bir parça çelik yatıyordu. Bir cevap istiyordu ve o da genellikle istediğini aldığından şüpheleniyordu.

Garip bir şekilde, yine de gözünü korkutmamıştı. Hatta bir parçası Bu küçük hesaplaşmanın tadını çıkardılar, düşmanlıklarını

ve Tucker'la bire bir m¼cadele ediyor.

"Ne fark eder ki?" Onun soğuk bakışına kendi bakışıyla karşılık verdi. "Senin hakkındaki ş¼phelerim ne olursa olsun, işimi yapıyorum ve çenemi kapalı tutuyorum. Sebeplerim seni ilgilendirmez. Ama gerçek adının Darren Tucker olmadığına bahse girerim."

Aniden sırtarak onu şaşırtdı. "Dallas senin inatçı olduğunu söyledi. Pek geri vitesli değilmişsin. "dedi, omuzlarını duvara daha rahat yaslayarak.

Ç¼nk¼ Niema, Dallas'ın bir şeyler mırıldandığını duymuştu. Buna yakın bir zamanda, bir konuda kafa kafaya geldikleri birkaç seferden birinin ardından, o da kendini gülümserken buldu.

O daha rahat ortamda, "Adımın Tucker olmadığını nereden çıkardın?" dedi.

"Bilemiyorum. Darrell Tucker iyi bir Teksaslı ismi ve aksanında sık sık biraz Teksas duyuyorum, yani aksan ve isim uyuyor- ama sen uymuyorsun, bir şekilde."

"Evden ayrıldığımdan beri biraz seyahat ettim," diye mırıldandı.

Alaycı bir alkışla ellerini iki kez çırdtı. "Çok iyiydi. Sade bir ifade, biraz daha ağır bir aksan."

"Ama sen bunu yutmuyorsun."

"Bahse girerim birçok aksanda çok iyisindir."

Eğlenerek, "Tamam, bana inanmayacaksınız. Sorun değil. Kim olduğumu kanıtlamamın hiçbir yolu yok. Ama



Bu konuda bana inanın: Benim önceliğim o binayı havaya uçurmak ve hepimizi sağ salim evlerimize ulaştırmaktır."

"Bizi eve nasıl götürebilirsin? Ayrılıyorruz, unuttun mu?"

"Tüm ön çalışmalarımı doğru yaparak, olabildiğince çok sorunu önceden tahmin ederek ve bunları önlemeye yönelik adımlar atarak onları."

"Yine de her şeyi önceden tahmin edemezsiniz."

"Deniyorum. Bu yüzden saçlarım ağarıyor, geceleri oturup endişeleniyorum."

Saçları onunki kadar siyahtı, gümüş bir tel bile görünmüyordu. Espri anlayışı alaycıydı, ironiye meyilliydi; bunu ona göstermemiş olmasını, aralarındaki sessizliği korumasını diledi. Neden yapmamıştı? Neden şimdi, her zaman olduğu gibi, birdenbire silahlı Ateşkes mi?

"Biz varız."

Fısıltıyla söylenen sözler hoparlörden net bir şekilde duyulunca dönüp radyoya baktı. İnanılmaz bir şekilde saate baktı; son baktığından bu yana otuz dakika geçmişti. Tucker'la yüzleşmesine o kadar odaklanmıştı ki endişelenmeyi unutmuştu.

Birdenbire anlamıştı: Adam bunu bu yüzden yapmıştı. Görmezden gelemeyeceğini bildiği tek konuyu kullanarak onun dikkatini dağıtmıştı.

Tucker çoktan telsizin başına geçmiş, Motorola kulaklığını takmıştı. "Herhangi bir sorun var mı?"

"Olumsuz."

Hepsi bu kadardı, sadece fısıltıyla söylenen üç kelime, ama kocasının sesiydi ve Niema en azından şimdilik onun iyi olduğunu biliyordu. Arkasına yaslandı ve nefes alıp vermeye, ritmini düzenli tutmaya odaklandı.

Tucker'ın artık fiziksel şiddet dışında onun dikkatini dağıtmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu, bu yüzden onu yalnız bıraktı. O da Telsiz ayarlarının doğru olduğunu bilmesine rağmen. Emin olmak için telsiz fünüyesini bir kez daha kontrol etmeyi diledi. Hayır, mükemmel çalıştığını biliyordu. Ve Dallas ne yaptığını biliyordu.

"Dallas size hiç eğitiminden bahsetti mi?"

Tucker'a sabırsız bir bakış fırlattı. "Dikkat dağıtmaya ihtiyacım yok. Daha önce yaptığın için teşekkürler, ama şimdi değil, lütfen."

Kaşlarının hafifçe çatılması şaşkınlığını ele veriyordu. "Demek anladın," dedi kolayca ve o anda Tucker'ın niyetinin gerçekten de onun dikkatini dağıtmak olup olmadığını merak etti. Tucker o kadar anlaşılması zor biriydi ki, onu anladığınızı düşündüğünüzde bile, sadece onun okumak istediği şeyi okuyor olmanız mümkündü. "Ama bu daha çok güvence vermek için. Onun eğitimi hakkında bilgin var mı?"

"BUD/S'ye girdiğini mi? Evet." BUD/S, Temel Sualtı Yıkım/SEAL eğitimi: kapsamlı ve o kadar yorucu ki, deneyen erkeklerin sadece küçük bir yüzdesi kursu tamamlayabildi.

"Peki bu eğitimin ne gerektirdiğini size anlattı mı?"

"Hayır, ayrıntılı olarak değil."

"O zaman sözüme güvenin, Dallas sıradan bir adamın yapmayı hayal bile edemeyeceği şeyleri yapabilir."

"Biliyorum. Ve teþekkürler. Ama o hala bir insan ve planlar ters gidebilir-"

"O bunu biliyor. Hepsi biliyor. Hazırlıklılar." "Neden içeri girmeni istemedi?"

Sonsuz küçüklükte bir duraklama oldu, o kadar kısaydı ki duyduğundan emin olamadı. Tucker alaycı bir tavırla, "Söylediklerine rağmen Dallas benim onun kadar iyi olduğumu düşünmüyor," dedi.

Ona inanmadı. Bir kere Dallas ona çok fazla saygı duyuyordu. Diğer yandan, konuşmadan önceki o küçük duraksama ona vereceği yanıtı tarttığını söylüyordu ve verdiği yanıt tartılmasını gerektirecek bir yanıt değildi.

Her kimse, her ne saklıyorsa, Niema ondan doğru dürüst cevaplar alamayacağını kabul etti.

Muhtemelen şu paranoyak casuslardan biriydi.

Her yerde casuslar ve düşmanlar gören ve ertesi gün yağmur yağacak mı diye sorduğunuzda, kötü hava koşullarını gerektirecek ne planladığınızı merak eden bir adam hakkında okumuştum.

Seyit'in sesi telsizden fısıldadı. "Sorun var. Depoda hareketlilik var. Görünüşe göre bir sevkiyat yapmaya hazırlanıyorlar."

Tucker yemin etti, dikkati hemen duruma odaklandı.

Tucker'ın depoladığı

Sevkiyat yapılmadan önce bakteriler tamamen yok edilmeliydi. Depo genellikle geceleri ıssız olurdu ve dışarıda nöbetçiler bulunurdu, ancak şimdi Sayyed'in suçlamalarını yerleştirmesini engelleyen bir hareketlilik vardı.

"Kaç kişi?" Tucker sordu.

"Ben yaparım. .. sekiz. .. Hayır, dokuz. Varillerin arkasına saklandım ama hareket edemiyorum."

O sevkıyatın depodan çıkmasına izin veremezlerdi.

"Dallas." Tucker bu ismi kulaklığına sessizce söyledi.

"Yoldayım patron. Ücretlerim hazır."

Niema'nın tırnakları avuçlarına battı. Dallas Sayyed'in yardımına gidiyordu ama yine de sayıca çok azlardı ve Dallas hareket ederek açığa çıkma riskini göze alıyordu.

Niema'nın eli

ikinci kulaklık için; kocasına ne söyleyeceğini bilmiyordu ama buna fırsatı da yoktu.

Tucker'ın eli fırladı; telsizin fişini çekip çıkardı ve kulaklığı bir kenara fırlattı, karanlık bakışları onun şaşkın bakışlarıyla karşılaştığında soğuk ve sertti.

Kendini ayağa kalkmış, omuzları kenetlenmiş, elleri yumruk olmuş halde buldu. "O benim kocam," dedi şiddetle.

Tucker elini küçük mikrofonun üzerine koydu. "Ve şu anda seni duyarak dikkatinin dağılmasına ihtiyacı yok." Kasten ekledi, "Eğer bir şey yapmaya kalkarsan, seni bağlar ve ağzını tıkarım."

Kendisi de eğitimsiz değildi ve Dallas, onu güvenli davranmaya ve iyi bir eş gibi evde oturmaya ikna edemeyeceğini anladıktan sonra, ona nasıl kendini savunma dersinde hiç anlatmadığı şekilde dövüşüyordu. Yine de uzmanlık seviyesi ne onunkine ne de Tucker'inkine denkti.

Onu alt edebilmesinin tek yolunun onu arkadan, tamamen hazırlıksız yakalamak olduğunu düşündü.

Ama haklıydı. Kahretsin, haklıydı. Dallas'ın konsantrasyonunu bozacak bir şey söylemeye cesaret edemedi.

Ellerini kısa bir teslimiyet jestiyle havaya kaldırdı ve üç adım uzaklaştı. Kulübe o kadar küçüktü ki zaten daha fazla ilerleyemezdi. Bir erzak paketinin üzerine oturdu ve boğucu endişe dalgalarını yenmeye çalıştı.

Dakikalar ilerliyordu. Dallas'ın depo bölümüne doğru sürünerek ilerlediğini biliyordu. riske atmamaya çalışıyordu. Ayrıca geçen her saniyenin teröristleri bakteri sevkiyatıyla birlikte yola çıkmaya biraz daha yaklaştırdığını da biliyordu. Dallas ihtiyatla uygunluğu dengelemeye çalışacaktı.

Tucker kulaklığa konuştu. "Sayyed. Rapor ver."

"Bir santim bile kıpırdayamıyorum. Kamyon neredeyse yüklendi." "İki dakika," dedi Dallas.

İki dakika. Niema gözlerini kapattı. Sırtından aşağı soğuk terler damlıyordu. Lütfen, diye dua ederken buldu kendini. Lütfen. Bundan başka bir kelime bulamıyordu.

İki dakika bir ömür olabilirdi. Zamanın kendisi garip bir şekilde elastik olabilir, her saniye Saatinin saniye ibresi neredeyse hareketsiz görünene kadar ağır ağır ilerledi.

"Yerimi aldım."

Kelimeler neredeyse kontrolünü kaybediyordu. Kan tadı ağzına dolana kadar dudağını ısırdı.

"Nasıl görünüyor?"

"Seyit'in kızı çatlak, tamam. Hey, dostum, kaç suçlama aldın?"

"Bir."

"Kahretsin."

Bir tanesi yeterli değildi. Niema onları dinlemişti, Dallas'ın tesisi tamamen yok etmek için kaç patlayıcı gerektiğini tahmin ettiğini biliyordu.

"Hadi?"

"Yerinde. Size fazla yardımcı olamam."

"Geri çekilmeye başla." Dallas'ın sesi eşitti. "Seyit, tüm hücumları silahlandır."

Bir sessizlik daha oldu, ardından Sayyed "Tamamdır" dedi.

"Hazırlan. Çantayı kamyonun altına atın, sonra da cehennem gibi koşun. Ben koruma ateşi açacağım. Ben düğmeye basmadan önce buradan çıkmamız için bize Jive saniye vereceğim."

"Lanet olsun. Belki de altı yapmalısın," dedi Sayyed.

"Hazır." Dallas hâlâ son derece sakindi. "Başla!"

## **İkinci Bölüm**

Telsiz hoparlöründen kesik kesik silah sesleri yükseliyordu. Niema kurşunlardan bazıları kendisine isabet etmiş gibi sarsıldı, boğazını tıkayan çığlığı bastırmak için ellerini ağzına bastırdı. Tucker ona doğru döndü.

Sanki sessiz kalacağına güvenmiyormuş gibi yüzüne baktı. Endişelenmesine gerek yoktu; kadın olduğu yerde donup kalmıştı. Hayvan sesine benzer bir ses geldi, kısa kesildi. "Orospu çocuğu! Seyit onu satın aldı." "Geri çekil," dedi Tucker, ama yeni bir silah patlaması sözlerini bastırdı.

Ve teneke hoparlörden Niema'nın ensesindeki tüyleri diken diken eden bir ses geldi, bir tür içi boş homurtu, altında silah sesi ve gümbürtü vardı.

"Ah... kahretsin." Kelimeler gergin ve zayıftı; Dallas'ın sesini zar zor tanıyabiliyordu.

"Hadi!" Tucker havladı. "Dallas düştü. Yakalayın onu-"

"Hayır." Sözcük uzun ve derin bir nefes verişin ardından geldi.

"Bekle dostum, orada olabilirim-" Hadi'nin sesinde aciliyet açıkça görülüyordu.

"Kendini kurtar. . . beladan kurtar. Ben bağırsaklarımdan vuruldum."

Etrafındaki dünya griye döndü. Niema şokla savaştı, midesinin dibi düşerken ve ciğerleri pompalayamaz hale gelirken tüm vücudunun parçalandığı hissiyle savaştı. Bağırsaklar vuruldu. Amerika'da, yakınında bir travma ünitesi olsaydı bile, yaralanma kritikti. Burada, bu soğuk, ıssız dağlarda, güvenlik ve son teknoloji tıbbi yardım günler uzaktayken, bu bir ölüm cezasıydı. Bunu biliyordu; akli bunu biliyordu. Ama yine de reddetti, bilgiden geri çekildi.

Daha fazla atış vardı, çok yakındı. Dallas hala ateş ediyordu, hala onları uzak tutuyordu.

"Patron..." Fısıltı kulübenin içinde dolaştı.

"Ben buradayım." Tucker hâlâ Niema'ya dönüktü ve bakışları ona kilitlenmişti.

"Is . . . Niema duyabiliyor mu?"

Dallas şoka girmiş olmalıydı, yoksa asla sormaz, onun her şeyi duyabildiğini fark ederdi. Döğmeyi açık bırakmıştı.

Tucker'ın bakışları ondan hiç ayrılmadı. "Hayır," dedi.

Daha fazla silah sesi. Dallas'ın sığ ve hızlı nefes alışının sesi. "Gözel. I. . . Patlatıcı hâlâ bende. O şeyle gitmelerine izin veremem."

"Hayır," dedi Tucker tekrar. "Yapamazsın." Sesi neredeyse nazikti.

"Ona iyi bak."

Tucker'ın yüzü bir maske gibiydi, bakışları onun yüzüne kilitlenmişti. "Yapacağım." Durakladı ve "Yap" dedi.

Patlama kulübeyi sarstı, tavandaki çatlaklardan aşağı toprak aktı ve kapıyı çerçevesine vurarak salladı. Patlama dalgası henüz geçmemişti ki Tucker hareket etti, kulaklığı kulaklarından söküp yere attı. Eline bir çekiç aldı ve radyoyu metodik bir şekilde parçalamaya başladı; eski ve modası geçmiş olsa da işlevseldi ve planları kullanılabilecek hiçbir şey bırakmamaktı. Telsizi moloz haline getirmek yarım dakika sürdü.

Bunu yaptıktan sonra Niema'yı erzak paketlerinden uzaklaştırdı ve taşıyacaklarını yeniden dağıtarak hızla yeniden paketlemeye başladı. Niema uyuşuk bir şekilde kulübede, hareket edemiyordu, beyni şoktan donmuştu. Acının farkındaydı; göğsünde büyük, pençeleyen bir acı vardı, sanki kalbi patlayacakmış gibi ve bu bile bir şekilde sanki uzaktan hissediliyordu.

Tucker ona ağır bir palto uzattı. Niema ona baktı, onunla ne yapmasını istediğini anlayamadı. Sessizce



onu içine soktu, kollarını kolların içine soktu sanki fermuarını çekti, boynu için ekstra bir tampon olarak saçlarını yakanın altına sıkıştırdı. Ellerine eldiven geçirdi ve başına sıcak tutan kürklü bir şapka taktı.

Başına ağır bir kazak geçirdi, sonra da omuz silkerek kendi ceketini giydi. Eldivenlerini giyerken, alçak bir ses Kulübenin dışında bir ısıklık sesi duyuldu ve ışığı söndürdü. Hadi kapıdan içeri girdi ve Tucker ışığı tekrar yaktı.

Tek ışığın zayıflığında bile Hadi'nin yüzü çizgili ve beyazdı. Hemen Niema'ya baktı. "Tanrım-" diye başladı ama Tucker'ın hızlı bir hareketiyle susturuldu.

"Şimdi olmaz. Gitmemiz gerek." Birini itti konsolide paketleri Hadi'nin kollarına, diğer ikisini de kendi omuzlarına attı. Bir tüfek aldı, Niema'nın koluna girdi ve onu gecenin içine doğru götürdü.

Taşıtları olan eski bir Renault ilk gece bozulmuştu ve Tucker'ın tüm mekanik uzmanlığı kırılan dingili onaramamıştı. Hadi endişeyle Niema'ya baktı. Hareket ettikleri iki gün boyunca hiç duraksamamıştı; adeta bir robot gibiydi, Tucker onları ne kadar zorlarsa zorlasın onlara ayak uyduruyordu. Ona doğrudan bir soru sorduklarında konuşuyor, Tucker yemek verdiğinde yiyor, su verdiğinde içiyordu. Yapmadığı tek şey uyumaktı. Adam söylediğinde uzanıyordu ama uyumamıştı ve gözleri yorgunluktan şişmişti. İki adam da kadının daha fazla dayanamayacağını biliyordu.

"Ne yapacaksın?" Hadi sesini alçaltarak Tucker'a sordu. "Başlangıçta planladığımız gibi ayrılacak mıyız, yoksa Birlikte mi? Onu dışarı çıkarmak için yardıma ihtiyacınız olabilir."

"Ayrılıyorz," dedi Tucker. "Böylesi daha güvenli. Bir kadın iki erkekle seyahat etmek, bir erkek ve karısından daha fazla dikkat çekecektir."

Kuzeybatıya doğru seyahat ediyorlardı, İran'ın en Nüfusun yoğun olduğu bir bölgeydi ama Türkiye'ye ve güvenliğe ulaşmanın tek yolu buydu. Batıda Irak, doğuda Afganistan ve Pakistan, kuzeydoğuda Sovyetler Birliği'nin dağılmasıyla geriye kalan ülkeler, kuzeyde Hazar Denizi ve güneyde Basra Körfezi vardı. yaşanmaz bir çöl. Varabilecekleri tek yer Türkiye'ydi. Bundan sonra Niema geleneksel Müslüman çarşafını giymek zorunda kalacaktı.

İlk başta gece yolculuk etmişlerdi, böylece herhangi bir takip durumunda fark edilmemek için daha iyiydi. Sayyed ve Dallas'ın tek sabotajcılar olduğu düşünülüyordu. Tucker, davetsiz misafirlerden hiç söz edilmemiş olmasının bile mümkün olduğunu düşündü. Tesis uzaktı ve sadece tek bir telefon hattı vardı. Dallas kimse telefona ulaşmadan önce düğmeye basmış olabilirdi, tabii çalışanlardan herhangi birinin aramayı düşündüğünü varsayarsak.

Bina kömürleşmiş bir moloz yığınıydı. Tucker Niema'yı Hadi'nin endişeli ve dikkatli gözleri altında bırakarak keşfe çıkmıştı. Dallas her zamanki gibi çok titiz davranmıştı; plastiğin yok edemediğini yangın yok etmişti.

Niema ilk kez bir şey sorulmadan konuşmuştu. Tucker geri döndüğünde ona baktı, kara gözleri anlamsız, perili ama bir şekilde umutluydu. "Onu buldun mu?" diye sordu.

İrkilerek ve saklayarak, "Hayır," dedi.

"Ama cesedi ..."

Dallas'ın hâlâ hayatta olduğuna dair mantıksız bir umuda tutunmuyordu. Gömmek için cesedini istiyordu.

"Niema . . hiçbir şey kalmadı." Bunu olabildiğince nazik bir şekilde söyledi, darbeyi hafifletmek için yapabileceği hiçbir şey olmadığını biliyordu ama yine de denedi. Başından beri bir asker gibi davranmıştı. ama şimdi çok kırılğan görünüyordu.

Hiçbir şey kalmamıştı. Sözcüklerin ona çarptığını, şokla sarsıldığını gördü. O zamandan beri hiçbir şey istememişti, su bile. Kendi dayanıklılığı o kadar yüksekti ki susuzluğun farkına varmadan uzun süre dayanabilirdi, bu yüzden kendi ihtiyaçlarının ona onunkini hatırlatmasına güvenemezdi. Bir zaman sınırı koydu: Her iki saatte bir ona su içirecekti. Her dört saatte bir de yemek yediriyordu. Bunun bir anlamı yoktu; ona ne verirse itiraz etmeden kabul ediyordu.

Şimdi planlandığı gibi ayrılma zamanları gelmişti ama Niema Dallas'la gitmek yerine artık onunla kalacak, Hadi de ülkeden ayrılmak için kendi yolunu çizecekti.

Yarın Tahran'da olacaklar ve halkın arasına karışacaklardı. Tucker daha sonra güvenli bir şekilde temas kuracak ve bir sorun çıkmazsa ulaşımını sağlayacaktı. Bir gün sonra da Türkiye sınırının hemen ötesinde olacaklardı. Tucker aracı terk edecek ve daha önce keşif yaptığı ücra bir yerde gece boyunca yürüyerek karşıya geçeceklerdi. Hadi başka bir noktadan karşıya geçecekti.

Hadi sakalını kaşıdı. İkisi de iki haftadır tıraş olmamıştı, bu yüzden kesinlikle kirli görünüyorlardı. "Belki yarın Tahran'a vardığımızda etrafı araştırabilirim, bir Eczaneden uyku hapi falan al. Uyuması lazım."

Kısa bir süre dinlenmek için durmuşlar, çoktan terk edilmiş küçük bir çamur evin kalan tek duvarı tarafından korunmuşlardı. Niema biraz uzakta, onlarla arasındaki hafif mesafenin çok ötesinde bir şekilde yalnız oturuyordu.

Kıpırdamadı. Sadece oturdu.

Belki ağlarsa, diye düşündü Tucker. Belki birazını dışarı atarsa, kendini tüketirse, uyuyabilirdi. Ama Ağlamamıştı; çok çok derindi ve henüz gözyaşı dökene kadar kendini toparlayamamıştı. Ağlama zamanı daha sonra gelecekti.

Hadi'nin önerisini düşündü ama hızlı hareket etmeleri gerekirse diye ona ilaç verme fikrinden hoşlanmadı. Yine de...

"Belki," dedi ve öylece bıraktı.

Yeterince dinlenmişlerdi. Tucker ayağa kalkarak molanın bittiğini işaret etti. Niema da ayağa kalktı ve Hadi ona gevşek, pişmemiş çamur tuğlaların üzerinden geçmesine yardım etmek için ilerledi.

Yardıma ihtiyacı yoktu ama Hadi onu bir ana tavuk gibi korumaya başlamıştı.

Gevşek bir tahtaya bastı. Eğildi ve yerinden çıktı.

Niema'nın üzerine bastığı tuğlalardan bazıları ayağının altından kaydı. Dengesi bozuldu, kaydı ve sağ omzunun üzerine molozların arasına düştü.

Bağırmadı, gereksiz ses çıkarmamak için aldığı eğitim hâlâ geçerliydi. Hadi usulca küfrederek özür dilerken

ayağa kalkmasına yardım etti. "Kahretsin, özür dilerim! Sen iyi misin?"

Başını salladı, giysilerini ve omzunu fırçaladı. Tucker omzunu tekrar fırçalarken kaşlarının hafifçe çatıldığını gördü ve bu ifade bile son iki gündür yüzüne o kadar yabancıydı ki hemen anladı  
bir şeyler yanlıştı.

"Yaralanmışsın." Konuşmayı kesmeden önce onun yanındaydı ve onu molozların arasından çekip aldı.

"Omzunu mu sıkıştırdın?" Hadi endişeyle kaşlarını çatarak sordu.

"Hayır." Sesi şaşkıncı, daha fazla değil, ama omzunun arkasına bakmak için boynunu büktü. Tucker onu çevirdi. Gömleğinde küçük bir yırtık vardı ve kan akıyordu.

"Keskin bir şeyin üzerine düşmüş olmalısın," dedi ve hasarın bir tuğla parçasından kaynaklanmış olabileceğini düşündü ama sonra çürümüş bir tahtadan yaklaşık bir santim dışarı çıkmış paslı çiviye gördü.

"Çiviydi. İyi ki tetanos aşısı yaptırmışsın." Konuşurken gömleğinin düğmelerini etkin bir şekilde çözdü. O değildi Sütyen giyiyordu, bu yüzden sadece ilk birkaç düğmeyi açtı, sonra gömleği yaralı omzundan çekti.

Delinme yarası morumsu renkteydi ve şişmeye başlamıştı, somurtkan bir şekilde kan sızıyordu. Çivi, kürek kemiğinin üst ve sağ tarafına, kolunun hemen yanındaki etli kısma saplanmıştı.

Kanın daha rahat akması için üzerine bastırdı. Hadi yetersiz ilk yardım çantasını çoktan açmış ve akan kanı temizlemek için kullandığı birkaç gazlı bez çıkarmıştı.

Niema hareketsiz durmuş, Tucker'ın hem kendisinin hem de Hadi'nin gösterdiği endişeye kıyasla önemsiz olduğunu düşündüğü yarayla ilgilenmelerine izin vermişti. Herhangi bir yara ya da yaralanma gecikmenin tehlikeli olduğunu, çünkü bunun onları İran'da daha da uzun süre kalmaya zorlayacağını, dolayısıyla endişelerinin mantığa dayandığını; ancak Tucker'ın da itiraf ettiği gibi bunun en büyük kısmının Erkeğin dişiye koruma içgüdü. Sadece yanlarındaki tek kadın o değildi, aynı zamanda zaten yaralıydı,

Fiziksel olarak olmasa da duygusal olarak. Cesareti ve zekâsıyla kendini ekibe çabucak sevdiren genç ve sevimli bir kadın olduğu gerçeğini de ekleyince, tabii ki onu korumak için atlıyor.

Zihinsel olarak, kişisel olduğu kadar içgüdüsel de olan tüm nedenleri biliyordu. İçgüdüsel olarak, kadının acı yüküne herhangi bir şeyin eklenmesini önlemek için dağları yerinden oynatacağını biliyordu. zaten taşıyordu. Dallas'a ona göz kulak olacağına dair söz vermişti ve ne pahasına olursa olsun bu sözünü tutacaktı.

Güneş ışığı çıplak omzunda parıltıyor, tenini inciye çeviriyordu. Saçlarının ve gözlerinin koyuluğuna rağmen solgun bir teni vardı. Köprücük kemiğinin zarif eğimi açıktaydı ve yaraya antibiyotik merhem sürerken bile, Tucker kadının zarif yüzüne hayran olmaktan kendini alamadı.

vücudunun yapısı. Kaba kıyafetlerine ve makyaj yapmamasına, saçlarının taranmamış olmasına ve hepsinin gerçekten, gerçekten banyoya ihtiyacı vardı. O kadar kadınsı ve zarif görünüyordu ki, onun sertliği karşısında sürekli şaşırıyordu.

Dallas, Tucker Niema'yla tanışmadan önce, takımı kurarken, "Kirlenmesini ya da incinmesini istemeyeceğin birine benziyor," demişti. "Ama denersen dişlerine tekmeyi basar." Bunu yoğun bir erkek tatminiyle söylemişti, çünkü Niema onun kızıydı ve Tucker, Dallas Burdock'un bu kadar açık bir şekilde, utanmadan aşık olduğunu görünce şaşkınlıkla başını sallamıştı.

Tucker yaranın üzerine büyük bir yapışkan bandaj yapıştırdı, sonra da gömleğini omzuna geri çekti. O da giysinin düğmelerini iliklemişti ama o kendisi ilikledi, başı eğikti, parmakları yavaştı.

Şok ve yorgunluk nedeniyle tepki verme süresi çok kısaydı. Hızlı hareket etmesini gerektirecek bir şey olursa, işlevini yerine getirebileceğini sanmıyordu. Öyle ya da böyle biraz uyuması gerektiğini düşündü.

Hadi'ye kendisiyle birlikte kenara çekilmesini işaret etti. "Onu daha fazla zorlamayacağım. Haritaya göre buranın on beş mil kadar kuzeyinde küçük bir köy var. Bizim için birkaç tekerlek kurtarabilir misin?"

"Papa Katolik mi?"

"İşi şansa bırakmayın. Takip edilme riskini göze alamayız. Gerekirse gece geç saatlere kadar bekleyin."

Hadi başıyla onayladı.

"Şafağa kadar dönmezseniz, yolumuza devam edeceğiz."

Hadi yine başını salladı. "Benim için endişelenme. Eğer geri dönemezsem, onu dışarı çıkarın."

"Planlıyorum."

Hadi yanına biraz yiyecek ve su aldı ve kısa süre sonra gözden kayboldu. Niema onun nereye gittiğini sormadı; sadece oturdu ve boş boş baktı. Hayır, boşluğa değil, diye düşündü Tucker. Buna katlanmak, onun gözlerinde yansıyan dipsiz acı kuyusundan daha kolay olurdu.

Gün ilerledi. Zamanını onlar için yetersiz bir barınak inşa ederek geçirdi; gündüzleri güneşi, geceleri de rüzgârı engelleyecek bir şey. Dağların dışına doğru ilerledikçe hava sıcaklığı artmıştı ama geceler hâlâ çok soğuktu. Yemek yediler ya da en azından o yedi; Niema birkaç lokmadan fazlasını reddetti. Yine de her zamankinden daha fazla su içti.

Akşam olduğuunda yanakları biraz kızarmıştı. Tucker yüzünü yokladı ve sıcak olduğunu görünce şaşırmadı. "Ateşin var," dedi ona. "Çivi yüzünden." Ateşi çok yüksek değildi, o yüzden bu konuda endişelenmedi ama vücudunun bu yeni saldırıya ihtiyacı yoktu.

El feneriyle yemek yedi. Ateşi yüzünden iştahı kalmamıştı ve o gece hiçbir şey yemedi;

Yine çok su içti. "Biraz uyumaya çalış," dedi ve itaatkâr bir şekilde onun için serdiği battaniyenin üzerine uzandı, ama bir süre nefes alışını izledi ve uyumadığını anladı. Orada öylece uzanmış gölgelerin içine bakıyor, orada olmayan ve bir daha asla olmayacak olan kocası için yanıp tutuşuyordu.

Tucker onun sırtına baktı. O ve Dallas davranışlarında ihtiyatlı davranmışlar, herkesin önünde sevgi gösterilerinde bulunmaktan kaçınmışlardı ama geceleri yan yana yatmışlar, Dallas koruyucu bir şekilde ona sarılmış ve Tucker'ın büyük kolu onun beline dolanmıştı. O zaman bir bebek gibi uyumuştı, tamamen güvenli.

Belki de şu anda uyuyamıyordu çünkü yalnızdı ve sırtındaki soğuşu hissedebiliyordu. Bu basit bir şeydi.

Evli çiftlerin çok kolay geliştirdikleri bir tür rutin: geceleri insan sıcaklığının rahatlığı, bir

Sevdiğinin nefes alışını. Belki de bu kadar çok şey ifade eden şey güven ve samimiyetti. Samimiyet Tucker'a kolay gelmiyordu, güven daha da zordu ama Niema ile Dallas arasında bunun var olduğunu biliyordu. Dallas'ın ölümü onu çok üzmüştü ve artık geceleri rahat edemiyordu.

Tucker iç çekti. Bu iç çekiş kendisi içindi, çünkü ne yapması gerektiğini ve bedelini biliyordu.



Bir şişe su aldı ve sessizce onun yanına gitti, battaniyenin üzerine arkasına uzandı ve suyu yanına koydu. "Şşşt," diye mırıldandı kız sertleşince. "Sadece uyu." Vücudunu onun etrafında kıvırdı, ona sıcaklığını ve gücünü verdi. Soğuktan korunmak için üzerlerine ikinci bir battaniye çekerken, kolunu beline dolayarak onu kendine sabitledi.

Kadının içindeki ateşi hissedebiliyordu; vücudundan yayılan sıcaklık ikisini de üçüncü bir battaniye gibi sarıyordu. Yine de biraz titredi ve adam onu daha yakına çekti. Yaralanmamış sol omzunun üzerine uzandı ve sağ kolunu sarsmamak için hareketsiz tuttu.

"Ateş enfeksiyonla savaşıyor," dedi, gözlerini kırpmadan. sesi alçak ve yatıştırıcı. "Çok rahatsız olursan ilk yardım çantasında aspirin var, ama ateşin çok yükselmediği sürece işini yapmasına izin vermeni öneririm."

"Evet." Sesi yorgunluktan incelmış, cansızlaşmıştı.

Onun saçlarını okşadı, dokunuşu nazikti ve şunları düşünmeye çalıştı Zihnini meşgul edecek bir yol. Belki sadece durabilirse Uyuyabileceğini düşünerek. "Bir keresinde güneş tutulması görmüştüm. Güney Amerika'daydım." Bundan daha fazla ayrıntıya girmede.

"Hava o kadar sıcaktı ki yapış yapış hissediyordum. Soğuk duşlar hiçbir işe yaramıyordu; duşa girer girmez tekrar terliyordum.

Havluyla temizlendi. Herkes mümkün olduğunca az giysi giydi."

Kızın onu dinleyip dinlemediğini bilmiyordu; pek de umurunda değildi. Sesi fısıltının biraz üzerinde, yatıştırıcı, hafif monoton tonunu korudu. Eğer onu sıkarak uyutabilirse, çok daha iyi olacaktı.

"Radyoda o gün güneş tutulması olacağı söyleniyordu ama sıcak o kadar berbattı ki kimse pek umursamıyordu. Burası sadece küçük bir köydü, tutulma takipçilerini çekecek türden bir yer değildi. Ben de unutmuştum. Güneşli bir gündü,

O kadar parlaktı ki ışık gözlerimi acıtıyordu ve güneş gözlüğü takıyordum. Güneş tutulması gözümünden kaçtı. Güneş hala parlıyordu, gökyüzü masmaviydi, ama birdenbire sanki üzerinden bir bulut geçmiş gibi oldu.

Güneş. Kuşlar ötmeyi kesti ve köyün hayvanları saklandı.

"Köylülerden biri başını kaldırıp 'Güneşe bak' dedi, ben de tutulmayı hatırladım. Onlara bakmamalarını, çok uzun süre bakarlarsa kör olacaklarını söyledim. Işık ürkütücüydü, eğer karanlık güneş ışığını hayal edebiliyorsanız. Gökyüzü gerçekten derin bir mavi tonuna dönüştü ve sıcaklık en az yirmi derece düştü. Hava gittikçe kararıyordu ama gökyüzü hala maviydi. Sonunda güneş tamamen kaplıydı ve ayın etrafındaki güneş halesi muhteşemdi. Yerde garip, derin bir alacakaranlık içindeydik ve her şey sessizdi, ama tepemizde gökyüzü parlıyordu. Alacakaranlık birkaç dakika sürdü ve bu süre zarfında tüm köy hareketsiz kaldı. Erkekler, kadınlar ve çocuklar; hiçbiri hareket etmedi ya da konuşmadı.

"Sonra ışık geri gelmeye başladı ve kuşlar yeniden ötmeye başladı. Tavuklar tüneklerinden çıktı ve köpekler havladı. Ay ilerledi ve hava eskisi kadar sıcaktı ama artık kimse havadan şikâyet etmiyordu." İki gün sonra o küçük köydeki herkes ölmüştü -katledilmişti- ama o bunu kendine sakladı.

Bekledi. Nefes alış verişi uyku için çok sığdı ama en azından eskisi kadar kaskatı değildi. Eğer o rahatlarsa, vücudu kontrolü ele alıp kendini uykuya bırakabilir.

Sonra ona çocukken sahip olduğu bir köpekten bahsetti. Köpek yoktu ama o bunu bilmiyordu. Uydurduğu köpek bir Heinz 57'ydi,

Dachshund gibi sıska bir vücut ve fino köpeği gibi kıvrıcık bir tüy. "Çirkin küçük piç kurusu," dedi rahatça. "Neydi onun isim?"

Sesi onu ürküttü. Alçaktı, neredeyse tereddütlüydü. Acı veren bir şey göğsünü kavradı ve sıktı. "O," dedi. "Ona Fifi adını verdim, çünkü kanişlere bu adın verildiğini sanıyordum."

Ona Fifi'nin kahramanlıklarıyla ilgili masal üstüne masal anlattı. İnanılmaz bir köpekti. Ağaçlara tırmanabiliyor, çoğu kapıyı kendi başına açabiliyordu ve en sevdiği yemek - Tanrım, bir çocuğun mısır gevreği neydi? Fifi kediyle birlikte uyumuş, ayakkabılarını kanepenin altına saklamış ve bir keresinde gerçekten de ev ödevini yemişti.

Tucker yarım saat boyunca hayali Fifi'yi işledi, sesini melodik bir ritme uydurdu, arada bir durakladı sık sık Niema'nın nefes alışını kontrol ediyordu. Yavaşladı, derinleşti ve sonunda uyuyana kadar devam etti.

Kendini uykuya bıraktı ama hafifçe. Bir yanı tetikte, Hadi'nin dönüşünü ya da herhangi bir şüpheli sesi dinliyordu. Niema'yı kontrol etmek ve ateşinin yükselmediğinden emin olmak için birkaç kez tamamen uyandı. Niema hâlâ çok sıcaktı, ama ateşin kritik bir şey olmadığından, sadece vücudunun kendini iyileştirdiğinden emindi. Yine de tedbiri elden bırakmamak için her seferinde onu yeterince uyandırdı.

biraz su içebilirdi. Tahmin ettiği gibi, kendini uykuya bıraktığında doğa üstünlüğü ele geçirdi ve onu kolayca uyandırmasına rağmen, gözlerini kapattığı anda tekrar uykuya daldı.

Saatler geçti ve Hadi geri dönmedi. Tucker sabırlıydı. İnsanlar en çok şafak sökmeden önceki saatlerde mışıl mışıl uyurlardı ve Hadi de muhtemelen o saate kadar beklerdi. Yine de, her uyandığında

Tucker saatini kontrol etti ve seçeneklerini değerlendirdi. Niema'nın uyumasına ne kadar izin verirse, o kadar güçlü olacaktı.

ve o kadar hızlı seyahat edebilecekti. Ancak çok uzun süre beklemeyi göze alamazdı.

Saat beşte feneri yaktı ve suyun bir kısmını kendisi içti, sonra Niema'yı nazikçe uyandırdı. Ağzına götürdüğü suyu içti, sonra ona sokuldu ve uykulu bir şekilde iç çekti. "Kalkma zamanı," diye mırıldandı.

Gözlerini kapalı tuttu. "Henüz değil." Yüzünü ona döndü ve kolunu onun boynuna doladı. "Mmm." Daha da yaklaşarak yüzünü onun göğsüne bastırdı.

Onun Dallas olduğunu düşündü. Hala uykuluydu, zihni ağır uyku yüzünden körelmişti ve belki de onu hayal ediyordu. Kocasının kollarında uyanmaya, sevişmeseler bile sarılmaya alışkındı ve evli oldukları kısa süre göz önüne alındığında Tucker, Dallas'ın onunla sevişmediği pek fazla sabah olmadığına bahse girerdi.

Onu silkeleyip kendine getirmeli, karnını doyurmalı, omzunu kontrol etmeli ve Hadi dönse de dönmese de onu harekete hazır hale getirmeliydi. Ne yapması gerektiğini tam olarak biliyordu ama

Tucker hayatında bir kez olsun işi görmezden geldi. Kollarını ona doladı ve sadece bir anlığına ona sarıldı, içinde bir şey onun da kendisine sarılmasını hissetmek için umutsuzca açlık duyuyordu.

Hayır, o değildi. Kucağındaki Dallas'tı, hayalini kurduğu kocasıydı.

Bu ona istediğinden daha pahalıya mal oldu ama derin bir nefes aldı ve ondan uzaklaştı. "Niema, uyan," dedi usulca. "Rüya görüyorsun."

El fenerinin loş ışığında gece kadar siyah, uykulu karanlık gözler açıldı. Farkındalığın doğuşunu, kadının gözlerindeki şok parıltısını ve ardından gelen dehşeti gördü. Çekti Ondan uzaklaşırken dudakları titriyordu. "Ben-" diye söze başladı ama başka kelime gelmedi.

Hıçkırık göğsünü yırtarcasına dışarı fırladı. Kadın Ondan uzaklaştı ve battaniyenin üzerine uzandı, tüm vücudu sarsılıyordu. Uzun, alçak, iniltili bir ses çıkardı, boğazından kopan sarsıcı hıçkırıklarla kesildi. Kontrol barajı bir kez aşıldıktan sonra tamamen çöktü. Öğürene kadar, boğazı kapanana ve artık hiç ses çıkmayana kadar ağladı. Adam keder spazmının hafiflemesi gerektiğini düşünene kadar ağladı ama hafiflemedi. Hâlâ ağlıyordu. Karanlık ve soğuk şafakta yaklaşan bir aracın sesini duydu ve Hadi'yi karşılamak için dışarı çıktı.

## **İKİNCİ BÖLÜM**

### **Üçüncü Bölüm**

1999, Atlanta, Georgia

Atlanta'dan Londra'ya giden 183 sefer sayılı Delta uçağı doluydu. Birinci sınıf yolcular çoktan uçağı binmiş ve ellerinde okuma malzemesi ya da içecek veya her ikisinden birini seçerek rahatlarına bakmışlardı. Uçuş görevlileri paltoları alıp dolaba asmış, arkadaş canlısı olmaya meyilli yolcularla sohbet etmiş, kokpittekilerin bir şeye ihtiyacı olup olmadığını kontrol etmişlerdi.

Kongre Üyesi Donald Brookes ve eşi Elaine Uzun zamandır ilk kez tatile çıkan Elaine, Donald'ın bu tatili kabul ettiğine inanamıyordu. Donald'ın On beş yıl önce ilk kez seçildiğinden beri düzenli olarak günde on sekiz ila yirmi saat çalışıyordu. Hükümette geçirdiği bunca zamandan sonra bile, idealizm

Vergi mükelleflerine paralarının karşılığını ve daha fazlasını vermekte ısrar ediyordu. Yatağa yalnız girmeye alışmıştı, ama her zaman o yatağa girdiğinde uyanırdı ve el ele tutuşup konuşturlardı İlk günlerde kimsenin A listesinde değillerdi, bu yüzden birçok akşamı çocuklarla yalnız geçirmişti.

İşler biraz değişmişti. Donald Temsilciler Meclisi Dış İlişkiler Komitesi'nin başkanıydı ve artık A listesindeydiler; çoğu zaman bir yerlerde bir etkinlikte olmasalar da en azından birlikteydiler.

Kongre tatildayken evlerine, Illinois'e döndükleri zamanlar olmuştu ama yine de Donald bu süreyi seçmenleriyle hasret gidermek için kullanmıştı. İlk seçildiğinden beri gerçek bir tatile çıkmamışlardı.

Elaine geç saatlere kadar uyuyacağı, oda servisi sipariş edeceği ve Londra'yı rahatça keşfedeceği günleri iple çekiyordu. Londra'da beş gün, ardından kısa bir sıçramayla Paris'te beş gün daha, sonra Roma ve Floransa. Bu onun hayalindeki tatildi.

İki sıra arkalarında, Garvin Whittaker çoktan çantasından çıkardığı kâğıtlara dalmıştı. Son yedi yılda değeri patlayarak elli milyara yaklaşan son teknoloji bir yazılım firmasının CEO'suydu. Microsoft'un liginde değildi ama neydi ki? Şu anki

projeler piyasaya çıktığında Garvin firmanın beş yıl içinde değerinin iki katına çıkacağını düşündü. En azından öyle olmasını umuyordu.

hayal ediyordu. Zamanını kolluyor, pazarını ve gücünü inşa ediyor, hiçbir devin ayağına basmamaya özen gösteriyordu. Ama doğru zamanın geldiğine karar verdiğinde, geliştirdiği işletim sistemini tanıtacaktı; öylesine akıcı, basitleştirilmiş ve hatasız bir sistemdi ki, dışarıdaki her şeyi geride bırakacaktı.

İlk sırada Almanya'dan bir BM delegesi vardı, buzlu içeceğini başına dayamış başının ağrımamasını umuyordu uzun uçuşta uyuyabileceği kadar hafifleyeceğini düşünüyordu. 2F koltuğunda bir Dünya Bankası yetkilisi oturuyordu.

Wall Street Journal'ı incelerken yüzünü buruşturdu. Büyürken hep romantik bir şey olmayı hayal etmişti, beyin cerrahı ya da film yıldızı gibi, ama şunu öğrenmişti Para, herhangi bir uyuşturucudan çok daha etkili, mevcut en güçlü tekneydi. Tüm dünyayı gezmişti; Paris'te yemek yemiş, Hong Kong'da kıyafet almış, İsviçre'de kayak yapmıştı. Hayat güzeldi ve onu daha da güzelleştirmeye niyetliydi.

Kariyer sahibi bir diplomat 4D koltuğundaydı. Bush döneminde Fransa'da büyükelçilik yapmış, ancak o zamandan beri daha önemsiz görevlere getirilmişti. Chicago'lu bir sosyetikle yeni evlenmişti. Ailesinin zenginliği önemli bir nüfuz sağlıyordu; yakında tekrar büyükelçi olmayı umuyordu, kimsenin haritada bulamayacağı herhangi bir Podunk ülkesine değil.

Otobüs bölümünde Charles Lansky alnındaki teri sildi ve yaklaşan kalkışı düşünmemeye çalıştı. Uçak havalandıktan sonra uçmak umurunda değildi ama kalkış ve iniş sırasında korkudan hasta oluyordu. Londra'daki kısa bir moladan sonra Frankfurt'a uçacaktı, bu da iki kalkış ve iki iniş anlamına geliyordu. Sadece hayati derecede önemli bir toplantı onu bu kadar çok şeye katlanmaya teşvik edebilirdi.

İngiltere, İskoçya ve İrlanda'yı kapsayan bir tura çıkan üniversite öğrencileri uçağa doluşmuş, her biri her yerde bulunan ve temel ihtiyaçlarla dolu bir sırt çantası taşıyordu: bir şişe Evian, taşınabilir bir CD çalar, en sevilen CD'lerden oluşan bir koleksiyon, öğrenci kız ise makyaj, bir el bilgisayarını Erkek ise oyun; belki bir ya da iki parça giysi. Onlar

Bronzlaşmış, sağlıklı, Teddy Roosevelt'in dişleri kadar birbirine benzeyen ama yine de benzersiz olduklarına ikna olacak kadar genç.

Her zamanki gibi iş adamları ve tatilcilerden oluşan bir grup içeri girdi, etrafta dolaştı ve sonunda yerlerini aldı. Bir genç bayan, uçuş görevlisi çantanın yerleştirilmesi gerektiğini söyleyene kadar kucağındaki gece çantasını endişeyle tutuyordu ve çanta için baş üstü kutularında bir yer bulmayı teklif etti. Genç kadın başını salladı ve çantayı önündeki koltuğun altına sokmayı başardı, ancak dar bir yerdi ve ayaklarını koyacak bir yeri yoktu. Ten rengi solgundu ve baş üstü havalandırmalarından akan havaya rağmen terliyordu.

Sonunda dev L-1011 kapıdan uzaklaştı ve kalkış için sıraya girmek üzere taksi yaptılar. Önlerinde on yedi uçak daha vardı ve piste doğru ilerliyorlardı. Pilotlardan biri ara sıra dahili telefonda yolculara beklenen kalkış zamanlarını bildiriyordu. Birinci sınıf yolcuların çoğu ayakkabılarını çoktan çıkarmış ve hediye çantasında verilen siyah seyahat çoraplarını giymişti Delta, denizaşırı uçuşlarda her birinci sınıf yolcuya bir koltuk verdi. Dergiler karıştırıldı, kitaplar çıkarıldı, birkaç kişi horlamaya başladı bile.

Sonunda sıra Uçuş 183'e gelmişti. Büyük motorlar kükredi, uçak hızlandı ve pistten aşağı yuvarlandı, daha hızlı ve daha hızlı, sonunda kaldırma kuvveti sürüklenme kuvvetini aşana ve havalanana kadar. Tekerlekler kalkıp katlanırken ve uçağın karnına sıkışırken mekanik bir gümbürtü duyuldu. Uçuş 183 mavi gökyüzüne doğru ok gibi fırladı. New York yakınlarında bir yere kadar onları doğu kıyısına götürecek uçuş rotası için irtifa kazanıyorlardı. Atlantik üzerinde salınacaktı.



Uçuştan otuz üç dakika sonra, Kuzey Carolina'nın batısındaki dağların üzerinde, 183 sefer sayılı uçuş, yörünge zirveye ulaşıp parçalar yeryüzüne düşmeden önce, ağır çekim bir yay çizerek alevli gövde parçalarını yukarı doğru püskürten ateşli bir topa dönüşerek parçalandı.

## **Dördüncü Bölüm**

Washington, D.C.

İki adam on dokuzuncu yüzyıldan kalma ceviz bir masanın başında dostça oturuyordu; ahşap kadifemsi bir parlaklıkla parlıyordu ve üstü gül rengi İtalyan mermeriyle işlenmişti. Aralarında, üzeri el oyması taşlarla süslü güzel bir satranç tahtası duruyordu. Oturdukları kütüphane erkeksi, rahat ve hafif salaştı; Franklin Vinay'ın burayı güzelleştirmeye gücü yetmediğinden değil, burayı böyle sevdiğinden olduğu gibi. Bayan Vinay ölmeden bir yıl önce burayı yenilemişti ve onun kendisi için seçtiği bu eşyalar arasında huzur buluyordu.

Satranç takımını da New Hampshire'daki bir emlak satışında bulmuştu. Frank, Dodie'nin emlak satışlarını çok sevdiğini hatırlıyordu. Hayatı boyunca zevk alma yeteneğini korumuş, pek çok küçük şeyden zevk almıştı. Dodie gideli on yıl olmuştu ve Frank'in onu görmediği bir gün bile geçmemişti.

Onu düşündüğümde bazen hüznlendim ama çoğu zaman gülümsedim, çünkü bunlar güzel anılardı.

Her zaman olduğu gibi, o ve John açılış hamlesini kimin yapacağını belirlemek için yazı tura atmışlardı. Frank beyazı çekti ve şahının önündeki piyonu iki kare ileriye taşıyarak geleneksel de olsa agresif bir açılış yaptı. Bazen daha popüler hamleleri tercih ederdi, çünkü bazen beklenen en beklenmedik şey olabilir.

Frank çok iyi bir satranç oyuncusu olduğunu biliyordu. Bununla birlikte, oyunda John'u geçmesi zordu. Genç adam bir bilgisayar kadar analitik, Job kadar sabırlı ve zamanı geldiğinde George Patton'ın hayalini kurduğu kadar agresifti. Seçtiği alanda olduğu gibi satrançta da bu, John Medina'yı tehlikeli bir rakip yapıyordu.

Kaiser, kocaman bir Alman kurdu, uyukluyordu. memnun bir şekilde ayaklarının dibinde, ara sıra rüyalarında tavşan kovalarken cüssesiyle uyumsuz köpek yavrusu gibi havlamalar çıkarıyordu. Kaiser'in huzurlu hali güven vericiydi.

Ev o sabah ve o gece Frank eve geldiğinde dinleme cihazlarına karşı taranmıştı. Elektronik gürültü, konuşmalarının parabolik bir mikrofon tarafından alınmasını engelledi, eğer biri bu yöntemi kullanarak gizlice dinlemeye çalışırsa. Güvenlik sistemi Son teknoloji ürünü, kapı kilitleri mevcut en güçlü kilitler, pencereler çelik çubuklarla korunuyor.

Dışarıdan bakıldığında sıradan bir ev gibi görünen orta halli bir adamın evi bir kaleydi. Yine de her iki adam da kalelerin aşılabileceğini biliyordu. Frank'in 9 mm'lik tabancası masasının çekmecesindeydi. John'un silahı ise belindeki kılıfta, sırtının alt kısmındaydı. Frank'in CIA'deki operasyon direktör yardımcılığı pozisyonu onu değerli kılıyordu.

Bu nedenle nerede yaşadığını çok az kişi biliyordu. Adı hiçbir tapu ya da kamu hizmeti kaydında geçmiyordu. Evine ya da evinden yapılan tüm aramalar Özel numaralar birkaç anahtarlama istasyonu üzerinden yönlendirilerek takip edilemez hale getirilmiştir.

Tüm bunlara rağmen Frank alaycı bir tavırla, eğer düşman bir hükümet onu ya da John Medina'yı kaçırmak arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsa, geride kalanın kendisi olacağını düşündü.

John tahtayı inceledi, bir yandan kaleyi okşarken bir yandan da bir sonraki hamlesini düşündü. Kararını vererek parmaklarını kaleden kaldırdı ve vezir filini hareket ettirdi. "New Orleans'taki arkadaşlarım nasıl?"

Frank bu soruya şaşırmamıştı. John'u görmeden aylar, hatta bir yıl ya da daha fazla zaman geçebilirdi, ama gördüğünde John her zaman bazı sorular sorardı. "İyi gidiyorlar. Şimdi bir bebekleri var, geçen ay doğan küçük bir oğlan. Dedektif Chastain de artık NOPD'de çalışmıyor ya da dedektif değil; eyalette teğmen olarak görev yapıyor."

"Peki ya Karen?"

"Travma ünitesinde çalışıyor ya da bebek doğana kadar öyleydi. Sanırım en az bir yıl, belki de daha uzun bir süre için izne ayrıldı."

"Hazır olduğunda işine dönmekte sorun yaşayacağını sanmıyorum," dedi John, ses tonu yumuşaktı ama Frank onu ses tonunun altındaki ricayı -belki de bir emirdi- okuyabilecek kadar iyi tanıyordu. Resmi olarak John'un amiri olsa da, gerçekte John hemen hemen özerkti.

"Hiç de değil," dedi Frank ve bu bir sözdü.

Birkaç yıl önce, hem Karen'ın hem de John'un babası, Senatör Stephen Lake'in Vietnam'da kendi kardeşini öldürmesini örtbas etmek için düzenlenen bir komploda öldürülmüştü. John bu komployu ortaya çıkarma sürecinde hem cesur Karen'ın hem de onun çivi gibi sert kocasının hayranı olmuştu. Adını hiç bilmeseler de, o zamandan beri önlerine çıkan bazı engelleri yumuşatmaya özen gösteriyordu.

"Ya Bayan Burdock?"

Bu soru da bekleniyordu. "Niema iyi. Yeni bir gözetleme cihazı geliştirdi. tespit edilmesi imkansız. NSA de onu birkaç proje için ödünç aldı."

John ilgilenmiş görünüyordu. "Tespit edilemeyen bir böcek mi? Ne zaman kullanıma sunulacak?"

"Yakında. Mevcut kabloları ekleniyor, ama güçte bir düşüşe neden olmadan. Elektronik taramalar onu bulamıyor."

"Bunu nasıl başardı?" John bir piyonu başka bir kareye itti.

Frank kaşlarını çatarak tahtaya baktı. Çok küçük bir hamleydi ama oyunu farklı bir yöne taşımıştı. "Frekans modülasyonu ile ilgili bir şey. Eğer anlarsam, gerçek bir iş bulabilirim."

John güldü. Güvenebileceği ve kim olduğunu bilen insanlarla rahatlayabildiği nadir zamanlarda şaşırtıcı derecede açık bir adamdı. Eğer sizden hoşlanıyorsa, arkadaşlığından asla şüphe duymazdınız, belki de Hayatının büyük bir kısmı tehlikeler içinde, derin gölgelerde, farklı isimlere cevap vererek ve farklı yüzler takınarak geçti. Gerçek olana ve güvenilir olana değer verirdi.

"Yeniden evlendi mi?"

"Niema? Hayır." Piyonun konumu onu endişelendirmişti ve kaşlarını çatarak tahtaya bakmaya devam etti, dikkatinin sadece yarısı verdiği cevaba odaklanmıştı. "Düzenli olarak kimseyle görüşmüyor. Ara sıra birileriyle çıkıyor ama hepsi bu."

"Beş yıl oldu."

John'un ses tonundaki bir şey Frank'i uyardı. Kafasını kaldırdığında genç adamın, Niema Burdock'un hâlâ bekâr olduğunu öğrenmekten mutsuz olmuş gibi hafifçe kaşlarını çatıldığını gördü.

"Mutlu görünüyor mu?"

"Mutlu musun?" Bu soru karşısında irkilen Frank arkasına yaslandı ve satranç oyununu unuttu. "Meşgul. İşini seviyor, çok iyi maaş alıyor, güzel bir evi var, yeni bir araba kullanıyor. Bunlarla ilgilenebilirim ama onu yönlendiremem ya da tanıyamam. duygular." John'un isimsiz bir koruyucu melek olduğu onca insan arasında,

Niema Burdock en yakından takip ettiğı kişiydi. Kocasını öldürüldükten sonra onu İran'dan getirdiğinden beri, onun sağlığıyla neredeyse kişisel olarak ilgileniyordu.

Bir anlık bir sezgiyle, Frank Vinay'i işinde bu kadar iyi yapan bir mantık sıçramasıyla, "Onu sen istiyorsun," dedi. Düşüncelerini nadiren bu kadar açık bir şekilde dile getirirdi ama birdenbire bundan şu kadar emindi hiçbir şeyden haberi olmamıştı. Böyle bir gözlem yaptığı için biraz utandığını hissetti.

John başını kaldırıp baktı, kaşları şaşkınlıkla kalkmıştı. "Elbette," dedi, sanki bu bir veriymiş gibi. "Tüm iyi istekler için."

"Ne demek istiyorsun?"

"Biriyle ilişkiye girecek durumda değilim. Her seferinde aylarca gitmem bir yana, geri dönmeme ihtimalim de her zaman yüksek." Bunu soğukkanlılıkla söyledi, duygusuzca. Mesleğindeki risklerin ne olduğunu çok iyi biliyordu, bunları kabul etti, hatta belki de istedi.

"Bu diğer meslekler için de geçerli: seçkin askeri ekipler, bazı inşaat işçileri. Evleniyorlar, aileleri oluyor. I

yaptı."

"dört koşul farklıydı."

Çünkü Frank gizli operasyonlarda çalışmamıştı. John, hiçbir zaman gün ışığına çıkmayan, muhasebesi olmayan fonlarla finanse edilen görevlerde uzmandı, Kayıt yok. İnkâr edilebilirliği korumak için hükümet işe karışmadan halledilmesi gerekenleri halletti.

Frank, John'a bu konuyu açmayı düşünüyordu ve şimdi tam zamanı gibi görünüyordu. "Sizin koşullarınız da farklı olabilir."

"Yapabilirler mi?"

"Koşum takımı içinde ölmeyi planlamıyorum; emeklilik giderek daha cazip görünüyor. Benim yerime hiç vakit kaybetmeden geçebilirsiniz."

"DDO MU?" John başını salladı. "Ben sahada çalışıyorum; bunu biliyorsun."

"Ve istediğin her yerde çalışabileceğini biliyorsun. Bu iş için doğuştan yeteneklisin. Aslında, bu iş için benim görevi devraldığım zamankinden daha uygunsun. Bunu bir süre düşün-" Telefon çaldı, sözünü kesti ve konuşmasını yarıda kesti. Arama beklenmedik değildi. Ahizeyi kaldırdı, kısa bir süre konuştuktan sonra kapattı. "Bir ajan raporu getiriyor."

Satranç oyunu unutulmuştu, onların gerçek nedeni toplantı devralıyor. 183 sefer sayılı uçağın bir hafta önce düşmesinden bu yana FBI ve NTSB, Carolina'nın engebeli dağlarını tarayarak parçaları topluyor ve neler olduğunu bir araya getirmeye çalışıyordu. İki yüz altmış üç insanlar ölmüştü ve nedenini bilmek istiyorlardı.

Olağandışı bir telsiz trafiği yoktu; uçak gökyüzünden düşene kadar uçuş rutindi. Uçuş kayıt cihazı bulunmuştu ve ilk raporlara göre pilotlar herhangi bir sorun olduğunu belirtmemişlerdi. Her ne olduysa anlık ve feci olmuştu ve bu nedenle de şüpheliydi.

John, gizli kaynaklarından birinden, Atlanta'da kullanılan CTX-5000 makineleri de dahil olmak üzere, havaalanı X-ray cihazlarının tespit edemediği yeni bir tür patlayıcı cihaz olduğuna dair fısıltılar duymuştu. Frank'e haber verdi, o da sessizce tüm bilgileri toplamaya başladı. NTSB ve FBI bilgileri toplar toplamaz 183 sefer sayılı uçuşla ilgili bilgilere ulaşıldı.

Kaza bölgesinde çalışmak zordu. Arazi dağlıktı, yoğun ağaçlıktı ve kolay erişim yoktu. Enkaz çok geniş bir alana yayılmıştı. Ağaç tepelerinde hem metal hem de insan parçaları bulunmuştu. Ekipler bir haftadır durmaksızın çalışıyor, önce insan kalıntılarını toplayıp kimlik tespiti gibi neredeyse imkânsız bir görev için adli tıp uzmanlarına teslim ediyor, ardından uçağın en küçük parçasını bile arıyorlardı. Ne kadar çok parça bulurlarsa, bulmaca o kadar tamamlanmış olacak ve ne olduğunu keşfetme olasılıkları o kadar artacaktı.

On beş dakika sonra bir ajan Vinay'in kapısını çalarak Kaiser'i uyandırdı. Frank, yanında Kaiser olduğu halde raporu toplarken John kütüphanede gözden uzakta kaldı.

Frank raporun iki kopyasını istemişti ve kütüphaneye döndüğünde birini John'a verdi. Sandalyesine geri yaslandı, okurken kaşları çatılmıştı. Rapor güven verici değildi.

"Kesinlikle bir patlama. Bundan hiç şüphem yoktu."  
Bölgedeki insanlar ani bir patlama sesi duyduklarını ve parlak bir ışık gördü. Kimsenin gerçekten bir şey görüp görmediği spekülasyona açıldı, çünkü uçak dağlara düşmüştü ve herhangi bir yönde iyi bir görüş hattı yoktu. İnsanlar genellikle gökyüzüne bakarak dolaşmazlardı, ancak öğleden sonra güneşi uçaktan yansıyıp doğru anda birinin dikkatini çekmişse, gerçek patlamayı görmüş olmaları mümkündü. Yine de büyük ihtimalle gürültüyü duymuşlardır, İnsanlar etrafa bakmış, dumanı ve yükselen enkazı görmüş ve hayal güçleri oradan yola çıkarak onları çok büyük bir ateş topu gördüklerine ikna etti.

Uçuş 183'ün bir füze tarafından düşürüldüğüne dair söylentiler hemen başlamıştı. Temsilciler Meclisi Dış İlişkiler Başkanı Kongre Üyesi Donald Brookes da 183. İnternette ortaya çıkan tüm nedenler en hafif deyiimiyle zorlama olsa da, birileri bir nedenle onun ölmesini istemiş olmalıydı. Füze teorisyenlerine göre komplonun kanıtı, Illinois'de yaşayan Kongre Üyesi Brookes'un tatile çıkacağı, ancak Nedense Chicago yerine Atlanta'dan kalkan bir uçaktaymış. Bu açıkça şüpheliydi. Hatta sonra Brookes'ların en büyük oğlunun Atlanta'da yaşadığı ve Avrupa'ya gitmeden önce onu birkaç günlüğüne ziyaret ettikleri ortaya çıkınca, bir uçağı düşürüp bir adamı yakalama teorisi devam etti.

Ancak bir füze izine rastlanmamıştır. Metaldeki kırılma izleri, yanık izleri ve gövde parçaları üzerindeki kalıntılar, 183 sefer sayılı uçağın bir iç patlama sonucu düştüğünü kanıtlıyordu. Uçağı tam anlamıyla parçaladı, gövdenin büyük bir bölümünü ve sol kanadın tamamını havaya uçurdu.



İlk kimyasal analizler plastiğe işaret ediyordu. Ancak patlatıcıya dair herhangi bir kanıt bulamamışlardı. Böylesine feci bir patlamada bile, mikroskobik ve kimyasal kanıt kalırdı; eğer bir şey varsa, o zaman izini bırakmıştır.

"Bu kadar zarar verebilmesi için bombanın büyük olması gerekirdi; Atlanta'daki makinelerin tespit etti." Frank son derece endişeliydi; uçaktaki tüm bagajlar ya makineler ya da insanlar tarafından kontrol edilmişti. Eğer John'un düşündüğü gibi, cihaz mevcut teknolojileriyle tespit edilemiyorsa, o zaman ellerinde büyük bir sorun vardı.

Hem kontrol edilen hem de taşınan her bagajın elle aranması gerekecekti, ancak savunmasız olanlar sadece havayolları değildi. Böyle bir aygıtın olası kullanım alanları şaşırtıcı boyutlardaydı. Posta bombalarında kullanılabilir, federal binaları -aslında herhangi bir kamu binasını- yok edebilir, ulaşımı ve iletişimi aksatabilirdi. Amerika'da kimse köprülerin güvenliğine de pek dikkat etmezdi ama birkaç tanesi yıkılsa trafik durma noktasına gelirdi.

Patlayıcı başka bir şey olarak gizlenmiş ve Atlanta'daki makinelerden geçmiş olabilir. Sistem ara sıra başarısız oluyordu; hiçbir şey kusursuz değildi. Yine de patlatıcıya dair bir kanıt olmalıydı. Bir radyo, cıvalı bir anahtar ya da basit bir zamanlayıcı, yani patlamayı tetikleyebilecek herhangi bir şey bulmaları gerekirdi. Fünne aslında çoğu bombanın nasıl tespit edildiği, çünkü tarandıklarında daha kolay tespit edilebiliyorlardı.

John alt dudağını ovuşturdu ve raporu Frank'in masasına fırlattı. En çok kimyasal analizle ilgilenmişti. Bulunan patlayıcının bazı ortak bileşenleri vardı.

ama bazı anormallikler vardı. "Sanırım R.D.X." R.D.X. siklonit ya da C-I bileşimiydi. Tek başına işlenemeyecek kadar hassastı, bu yüzden genellikle plastikleştirici, ki bu da ona plastikle aynı kimyasal elementlerden bazılarını verir. R.D.X. herhangi bir şekilde kalıplanabilir ayakkabı bağcıkları dahil.

Frank başını kaldırdı. "Nasıl? Bagajların ve paketlerin nasıl etrafa savrulduğunu bilirsiniz; dengesiz bir patlayıcı yerde infilak ederdi."

"Peki ya başlangıçta dengesiz değilse? Peki ya bozulur ve patlamasına neden olan kimyasal bir reaksiyon başlatır? Bozulma hızını bilerseniz, patlama kolayca zamanlanabilir."

"Plastik gibi kararlı başlayan ama bozulup kendi kendini patlatan bir şey mi? Orospu çocuğu." Frank gözlerini kapattı.

"Bir yerlerde bir laboratuarda yalnız bir sosyopatın bunu hazırlamış olma ihtimali her zaman var, ama duyduğum kadarıyla bu Avrupa'daki çok gizli bir laboratuardan çıkmış."

"IRA?"

"Satın almak için sıraya gireceklerinden eminim, ancak gelişmeyi finanse ettiklerine dair herhangi bir ipucu almadım."

"Kim o zaman?"

"İstedığınızı seçin; aday sıkıntısı çekmiyoruz." Terörist gruplar dünyanın her yerinde çoğaldı. Bilinen en az yirmi beş yüz örgüt vardı; bazıları gelip geçiciydi, diğerlerinin binlerce üyesi vardı ve onlarca yıldır faaliyet gösteriyorlardı.

"Ve hepsinde bu yeni şeyler olacak."

"Sadece satın alacak paraları varsa." Terör örgütleri birbirleriyle işbirliği yapıyor olabilirdi ama bu büyük ve mutlu bir kardeşlik değildi. Yeni bir patlayıcı büyük bir para kaynağı olacaktı, patlayıcı patladığı sürece yakından kontrol edilecekti.

mümkün olacak, böylece sadece tek bir üreticisi olacaktı. Sonunda, tüm yeni teknolojilerde olduğu gibi, herkes ona sahip olacaktı; o zamana kadar onu tespit etme araçları da geliştirildi. Hamleleri ve karşı hamleleri olan bir satranç oyunu gibiydi.

John, "Eğer Avrupa'daysa ve arkasında büyük para varsa, o zaman adamımız Louis Ronsard'dır," dedi.

Bu başlı başına büyük bir sorundu. Ronsard tek bir gruba bağlı olmayan karanlık bir Fransız'dı; ancak pek çok kişi için bir kanaldı ve ihtiyaç duyulan şeyleri sağlayarak muazzam bir servet edinmişti. Muhtemelen patlayıcının geliştirilmesinin arkasında o yoktu ama aracı olarak yaklaşmak için mantıklı bir kişi olacaktır, Biri ödemeleri ve sevkiyatları halledecek - tabii ki bir ücret karşılığında.

Ronsard yakalanabilir ya da ortadan kaldırılabilirdi; saklanmıyordu. Ama güvenliği son derece sıkıydı, bu da yakalanmasını ortadan kaldırılmasından çok daha zor hale getiriyordu. Yakalansa bile John onun işe yarar bir bilgi vereceğinden şüpheliydi. Sofistike sorgulama tekniklerine yoğun eğitim ve zihin kontrolü ile karşı konulabilirdi. Ek olarak

Ronsard'ın sorunu, Fransız hükümetinde güçlü dostlarının olmasıydı. Yukarıdaki tüm nedenlerden dolayı yalnız bırakılmıştı, ama aynı zamanda sağladığı tüm kötü şeylerin ne kaynağı ne de kullanıcısı olduğu için. O bir kanaldı, kontrolördü, vanaydı. Onu ortadan kaldırırsanız yerini başka bir kanal alırdı.

Kaynağı bulmak işin anahtarıydı ama John'un diğer sevkیاتların kime teslim edildiğini de öğrenmesi gerekiyordu. Bunun için de Ronsard'a ulaşması gerekiyordu.

## **Beşinci Bölüm**

John Medina D.C.'ye geldiğinde aynı yerde iki kez kalmadı. Kelimenin tam anlamıyla bir evi yoktu. Bir ev üssü onu arayan herkese bir başlangıç noktası veriyordu ve evlerle ilgili olan şey, eğer bir eviniz varsa eninde sonunda oraya gitmenizdi.

Bu yüzden otellerde, motellerde, apartman dairelerinde, ara sıra Kiralık bir ev ya da bir kulübe, çadır, mağara, yerdeki bir delik, ne varsa.

Bir apartman dairesi onun tercih ettiği yaşam alanıydı. Otellerden daha özeldi ve bir motelden farklı olarak birden fazla çıkışı vardı. Köşeye sıkıştırılabileceği bir yerde uyumayı sevmezdi.

Bu sefer seçtiği otelin ferforje balkonları vardı. Her odanın dışında, otelin lehine karar vermesini sağlayan şey de buydu. Otele daha önce giriş yapmış, böcek olup olmadığını kontrol etmiş, güvenliğini incelemiş, sonra da Frank Vinay'le buluşmaya gitmişti. Şimdi, lobiden asansörlere doğru yürürken onu gören hiç kimse check-in yapan adam olduğunu anlayamayacaktı.

Kılık değiştirmek zor olmadı. Giriş yaptığında gözlük takmış, saçlarına gri saç spreyi sıkmış, yüzünü doldurmak için yanaklarına pamuk koymuş ve kesin bir topallama. Ayrıca genizden gelen bir Rochester, New York aksanı kullanıyordu. Kıyafetleri indirimli bir mağazadan alınmış türdendi. Şimdi o adamdan hiçbir iz yoktu; o gözlüklerini çıkarmış ve saçlarını yıkamıştı. kot pantolon yerine gri polyester pantolon, beyaz oxford yerine ekose gömlek ve siyah ceket yerine yeşil rüzgarlık

Zarif bir şekilde dikilmişti ve taşıdığı silahın büyüklüğünü gizliyordu ve yine de şık görünüyordu.

Otel çalışanlarını dışarıda tutmak için kapısına rahatsız etmeyen tabelası asmıştı. Çoğu insan, kendileri yokken otel personelinin gün boyunca odalarına ne kadar sık girip çıktığını öğrendiğinde şaşırırdı. Kat hizmetleri, bakım, yönetim - hepsinin bir ana anahtarı vardı ve her odaya girebiliyorlardı. Ayrıca otellerin etrafında dolaşan ve iş adamlarını fark eden profesyonel hırsızlar vardı - ne zaman ayrıldıkları, ne kadar süre yok oldukları vb. İyi bir hırsız her zaman kilitli bir odaya girebilirdi.

Bir odaya girmek, hedefi seçmekten, masanın yanına yaklaşp ne olduğunu öğrenmekten başka bir şey değildi. Birinin ne kadar süre kaldığını, ardından kişinin hangi odaya girdiğini görmek için gizlice takip edin. Ertesi sabah odayı arayp cevap veren olup olmadığını öğrenin. Sonra yukarı çıkın ve emin olmak için kapıyı çalın. Eğer hala cevap yoksa, içeri girin.

Rahatsız etmeyen işareti en azından odada birinin olduğu izlenimini verir. Ayrıca takip edilemeyen bir numara çevirmiş ve telefonu açık bırakmıştı, böylece biri ararsa, hırsızlar cinsiyet ayrımı yapmazdı. meşgul sinyali.

İç kapının koluna asılı küçük bir pil vardı. çalışan alarm. Eğer biri tabelayı görmezden gelir ve yine de kapıyı açarsa, dikkat çekeceği kesin olan kulak tırmalayıcı bir siren sesi duyulurdu. John yanında taşıdığı küçük uzaktan kumandadaki bir düğmeye basarak alarmı kapattı. Cebinde. Alarm sadece bir aygıttı ama onu eğlendiriyor ve içeri girmeye çalışan herkesin ödünü koparıyordu. Bilgisayarını odada bırakmamış olsaydı bununla uğraşmazdı.

Oda bıraktığı gibiydi. Yine de rutin olarak böcek taraması yaptı ve Niema'nın tespit edilemeyen cihazını düşündü. Teknoloji bir sıçrama meselesiydi;

Yeni bir şey geliştirildi ve bir süre için o taraf -hangi taraf olursa olsun- avantajlı oldu. Sonra bir karşı önlem geliştirildi ve diğer taraf avantajlı duruma geçti. Niema'nın böceği şimdi onlara avantaj sağlayacaktı ama teknoloji sonsuza kadar gizli tutulamazdı ve

Eninde sonunda kötü adamlar da - teröristler, casuslar ve düşman hükümetler - böceğe sahip olacaktı. Ona karşı kullanılabilir, onu yakalamak ya da öldürmek için kullanılabilir. Niema

icadının onun ölümüne yol açtığını bilse muhtemelen memnun olurdu. Ancak o bilmeyecekti; çok az insan bilecekti. Ailesi, arkadaş çevresi ya da iş arkadaşları yoktu. Onunla çalışan insanlar kim olduğunu bilmiyordu.

Frank Vinay'e ya da babasının eski bir arkadaşı olan Jess McPherson'a karşı kimliğini saklamak zorunda değildi elbette. Onlardan biriyle birlikte olduğu nadir zamanlarda gardını indirebilmek ve sadece kendisi olabilmek rahatlatıcıydı.

Masasına oturarak aramayı sonlandırdı, ardından dizüstü bilgisayarını açtı ve telefon hattına bağladı. Yazdığı birkaç komut onu CIA'in veri bankalarından birinin içine soktu. Dünyada hala MS-DOS işletim sistemini kullanan birkaç kişiden biriydi, ama çalışırken

Fare gerektiren herhangi bir sistem yerine bunu tercih ediyordu. Fare internette gezinmek ya da oyun oynamak için harikaydı ama çalışırken farenin onu yavaşlattığını fark etmişti. DOS komutlarını, elini klavyeden çekip, fareyi yönlendirip, tıklayıp klavyeye geri dönebileceğinden çok daha hızlı yazabiliyordu. Onun dünyasında, çalışma süresinden kısaltılan saniyeler ihtiyacı olan bilgiyi alıp sağ salim çıkması ya da yakalanması arasındaki fark.

Louis Ronsard hakkında çok sayıda kişisel bilgi vardı -ailesi, büyürken nerede yaşadığı, okul kayıtları, arkadaşları, ders dışı aktiviteleri. Louis yoksun bir çocuk olmamıştı; babası varlıklı bir sanayici, annesi ise çocuklarının üzerine titreyen iyi doğmuş bir güzeldi - en büyükleri Louis ve üç yaş küçük olan Mariette.

Louis, annesi yumurtalık kanserinden öldüğünde Sorbonne'a devam ediyordu. Babası ise beş yıl sonra bir iş gezisi sırasında otobanda geçirdiği bir kazada hayatını kaybetti. Almanya'ya. Louis aile şirketinin dizginlerini ele geçirmiş ve bilinmeyen nedenlerden dolayı hainlik etmişti. O zamandan günümüze kadar, münzevi olmaktan çok uzak olmasına rağmen, hakkında çok az kişisel bilgi vardı.

Ronsard'ın Fransa'nın güneyinde çok iyi korunan bir malikanesi vardı. Güvenliğini sağlamak için küçük bir özel ordu istihdam ediyordu; işe alınmak için kişinin katı standartları karşılaması gerekiyordu. Şirket kendi ajanlarından birini yerleştirmişti ama işe yaramamıştı; ajan işe yarar bir şey keşfedememişti çünkü kendi faaliyetleri çok düzenliydi. Yine de hâlâ yerindeydi; John ajanın adını ve kimliğini not etti.

Yeni çekilmiş bir fotoğraf vardı; Ronsard hafif egzotik yüz hatları ve zeytin teniyle dikkat çekici bir adamdı. Koyu renk saçlarını uzun tutardı, genellikle ensesinde toplardı ama sosyal ortamlarda serbest bıraktı. Bu fotoğrafta bir ziyafetten smokin giymiş olarak çıkıyordu ve kolunda parlayan bir sarışın vardı. Gözlerindeki hayranlıkla ona gülümsüyordu. Sophie Gerrard'dı, kısa bir süre Ronsard'ın sevgilisiydi ama artık onunla görüşmüyordu.

Ronsard'ın sevgililerinin uzun bir listesi vardı. Kadınlar onu çok çekici buluyordu. İlişkileri asla uzun sürmedi, ama o

Gözü başka bir bayana takılmadan önce belli ki düşünceli ve sevecendi.

Köşkün arazisinin bir şeması vardı ama evin kendisiyle ilgili hiçbir şey yoktu. Ronsard ara sıra konuklarını ağırlıyordu ama bu davetler çok özeldi ve CIA henüz içeriye konuk ya da hizmetçi olarak kimseyi sokamamıştı. Doğru, Ronsard yapılacaklar listesinin başında değildi, bu yüzden bunu yapmak için çok az çaba harcanmıştı.

Ancak bu durum değişecekti. Ronsard listenin başına geçti.

John manevralarla birkaç dosya daha karıştırdı, Ronsard'ın bilinen mali durumunu, malikânenin güvenlik sistemini kimin tasarlayıp kurduğunu, mevcut kablolama planları olup olmadığını kontrol etti. Çok az bilgi buldu; Ronsard ya kayıtlarını silmişti ya da zaten hiç var olmamışlardı.

İşini bitirdiğinde saat sabahın ikisiydi. Gerindi, birden omuzlarındaki bükülmelerin farkına vardı. Ertesi gece Frank'le bir toplantısı daha vardı ve belki kaza hakkında daha fazla bilgiye sahip olacaklardı. O zamana kadar rahatlayabilirdi.

Duş aldı ve yatağına uzandı. Savaşçıların hızlı ve kolay uykuya dalma becerisine sahipti ama bu gece kendini duman alarmındaki küçük kırmızı ışığın yanıp söndüğü tavana bakarken buldu. Uykusuzluğunu merak etmesine gerek yoktu; nedenini biliyordu.

Niema.

Dallas öleli beş yıl olmuştu. Neden yeniden evlenmemişti ya da en azından düzenli biriyle çıkmamıştı? Gençti, sadece Dallas öldüğünde yirmi beş yaşındaydı ve güzeldi. Son beş yıldır kendisine sormasına izin vermemişti.



ama bu sefer yeterince zaman geçtiğini ve sormanın, öğrenmenin güvenli olduğunu düşünmüştü. Bir kocası ve bir ya da iki çocuğu vardı ve hayatına devam ediyordu.

Yapmamıştı. Hâlâ yalnızdı.

Değişmiş miydi? Kilo mu almıştı, belki saçlarına birkaç tel ak mı düşmüştü? Pek çok insan yirmili yaşlarında saçlarına ak düşmeye başlar. İri koyu gözleri hâlâ bir erkeğin içinde boğulabileceği kadar derin bakıyor ve umursamıyor muydu?

Onu görebilirdi. O asla bilmeyecekti. Merakını giderebilir, onu görmenin ona verdiği fiziksel hazza biraz gülümseyebilir ve oradan uzaklaşabilirdi. Ama onu görmeyeceğini biliyordu; bazı ayrılıklar temizce yapılsa daha iyiydi. O hâlâ neyse oydu ve ne yapıyorsa onu yapıyordu, bu yüzden ne kadar zevkli olursa olsun hayal kurmanın bir anlamı yoktu.

Bunu bilmek bir şeydi; bu arzuları kapatmak başka bir şeydi. Yapması gerekeni yapacaktı, ama ne yapacaktı? Yapmak istediği tek şey ona bir kez olsun sarılmak ve öptüğünün kendisi olduğunu, onunla seviştiğini bilmesini sağlamaktı. Sadece bir kez onu soymak ve ona sahip olmak istiyordu ve bir kez yeterli olacaktı çünkü daha fazlasını riske atmaya cesaret edemezdi.

Ama o "bir kez "e sahip olma şansı çok düşüktü, bu yüzden sonunda hayal kurmayı bıraktı, yuvarlandı ve uyumaya gitti.

John, Frank'in evine bir gece önce olduğu gibi, camları karartılmış bir arabayla geldi. Arabanın içine geri geri girdi. ekli garaj, kapıları yukarı kayarken arabası içeri girer girmez yaklaştı ve indi. Bütün gününü Ronsard hakkında daha fazla ayrıntı araştırarak geçirmişti, Ronsard'ın malikanesine girmek için bir rota çizmeye çalışıyorum.

ve ihtiyacı olan bilgiyi almak; hiçbir şey yoktu  
hemen kendini gösterdi, ama sonunda gösterecekti.

Frank kapıyı açtı, yüzünde soyut bir ifade vardı.  
bir elinde tutuyordu. Görünüşe göre Frank çalışmayı hiç  
bırakmıyordu, evde bile; sadece yer değiştireyordu. Dodie  
hayattayken işini bir kenara bırakıp sadece onunla birlikte  
olmak için gerçekten çaba sarf etmişti ama çoğu zaman  
düşüncelerinde kaybolur ve Dodie gülerek onu ofisine  
kovardı. Şimdi, Dodie'nin yokluğunda Frank genellikle günde  
on altı saat çalışıyordu.

"Ben de tam kahve alıyordum," dedi John'a. "Sen  
kütüphaneye git, ben oraya getiririm."

John olduğu yerde durdu ve şaşkınlıkla eski arkadaşına  
baktı. Frank evcimen bir insan değildi; denemişti ama  
vücudunda kahve yapma geni yoktu. John'da vardı  
Dodie'nin ölümünden sonra, Frank'in evinde kahve içmek  
istiyorsa, kahveyi kendisinin yapması gerektiğini çabucak  
öğrendi.  
İçilebilir olması için.

Bakışları gören Frank sinirli bir şekilde, "Ben başaramadım,  
Bridget yaptı." Bridget onun hizmetçisiydi.  
Frank DDO olduğundan beri Frank ve Dodie ile ilgilenen  
çalışan. Frank'e akşam yemeğini servis ettikten ve mutfakı  
temizledikten sonra, Frank'in yemekte olduğunu varsayarak  
eve gitti.

O gece evdeydi; kahveyi yapmış ve sıcak tutmak için  
termosa koymuş olmalıydı.

"Bu durumda, evet, bir fincan istiyorum." John sırtarak  
mutfaktan çıktı, Frank'in mırıldandığı "Ukala herif" de onu  
takip etti.

Kütüphanenin kapısı açıktı. John içeri girdi ve eşiği  
geçtikten hemen sonra durdu, zihni bir süreliğine boştu

Sessiz, vahŖi bir lanet dıŖında. Lanet olsun Frank'e ve her Ŗeye burnunu sokmasına!

Niema Burdock oturduğu sandalyeden yavaŖŖa kalktı, yumuŖak lamba ıŖıėında yüzü solgundu. Güzleri hatırladığı kadar büyük ve karanlıktı; daha karanlık, ona bakarken daraldı ve inanŖsızlıkla dolu tek bir kelime söyledi: "Tucker."

John kendini kıpırdamaya, sanki onun orada olacağını biliyormuŖ gibi rahatŖa kütüphaneden iŖeri adım atmaya zorladı. Kapıyı kapattı; bırakalım Frank ne isterse onu yapsın.

"Aslında," dedi, sanki aradan beŖ yıl geŖmemiŖ gibi, "haklıymıŖsın. Tucker benim adım değil. Adım John Medina."

HiŖbir zaman ne yapacağını ŖaŖırmazdı; panik yapmamak, dikkatini kaybetmemek üzere eėitilmiŖti. Ama bu bir Ŗoktu, onun ani varlığının etkisi sanki karnına yumruk yemiŖ gibi güçlüydü. Ne kadar aŖ olduğunu fark etmemiŖti, diye düŖündü.

onu görmek iŖindi, yoksa beŖ yıl önce ondan sakladığı bir Ŗeyi neden ağzından kaŖırsındı?

Onunla tanıŖan neredeyse hiŖ kimse gerŖek adını bilmiyordu. Böylesi her iki taraf iŖin de daha güvenliydi. Öyleyse neden ona, kendisinden gerŖekten nefret etmek iŖin değilse bile en azından kaŖınmak iŖin her türlü nedeni olan bu kadına söylemiŖti? Kocasına aslında kendini öldürmesini söylediğini duymuŖtu. Dallas'a kendisini öldürecek düğmeye basmasını söylediğinde, kadın orada durmuŖ, gözleri gece gibi siyah, yüzü Ŗoktan bembeyaz olmuŖ bir halde ona bakıyordu.

hem de görevi tamamlayarak hayatına son verdi. Bu bir kadının unutabileceği ya da affedebileceği bir Ŗey değildi.

Ŗimdi neredeyse onun kadar solgundu. Bir an iŖin onun adını daha önce duymamıŖ olmasını umdu. Bu mümkündü; gizli operasyonlardaydı, adı operasyonlardaki insanlar arasında fısıldanıyordu, ama

teknik tarafta çalışıyordu ve saha çalışanlarıyla nadiren de olsa temas kuruyordu.

Boğazı düğümlendi. "John Medina... sadece bir efsane," dedi, sesi gerilmişti ve adam onun adını gerçekten duyduğunu biliyordu.

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi kayıtsızca, "yine de 'sadece' kelimesini sevip sevmediğimi bilmiyorum. Ben yeterince gerçeğim. Beni ısırmak ister misin? Kanıtlamak mı?" Frank'ın masasının kenarına oturdu, bir ayağını salladı, içinde çılgılık atan gerilime rağmen duruşu tamamen rahattı.

"Çimdiklemenin kanıtlanmış bir yöntem olduğunu sanıyordum." "Isırmayı tercih ederim."

Yanaklarına renk gelmişti ama başını çevirmedi "Gözlerin kahverengiydi," diye suçladı. "Şimdi maviler."

"Renkli lensler. Gözlerimin gerçek rengi mavi." "Ya da şu anda renkli lens takıyorsun."

"Gel bak," diye davet etti. Ancak beklediği gibi, kadın ona bu dozu vermek istemedi.

Soğukkanlılığını topladı ve sandalyesine geri oturdu. Bacak bacak üstüne atmıştı, duruşu en az onunki kadar rahattı. Belki daha da rahattı; hareketleri adamın dikkatini bacaklarına, bacaklarının birkaç santimlik kısmına çekti. Daha önce bacaklarını görmemişti; pantolon giymişti ve çoğu zaman çarşafla mütevazı bir şekilde örtülmüştü. Bacakları çok güzeldi: ince, düzgün, hafif bronzlaşmış. Hâlâ çok formda görünüyordu, sanki düzenli olarak spor yapıyormuş gibiydi.

Vücudunun verdiği tepkinin aniden farkına varan John kendini tekrar kontrol altına aldı. Yukarı baktı ve onun kendisini izlediğini gördü.

dikkatini dağıtmak için bacak bacak üstüne atmıştı. Eğer öyleyse, işe yaramıştı. Kendisine kızdı, çünkü seks en eski, en basmakalıp dikkat dağıtma yöntemlerinden biriydi ve yine de kendini kaybetmesine izin vermişti.

Frank kapıyı açarak aralarındaki sessizliği bozdu.

Elindeki tepside büyük bir termos kahve ve üç fincan vardı ama şeker ya da krema yoktu. "Sen İkiniz kendinizi tanıttınız mı?" diye sordu, John'a bakarak Niema'ya her ne verecekse onun önderlik etmesini istedi. Seçtiği isim.

Niema, "Adının gerçekten John Medina olduğunu söylüyor," dedi. Onun Sesi soğukkanlı ve sakindi ve John bir kez daha onun dengesine hayranlık duymak zorunda kaldı. "Beş yıl önce onu Darrell Tucker olarak tanıyordum."

Frank John'a bir bakış daha fırlattı, bu sefer gerçek kimliğinin bu kadar çabuk ortaya çıkmasına şaşırmıştı. "Pek çok isimle anılıyor; bu onun iş tanımının bir parçası."

"O zaman John Medina da bir takma isim olabilir."

Frank alaycı bir tavırla, "Seni bu konuda rahatlatamam," dedi. "Onu hayatı boyunca tanıdım ve o gerçek bir McCoy -ya da bu durumda Medina-."

John onun bunu anlamasını izledi, gözlerinde Frank'in de yalan söylüyor olabileceğine dair hızlı bir şüphe gördü. Saf, güven dolu küçük bir ruh değildi, ama düşüncelerini ve duygularını tamamen gizleme konusunda da deneyimli değildi.

"Neden buradayım?" diye sordu aniden, bakışlarını John'a çevirerek.

Frank onun dikkatini tekrar kendisine çekti. "Bizim bir ... durum." Bir fincan kahve doldurdu ve ona uzattı.

"Bunun benimle ne ilgisi var? Biraz krema ve şeker alabilir miyim lütfen?"

Bu basit soru Frank'i sarstı. ev işleri. Tepsiye panik içinde bir bakış attı, sanki istediği şeylerin gelmesini umuyormuş gibiydi.

"Ah... Ben-"

"Boş ver," dedi ve sakın bir şekilde sade kahvesini yudumladı. "Böyle de içebilirim. Nedir bu durum?"

John kahkaha atmasını engelledi. Çok iyi hatırladığı gibi, Niema kahvesini her zaman sade içerdi. Bu sadece Niema'nın Frank'i biraz iğnelemesiydi, onu böyle bir şoka hazırladığı için ondan öç alıyordu. Her zaman ekte kendine yer bulabilmişti ve bunun farkına varması o zaman olduğu kadar şimdi de şaşırtıcıydı, çünkü tam bir hanımefendi gibi görünüyordu.

Frank sanki yardımını istiyormuş gibi ona baktı. John omuz silkti. Bu Frank'in küçük gösterisiydi, bırakın o yönetsin. Niema'nın neden orada olduğuna dair hiçbir fikri yoktu, Frank'in küçük bir çöpçatanlık girişimi dışında. Muhtemelen John'un biraz R ve R'ye ihtiyacı olduğunu düşündü ve Niema'dan etkilenmişti. Neden olmasın? Frank'in İran'da olmaması ve Niema'nın yüzünü izlerken Kocasına kendini öldürmesini emretti, yoksa neden öldürmeyeceğini bilirdi.

'Ah ... yaptığınız işle çok ilgileniyoruz. Tespit edilemeyen bir gözetleme cihazı çok değerli olacaktır. Şu anda buna acil ihtiyacımız var. Cihazı siz tasarladığınız için cihaz hakkında herkesten daha çok şey biliyorsunuz. Sen ayrıca biraz saha deneyimim var-"

"Hayır," diye araya girdi. "Saha çalışması yapmıyorum." Yine solgundu, çenesi gerilmişti. Ayağa kalktı. "Benimle konuşmak istemenizin tek nedeni buysa, karşılıklı zamanımızı boşa harcadığınız için üzgünüm. Bir telefon görüşmesi yeterli olurdu ve sen beni buraya getirme zahmetinden kurtulabilirdin." Durakladı, sonra alaycı bir şekilde mırıldandı: "Burası her neresiyse."

"Tüm detayları duymadın," dedi Frank, John'a hızlı bir bakış daha atarak. "Ve şunu da eklemeliyim ki, sen Ajans'ın bir çalışanısın, serbest çalışan bir sözleşmeli ajan değilsin."

"Seni reddederse onu kovacak mısın?" John ilgiyle sordu, sırf Frank'i sıkıştırmak ve kıvranmasını sağlamak için Biraz daha.

"Hayır, tabii ki değil-"

"O halde konuşacak başka bir şeyimiz yok," dedi kararlı bir şekilde. "Lütfen beni eve götürün."

Frank içini çekti ve pes etti. "Elbette. Verdiğim rahatsızlık için özür dilerim, Bayan Burdock." Özür dilemeye alışkın bir adam değildi ama bunu iyi yapıyordu.

John araya girmeden önce onun telefona uzanmasına izin verdi. "Zahmet etme," dedi kolayca, tembel tembel masaya yayılmayı bırakarak. "Ben onu eve bırakırım."

## **Altıncı Bölüm**

Niema arabaya bindi ve emniyet kemerini taktı. "Gözlerimin bağlı olması falan gerekmiyor mu?" diye sordu alaycı bir tavırla ve sadece yarı şaka yapıyordu. Önlerindeki garaj kapısı kayarak açıldı. kalktı ve dışarı çıktı, sonra caddeye doğru sola döndü.

Tucker -hayır, onu Medina olarak düşünmeye alışması

gerekiyordu- gerçekten de gülümsedi. "Sadece sen istersen.  
Bana onların



"Seni buraya getirmek için gözlerini bağıladım."

"Hayır, ama gözlerimi kapalı tuttum." Şaka yapmıyordu. Operasyon müdür yardımcısının nerede yaşadığını bilmek istememişti. Maceraya olan düşkünlüğünü beş yıl önce kaybetmişti ve Frank Vinay'ın nerede yaşadığını bilmek tehlikeli olabilecek bilgiler kapsamına giriyordu.

Medina'nın gülümsemesi sırtmaya dönüştü. Gerçekten de çok yakışıklı bir adam, diye düşündü Medina, ön farların loş yeşil ışığında onun yüzünü izlerken. Geçtiğimiz beş yıl içinde Onu nasıl görüldüğüyle değil, ne olduğuyla hatırlıyordu ve yüzü hafızasından silinmişti. Yine de, kirli sakalları olmasa bile onu hemen tanımişti.

Onu görmek hiç düşünmediği kadar büyük bir şoktu ama yine de onu bir daha görebileceğini hiç düşünmemişti. buna hazırды. Tucker -hayır, Medina- başına gelen en kötü şeyin o kadar ayrılmaz bir parçasıydı ki, onun sesini duymak bile onu beş yıl öncesine götürmüştü.

"Senin sözleşmeli ajan değil de sıradan bir CIA ajanı olduğunu bilmeliydim." Geriye dönüp baktığında kendini saf bir aptal gibi hissediyordu ama zihninin dikiz aynasında her şey daha net görünüyordu.

"Neden yapasın ki?" İlgilenmiş gibiydi. "Sözleşmeli ajan olarak çalışıyorum."

Geriye dönüp baktığında Dallas'ın bunu bildiğini ve bu yüzden Medina'yı yakalanma riskine girmektense geride kalmaya teşvik ettiğini fark etti. Ve Dallas, eski bir ajan olarak

Güvenlik izinleri ve bilmesi gerekenler, bilgiyi kendisine saklamış, karısına bile söylememiştir. Ama artık Teşkilat için çalışıyordu ve bunun nasıl olduğunu biliyordu.

şeylerdi. Bazı şeyleri kendinize sakladınız, ne iş yaptığınızı arkadaşlarınıza ya da komşularınıza söylemezsiniz; ketumluk ikinci doğanız haline gelmişti.

"Dallas biliyordu, değil mi?" diye sordu, sadece onaylamak için.

"Sözleşmeli bir ajan olmadığımı biliyordu. Ama gerçek adımı bilmiyordu. Onunla daha önce çalıştığım da beni Tucker olarak tanıyordu."

"Neden bana söyledin? Buna gerek yoktu." Keşke söylemeseydi. Ele avuca sığmaz, karanlık John Medina hakkında fısıldanan söylentilerin yarısı bile doğruysa, onun gerçekte kim olduğunu bilmek istemiyordu. Bu durumda cehalet, ihtiyatlı olmaktan daha güvenliydi.

"Belki de öyleydi."

Sesi düşünceliydi ve daha fazla açıklama yapmadı.

"Neden bizi gizlediniz? Biz bir takımdık. Hiçbirimiz seni yakalamak için dışarıda değildik."

"Eğer gerçek adımı bilmiyorsanız, herhangi biriniz yakalandığında bunu açıklayamazdınız."

"Peki ya yakalanırsanız?"

"Yakalanmazdım."

"Öyle mi? Bunu nasıl

önleyeceksiniz?" "Zehirle," dedi

kesin bir ifadeyle.

Niema irkildi. Soğuk Savaş'ın gergin günlerinde bazı ajanların yanlarında bir intihar hapı, genellikle de siyanür taşıdıklarını biliyordu.

Yakalanmak için kendilerini. John Medina'nın da aynı şeyi yaptığını bilmek midelerini bulandırıyor.

"Ama-"

"Ölene kadar işkence görmekten iyidir." Omuz silkti. "Yıllar boyunca pek çok insanı kızdırdım. Hepsi de vücudumun parçalarını sökmek için sıraya girmek istiyor."

Onun kahramanlıkları hakkında duyduklarına göre Davayı hafife alıyordu. Hatta çifte ajan olduğunu öğrendiği için kendi karısını öldürdüğü bile söyleniyordu ve yüksek mevkideki bir köstebeği ifşa etmek üzereydi. Niema bu söylentiye inanmamıştı ama o da inanmamıştı. John Medina'nın gerçek bir adam olduğuna inanıyordu. Onun hakkında konuşanlardan hiçbiri onunla tanışmamış, onu görmemiş ya da gören birini tanımamıştı. Onun bir tür şehir efsanesi olduğunu düşünmüştü ama bu efsane sadece istihbarat çevreleriyle sınırlıydı.

Onun sadece gerçek olduğunu değil, aynı zamanda onu tanıdığını da tam olarak kabullenemiyordu. Ve daha da şaşırtıcı olanı, olduğu kişi olmanın gerektirdiği her şeyi nasıl kabul ettiğiydi, sanki onun Kötü şöhret sadece istediğini yapmak için ödemesi gereken bir bedeldi.

"İçinde bulunduğun koşullar göz önüne alındığında," dedi sert bir ifadeyle, "bana şimdi de söylememeliydin." Söylemiş olması onu kuşkulandırmıştı.

"Aslında seni gördüğüme o kadar şaşırdım ki düşünmeden ağzımdan kaçırdım."

Onun hazırlıksız yakalanması fikri o kadar karakterine aykırıydı ki homurdandı ve sol bacağını uzattı. "Al, bunu da çek."

"Doğru," diye mırıldandı. "Orada olacağını bilmiyordum."

"Bay Vinay'ın benden ne yapmamı istediğini bilmiyor muydunuz? Ve sen de tesadüfen ortaya mı çıktın? Bu ne kadar olası?"

"Çok değil, ama her gün beklenmedik şeyler oluyor."

"İşi kabul etmem için benimle konuşmanı mı bekliyor?" "Belki de. Ne düşündüğünü bilmiyorum."

Kızgınlık sesini renklendirdi. "Yine de iki açıdan çalıştığından şüpheleniyorum. Bu açıların ne olduğunu ona sormanız gerekecek."

"İşi kabul etmediğime göre, her ne ise, açıların ne olduğu önemli değil, değil mi?"

Aniden sırtıttı. "Geri çevrilmeyi beklediğini sanmıyorum, özellikle de bu kadar çabuk. Ona hayır diyebilecek pek fazla insan yok."

"O zaman deneyime ihtiyacı vardı."

Hayranlıkla şöyle dedi: "Dallas'ın senin için bu kadar deli olmasına şaşmamalı. Ona da pek fazla insan karşı koyamazdı. Olduğu kadar sert görünüyordu."

Evet, öyleydi. Dallas neredeyse altı-dört yaşındaydı ve iki yüz otuz beş kilo ağırlığındaydı. Onun En büyük gücü, ne kadar mükemmel kondisyona sahip olsa da vücudu değildi; onu olağanüstü yapan şey zihni, kararlılığı ve odaklanmasıydı.

Dallas hakkında hiç kimseyle konuşamamıştı. Son beş yıldır onunla ilgili anıları içinde saklı kalmıştı; çok uzun süre evli kalmamışlardı, birbirlerini tanımıyorlardı.

Birbirleriyle çok uzun zaman geçirdikleri için bir arkadaş çevresi oluşturacak zamanları olmamıştı. İşleri nedeniyle çok seyahat etmişlerdi; Reno'da aceleyle evlenmişler, Aruba'da o harika balayını geçirmişler, sonra Dallas altı haftalığına gitmiş ve o Seattle'da Gümrük için gözetim. Öyle ya da böyle, birbirlerinin aileleriyle bile tanışmamışlardı.

Dallas'ın ölümünden sonra Indiana'ya gitmiş, ailesiyle tanışmış, ellerini tutmuş ve onlarla birlikte ağlamıştı ama onlar çok şaşırılmış, neden ve nasılları hatırlayamayacak kadar kendileriyle meşgul olmuşlardı. Onlara ara sıra mektup yazmıştı ama Dallas'ın ölümünden önce bir ilişki geliştirecek zamanları olmamıştı. ve o öldükten sonra iki taraf da artık bir ruh geliştirecek gibi görünmüyordu.

Kendi ailesi, Council Bluffs, Iowa'daki iyi, normal banliyö ailesi, sempatik ve şefkatliydi, ancak onu onaylamadıklarını tamamen gizleyemiyorlardı.

ve Dallas'ın İran'da olması. Tüm ailesi, anne babası, Mason ve Sam kardeşleri, kız kardeşi Kiara. dokuzdan beşe, evlilik, çocuklar, beşikten mezara kadar aynı kasabada yaşamak, mahalledeki herkesi tanımak, alışveriş yapmak gibi tanıdık rutinden başka bir şey değildir. her hafta aynı bakkal. Yuvalarındaki guguk kuşuyla ne yapacaklarını bilmiyorlardı, Niema'yı memleketini terk etmeye ve macera aramaya iten daha fazlasını görme huzursuzluğu, daha fazlasını yapma dürtüsü hakkında hiçbir fikirleri yoktu.

Son beş yıl boyunca kefareti ödemiş ve kimsenin paylaşmadığı anılarla tek başına yaşamıştı. Düşüncelerinde Dallas'ın adını fısıldayabiliyordu ya da bazen yalnız kaldığında kederle dolup taşıyor ve onun adını yüksek sesle söylüyordu, acılı, cevapsız bir çığlık gibi, ama onun hakkında kimseyle konuşamıyordu.

Ama Medine onu tanıyordu, orada bulunmuştu. O anlayabilirdi. Tüm insanlar arasında onu tam olarak anlayabilecek tek kişi oydu.

Kendisini eve bırakmasına karşı çıkmamıştı; suçluluk duygusu onun suçu değildi. Belki de geçmişin bu kısmını geride bırakmak için onunla konuşması gerekiyordu. Onunla nasıl iletişim kuracağını bilseydi bunu çoktan yapmış olabilirdi ama Paris'e vardıklarında adam ortadan kaybolmuştu.

Ellerini kucağında birleştirerek karanlık sokaklar geçip giderken ön camdan dışarı baktı. Dallas'ın onu şimdi sevip sevmeyeceğini, hatta bu kadını tanıyıp tanımayacağını merak ediyordu. haline gelmişti. Maceradan hoşlanan cesur bir genç kadına aşık olmuştu. Ama o günler geride kalmıştı. Risk almayı bırakmıştı.

"Sana hiç teşekkür etmedim," diye mırıldandı. "Yaptığın şey için."

Kaşları şaşkınlıkla kalktı ve ona hızlıca bir bakış attı. "Teşekkür mü edeceksin?"

Adamın sadece şaşırmakla kalmayıp hayretler içinde kaldığı izlenimine kapıldı. "Beni İran'dan çıkardığın için," diye açıkladı ve neden buna ihtiyaç duyduğunu merak etti. "Bir yük olduğumu biliyorum çıkıyor." Sepet vaka aslında daha iyi bir tanımlamaydı. O günlerin uzun bir kısmı hafızasından silinmişti; kulübeden ayrıldığını hiç hatırlamıyordu. Soğuk, karanlık dağlarda yürüdüğünü hatırlıyordu. Sefalet o kadar yoğundu ki fiziksel bir acı hissetmemişti.

"Dallas'a söz verdim."

Sözler basit ve sağlamdı.

Dallas'ın adının yüksek sesle söylendiğini duymak canını acıtmıştı. Beş yıl boyunca onu düşünmediği tek bir gün bile

olmamıştı.

Kocasını. O korkunç acı gitmiş, yerini bazen bir sızı, bir yalnızlık almıştı ama çoğunlukla onunla geçirdiği güzel zamanları hatırlıyordu. Birlikte daha fazla zaman geçiremedikleri için, birbirleri hakkındaki tüm küçük şeyleri öğrenme şansına sahip olamadıkları için pişmanlık duyuyordu.

Adını duymak acıyı geri getirdi ama Şimdi yumuşamış, katlanılabilir bir hale gelmişti ve Medina'nın sesindeki pişmanlığı duyabiliyordu. Zamanın yumuşatamadığı şey ise kendi suçluluğuydu, Dallas'ın istemeseydi o işi almazdı.

Ve belki de kendini suçlu hisseden tek kişi o değildi. Medina, hangi kisve altında olursa olsun, ona uygun olanı yapıp sonra da unutacak bir adam gibi görünmüştü ama öyle yapmamıştı. Onu dağlarda donarak ölmeye terk etmek çok daha kolay olacakken, Dallas'a söz verdiği gibi onunla ilgilenmişti. Ne olduğunu hayal bile edemiyordu. onu motive etti, ama yine de derinden minnettardı. "Seni suçladığımı mı düşünüyorsun?" diye sordu usulca. "Hayır. Asla suçlamadım."

Yine onu şaşırtmıştı. Ona baktığında, yüzünde çenesinin gerginleşmesi gibi. "Belki de yapmalıydın," diye cevap verdi.

"Neden? Ne yapmış olabilirsin?" Gerçeği kabullenmeye giden zorlu yolculukta o geceyi binlerce kez yeniden yaşamıştı. "Onu asla fabrikadan çıkaramazdık. İran'dan çıkmak şöyle dursun, hayatta bile değil. Bunu biliyordun. O da biliyordu. Görevi tamamlamayı seçti ve yavaş, korkunç bir ölüm yerine hızlı bir ölümü tercih etti." Çarpık bir gülümseme takındı. "Tıpkı senin siyanür hapın gibi."

"Ona düğmeye basmasını söyleyen bendim."



"Sen ne dersen de o bunu yapardı. O benim kocamdı ve onunla evlendiğimde onun bir kahraman olduğunu biliyordum." Dallas'ın nasıl bir adam olduğunu biliyordu, ne pahasına olursa olsun işi tamamlamak zorunda olduğunu hissedeceğini ve bu bedelin hayatını da içerdiğini biliyordu.

Medina sustu ve araba kullanmaya odaklandı. Ona bir sonraki dönüşü tarif etti; McLean'de, Langley ile nehrin aynı tarafında yaşıyordu, bu yüzden işe gidip gelmek Kolay.

Daha önce bir kez gece boyunca araba sürerken onun yanında oturmuştu ve o zaman da sessiz kalmıştı. Hadi'den sonraydı.

İran köyünden 1968 model bir Ford Fairlane "kurtarmış" ve birlikte Tahran'a gitmişlerdi. Sonra Hadi ayrılmış, o ve Medine yola yalnız devam etmişlerdi. Ateşler içindeydi, acı çekiyordu, keder ve suçluluk duygusuyla hırpalanmıştı, zar zor çalışıyordu.

Medine onunla ilgilenmişti. Kolundaki tırnak yarası enfeksiyon kapığında, bir yerlerden bir şişe antibiyotik temin etmiş ve ona bir iğne yapmıştı. Medine'nin Yemek yedi, uyudu ve onu Türkiye sınırından geçirdi. Kederin ilk korkunç paroksizmi sırasında oradaydı ve ağlamanın içinde tutmaktan daha iyi olduğunu bildiği için onu teselli etmeye çalışmamıştı.

Sonuçta, bu adama hayatını borçluydu.

Medine'yi suçlamak kolay olurdu, çok daha kolay olurdu. kendini suçluyordu. Ama en başta Dallas'ı ona çeken içsel çelik, onun ölümünden sonra gerçekte yüzleşmekten başka bir şey yapmasını imkânsız hale getirmişti: Medina ona ve Dallas'a iş için yaklaştığında, Dallas reddetmek istemişti. İş almak isteyen oydu. Kendine bu işin önemli olduğunu söyleyebilirdi.

Ama Dallas'la birlikte onu geri çevirmiş olsalardı Medina'nın işe alabileceği başkaları da vardı.

Evet, Dallas patlayıcılar konusunda çok iyiydi. İşlevsel bir telsiz ya da f nyeye kurmak ya da bir telefon hattını dinlemek gibi elektronik işlerinde de çok iyiydi. Ama başka insanlar da bu işlerde iyiydi ve onlar da bu işi aynı şekilde yapabilirlerdi. O gitmek istemişti. Vazgeçilmez olduğu için değil, macera arzuladığı için.

Çocukken ağacın en tepesine tırmanan, yatak  arşafklarını birbirine bağlayıp ikinci kat penceresinden aşağı kaymak için kullanan hep o olmuştu. Hız trenlerini ve beyaz su raftingini çok severdi ve hatta lise yıllarında bomba imha ekibinde çalışmayı bile düşünmüştü. Ailesini rahatlatmak için bunun yerine elektronik okumaya başlamıştı. ve diller konusunda uzmanlaştı, ancak uzmanlığının onu evden daha uzağı ve yerel bomba ekibiyle gidebileceğinden daha fazla tehlikeye götürdüğünü fark etti.

Niema kendi doğasını biliyordu. Heyecanı severdi. adrenalin patlaması, tehlike. Meşru bir amaç uğruna da olsa bu heyecanın peşindeydi ve Dallas'ın ölümüne neden olmuştu. O olmasaydı, Dallas'ın istediğı gibi Kuzey Carolina sahilinde bir ev arıyor olacaktı.

Eğer o olmasaydı, Dallas hala hayatta olurdu.

Böylece çok sevdiği o yüksek voltajlı hayattan vazgeçmişti. Bedeli çok ağır olmuştu. Dallas'ın son düşüncesi onun içindi ve bu bilgi onun için çok şey ifade ediyordu. dikkatsizce hayatını tekrar tehlikeye attı.

Medina evinin önündeki kaldırıma yanaştı, sonra geri geri giderek arabanın dışarı çıkmasını sağıladı. Elinde evin anahtarı, arabadan indi. Dallas da park etmişti, böylece

Araba da dışarı çıkıyordu, daha hızlı hareket etmeyi sağlayan ve engellenmeyi zorlaştıran basit bir önlemdi bu.

Yıllardır bunu düşünmemiş olması ne garip; o milyonlarca insanın yaptığı gibi garaja girdi. Ancak Medina'nın park etme yöntemi ona pek çok şeyi aceleyle geri getirdi: ani uyanıklık, duyularının netliği, hızlanan nabız. Kendini etrafına bakarken, gölgeleri incelerken ve çevresel görüşüyle hareket ararken buldu.

Medina da aynı şeyi yapmıştı ama onun gözetimi çok daha hızlı ve rutindi.

"Lanet olsun," dedi Niema sinirli bir şekilde ve kaldırımından yukarı, ön kapısını koruyan kavisli kemere doğru yürüdü.

" 'Lanet olsun,' ne?" Adam onun yanındaydı, sessizce hareket ediyordu, Kendini kemere ilk ulaşacak şekilde konumlandırdı. Orada pusuya yatmış bir saldırgan yoktu, zaten beklediği de bu değildi. Sadece onun ne yaptığını fark etmemiş olmayı diledi.

"Lanet olsun, seninle yarım saat geçirdim ve şimdiden çalılıklarda suikastçı arıyorum."

"Tetikte olmak ve çevrenizin farkında olmakta yanlış bir şey yok."

"Gizli Servis ya da polis olsaydım olmazdı ama değilim. Sadece aletlerle uğraşıyorum. Çalılıklarımnda pusuya yatmış olması muhtemel tek şey bir kedi."

Adam evin anahtarına uzanmaya başladı ama kadın bir bakışla onu durdurdu. "Beni paranoyaklaştırıyorsun. Tüm bunların bir nedeni var mı?" diye sordu kapının kilidini kendisi açarken ve

açtı. Kötü bir şey olmadı; silah sesi ya da patlama olmadı.

"Özür dilerim. Sadece bir alışkanlık." Kadın birkaç ışığı açık bırakmıştı ve adam içeriye baktı, yüz ifadesi ilgiliydi.

"İçeri gelmek ister misin? Vinay'ın evinde kahve içmeye fırsat bulamadık." Bu sözleri duyana kadar onu içeri davet edeceğini bilmiyordu.

Araları pek de iyi değildi ama doğruyu söylemek gerekirse onunla konuşmanın bu kadar kolay olmasına şaşırmıştı. Yine de o John Medina'ydı, onu yemeğe çıkaran istikrarlı, güvenilir, saygın bir bürokrat değil.

İçeri adım attı, başı dik ve tetikteydi, bakışları etrafta dolaşüyor, ayrıntıları kavlıyor, kadının koridordaki dolabın kapısını açıp güvenlik sistemini devre dışı bırakmasını izliyordu. Ani bir izlenime kapıldı; adam o kısa taramada gördüğü her şeyi anlatabilir, hatta belki de ona güvenlik kodu.

Dolabın kapısını kapatmaya başladı ve adam, "Beni eğlendir. Alarmı sıfırla."

Çünkü güvenlik konusunda son derece bilinçli olmak için iyi bir nedeni vardı.

Niema evi üç yıl önce satın almıştı, yüksek bir zam ona kira yerine satın alma imkânı vermişti, D.C. çevresindeki fahiş emlak değerlerine rağmen. Üç yatak odası ve iki buçuk banyosu ile tek kişi için çok büyüktü, ancak kendi kendine ailesinin ziyarete gelmesi için yer olacağını söyleyerek büyüklüğü haklı çıkarmıştı, ancak hiç gelmediler ve üç yatak odası, istediğine karar verirse satmayı kolaylaştıracaktı. Başka bir şey.

Ev belli belirsiz İspanyol tarzındaydı, kemerli kapıları ve pencereleri vardı. İç duvarları kendisi boyamıştı, Evin büyük bölümünde yumuşak bir şeftali rengi tercih ederken, mobilyaları koyu yeşil ve turkuazdı. Halı göze çarpmayan bir bej rengiydi, ancak iyi durumdaydı, bu yüzden değiştirmek yerine yeşiller, maviler ve şeftalilerden oluşan geometrik desenli büyük bir halıyla kaplamıştı. Etkisi serin ve davetkârdı, kadınsı olmadan kadınsıydı. telaşlı.

"Güzel," dedi adam ve kadın onun evini nasıl döşediğini görerek kendisi hakkında nasıl bir sonuca vardığını merak etti.

"Mutfak bu tarafta." Tepe lambasını açarak yolu gösterdi. Mutfağını çok severdi. Oda uzundu ve sağ duvarında bir pencere sırası vardı. Uzun, dar bir Mavi ve pişmiş toprak karolardan oluşan bir mozaikle kaplı ada, ne kadar iddialı olursa olsun her türlü yemek pişirme projesi için harika bir çalışma alanı sağlıyordu. Pencere pervazlarında yetişen küçük bitki saksıları havaya güzel kokularını yayıyordu. Odanın en ucunda, yemyeşil eğrelti otlarıyla çevrili küçük bir masa ve iki sandalyeden oluşan rahat bir kahvaltı köşesi vardı.

Medina pencerelere gidip tüm panjurları kapatırken o da kahve yapmaya başladı. "Yaşlanmıyor musun?" diye sordu. "Her zaman tetikte olmak zorunda kalmak?"

"Artık bunu düşünmüyorum bile, çok uzun zamandır yapıyorum. Zaten panjurları da kapatmalısın." Ellerini ceplerine sokarak mutfakta dolaşmaya başladı. Bıçak takımının bulunduğu meşe bloğun önünde durup şef bıçağını çıkardı ve kenarını başparmağında test etti, sonra yuvasına geri koydu. Bir sonraki durağı, üst yarısı cam olan arka kapıydı; oradaki panjurları da kapattı ve kilidi kontrol etti.

"Genelde öyle yaparım. Belaya davetiye çıkarmaya inanmam." Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz kendi yalanını fark etti. Bela John Medina'dan daha büyük olamazdı ve onu içeri davet etmek tam da onun yaptığı şeydi.

"Buraya daha sağlam bir kilit lazım," dedi dalgınca. "Aslında yeni bir kapıya ihtiyacınız var. Birinin tek yapması gereken şu camlardan birini çıkarıp içeri uzanmak ve kapının kilidini açmak."

"Sabah ilk iş bunu halledeceğim."

Kadının ses tonundaki kuruluk ona da ulaşmış olmalıydı, çünkü ona baktı ve sırtıttı. "Özür dilerim. Bunları zaten biliyorsun, değil mi?"

"Tamam." Dolaptan iki fincan indirdi. "Bu mahallede suç oranı düşük ve güvenlik sistemim var. Eğer biri içeri girmek isterse Sadece kapıdakileri değil, istedikleri sayıda pencereyi kırıp içeri girebilirler."

Uzun taburelerden birini adadan uzağa çekti ve bir kalçasını üzerine koydu. Rahatlamış görünüyordu, diye düşündü, Yine de kim olduğu ve ne yaptığı düşünülürken gerçekten öyle olup olmadığını merak ediyordu. Kahveyi doldurdu ve bir fincanı onun önüne koydu, sonra fayans kaplı adanın tepesinde onunla yüzleşti. "Tamam, şimdi beni neden eve bıraktığını söyle ve sakın eski günlerin hatırına olduğunu söyleme."

"O zaman yapmayacağım." Kahvesini yudumlarırken bir an için düşüncelere dalmış gibiydi ama dikkatini dağıtan her neyse hemen kayboldu. "Geliştirdiğiniz bu yeni böcek ne kadar tespit edilemez? Bana ondan bahset."

Yüzünü buruşturdu. "Hiçbir şey tamamen tespit edilemez değildir, bilirsiniz. Ama voltajda bir dalgalanmaya neden olmaz, bu yüzden

Osiloskop bunu tespit edemez. Ama biri metal dedektörüyle tararsa, o zaman iş değişir."

"Frank bu konuda heyecanlı görünüyordu."

Niema hemen temkinli davrandı. "O kadar da büyük bir mesele değil, Çünkü dediğim gibi, sadece belirli durumlarda işe yarar. Eğer birinin rutin olarak nasıl gözetleme cihazları aradığını biliyorsanız, o zaman dinleme cihazını ona göre ayarlayabilirsiniz. Neden size bundan bahsetsin ki?" Böceğin faydalı uygulamaları vardı ama istihbarat toplamının çehresini değiştirecek, dünyayı sarsacak bir keşif olmaktan çok uzaktı. Bırakın onu özel konutunda bir toplantıya çağırma, operasyon direktör yardımcısı bunu neden bilsin ki?

"Nasıl olduğunu sordum. Bana ne üzerinde çalıştığını söyledi."

Tedirginliği düpedüz kuşkuya dönüştü. Tamam, Medina'nın onu sorması mümkündü ama bu Vinay'ın neden onun hakkında bir şey bildiğini açıklamıyordu, hele de şu anki projesiyle ilgili bir şey.

"DDO neden benim hakkımda bir şey bilsin ki? Biz tamamen farklı departmanlarda çalışıyoruz." CIA çalışanlarının büyük çoğunluğu Hollywood şöhretinin göz alıcı operatörleri değildi; onlar memurlar, analistler ve tekno ineklerdi. İran'a kadar Niema saha çalışmasının heyecanını arzulamıştı, ama şimdi değil.

Şimdi ise işin elektronik tarafında çalışmaktan memnundu. istihbarat toplamak ve her gece kendi evine gelmek.

"Çünkü ondan seni takip etmesini istedim."

Bu kel itiraf onu şaşırttı. "Bunu neden yapasın ki?" Birinin sürekli olarak onu rahatsız etmesi fikrinden hoşlanmıyordu. Onu kontrol ediyordum.

"İyi olup olmadığını bilmek istedim, ayrıca uzmanlığından tekrar yararlanmak isteyebileceğim birinin izini asla kaybetmem."

Omurgasına bir ürperti yayıldı. Artık onu neden eve bıraktığını biliyordu; Dallas öldüğünde uzaklaştığı o dünyaya onu geri çekmek istiyordu. Onu Mecazi anlamda bir alkoliğin burnunun dibinde bir kadeh viski sallayarak onu doğru yoldan uzaklaştırabilirdi. Hâlâ o adrenalin patlamasını bulma dürtüsüne sahip değilse bunu yapamazdı, diye düşündü giderek artan bir panik içinde. Eğer varsa gerçekten değişmişti, söyleyebileceği hiçbir şey onu kurduğu güvenli hayattan uzaklaştıramazdı.

Değiştiğini sanıyordu. Heyecan açlığının geçtiğini sanıyordu. O zaman neden bu kadar paniklemişti, sanki maceranın kokusu onu yoldan çıkaracakmış gibi hissediyordu?

"Sakin sormaya cüret etme-" diye

başladı. "Sana ihtiyacım var,

Niema."

## **Yedinci Bölüm**

Kahretsin, neden yeniden evlenmemiştir? John vahşice düşündü. Ya da en azından dokuzdan beşe çalışan bir bürokratla güvenli bir ilişki kurmamıştı?

Pek çok iyi nedenden ötürü ondan uzak durmuştu. İş ilişkilere elverişli değildi. Kısa süreli ilişkileri olmuştu ama duygusal bir bağa benzeyen hiçbir şey yaşamamıştı. Aylarca uzakta kaldı ve bu süre zarfında hiçbir iletişim kuramadı. Yaşam beklentisi berbatı.

Dahası, onun dünyada görmek isteyeceği son kişinin kendisi olacağını düşünmüştü. Farkına vardığı şey onu şaşırtmıştı.



Dallas'ın ölümü için onu suçlamıyordu, onu hiç suçlamamıştı. Ona hiç güvenmemiş olsa da, bu suçu onun üzerine atmamıştı. Onun yaptığı gibi onu tüm suçlardan arındırmak için dayanılmaz derecede adil bir insan olmak gerekirdi.

Yapmak zorunda olduğu seçimler yüzünden acı çekmemeyi öğrenmişti. Bazıları zor kararlardı ve her biri ruhunda ya da ruhundan geriye kalanlarda iz bırakmıştı. Ancak diğer insanlar nadiren olayları aynı şekilde görüyordu ve o da bu durumdan sıyrılmayı öğrenmişti. Babasının eski arkadaşı Jess McPherson'ın bir keresinde söylediği gibi, o insanlar için cehennem gibiydi. Onları kullanır, sömürür ve sonra ya ihanet eder ya da basitçe hayatlarından kayboldu. İşinin doğası gereği, hiç kimsenin bu kadar doz almasına izin vermemesi gerekiyordu.

ona duygusal olarak dokunmak. Bir keresinde bunu unutmuş ve bir kadının kendisine yaklaşmasına izin vermişti; hatta onunla evlenmişti.

Venetia hem profesyonel hem de kişisel olarak bir felaket olmuştu ve o zamandan bu yana geçen on dört yılda tamamen yalnızdı.

Geçtiğimiz beş yıl boyunca birkaç kez Niema Burdock'un muhtemelen kendisinden nefret ettiğini düşünerek rahatladı. Bu onu güvenli bir şekilde menziline dışına çıkarıyor ve ara sıra onunla temasa geçme isteğini yok ediyordu. Böylesi daha iyiydi. Sadece ara sıra onu kontrol edecek, iyi olduğundan emin olacaktı - ne de olsa Dallas'a onunla ilgileneceğine dair söz vermişti - ve hepsi bu kadar.

Onun başka birini bulmasını bekliyordu. Gençti, dul kaldığında sadece yirmi beş yaşındaydı ve hem zeki ve güzeldi. Onun başka birini bulmasını istemişti, Çünkü bu onu sonsuza dek ulaşılmaz kılacaktı. Ama yapmamıştı ve artık asil olmaktan vazgeçmişti.

Ona daha fazla şans vermiyordu.

Ama ona çıkma teklif ederse deli gibi kaçardı. Onunla nazikçe oynamalıydı, tıpkı dünya rekoru kırmış bir alabalığı oltayla yakalamak gibi, kaçmak için çok geç olana kadar oltayı hissetmesine asla izin vermemeliydi. Onun Bir yanda kendi doğası, üstünü örtmeye kararlı göründüğü maceraperestliği, diğer yanda ise incelikli bir şekilde ele alınması gereken gerçek bir durum vardı. İran'da aralarında kurulan tedirgin edici bağa rağmen, ona güvenmediği gerçeği karşısında ağır basıyordu; onun zeki olduğunu her zaman biliyordu.

Frank onu uydurma bir bahaneyle, iyi niyetli ama garip bir çöpçatanlık girişimiyle evine davet etmişti. Belki de işe yaramıştı. Ve belki de bahane o kadar da sahte değildi. John'un akli başından gitti, Riskleri ve faydaları tartarak. Yapmaya karar verdi.

"Delta Uçuş 183 sabotaja uğradı. FBI laboratuvarlarında patlayıcı izine rastlandı ama fnyeye yok. Bu madde muhtemelen RDX'e dayanan ve Avrupa'da geliştirilen yeni, kendiliğinden patlayan bir bileşik gibi görünüyor."

Ellerini kulaklarının üzerine koydu. "Bunu duymak istemiyorum." John adanın etrafında dolandı ve kadının ellerini indirdi, Parmakları ince bedenine dolanmış, onu tutuyordu. Bilekler. "Avrupa'daki her şey Louis Ronsard adında bir silah tüccarından geçer. Fransa'nın güneyinde yaşıyor."

"Hayır," dedi.

"Dosyalarına girmeme ve malın nerede üretildiğini ve kimlere sevkiyat yapıldığını öğrenmeme yardım etmeni istiyorum."

"Hayır," dedi tekrar, ama sesinde bir parça çaresizlik vardı. Ondan uzaklaşmaya çalışmadı.

"Ronsard güzel bir yüze karşı duyarlıdır-"

"Yüce Tanrım, senin için fahişelik yapmamı mı istiyorsun?" diye sordu kuşkuyla, kara gözleri tehlikeli bir uyarıyla kısılmıştı.

"Tabii ki hayır," diye tersledi. Ronsard'ın ya da bir başkasının ona sahip olmasına asla izin vermeyecekti. "Villasına bir davetiye almanı istiyorum, böylece ofisine bir böcek koyabilirsin."

"Sadece bu şehirde bunu yapabilecek muhtemelen bin kişi vardır. Bana ihtiyacınız yok."

"Sana ihtiyacım var. Bu işi yapabilecek bin kişiden kaç kadın, çünkü ben hiçbir erkeğin Ronsard'ın ilgisini çekmeyeceğini garanti ederim. ve onun villasına davet edildim. Kaç kişi? Yirmi, belki? Yüz diyelim. Ronsard otuz beş yaşında; bu yüz kadından kaç aşağı yukarı onun yaşında? Ve bu sayı içinde kaç tanesi sizin kadar çekici?"

Bilekleri üzerinde sarsıldı. John sadece tutuşunu sıkılaştırdı, bir yandan da onu incitmemeye özen gösteriyordu. O kadar yakındı ki, teninin kadifemsi dokusunu görebiliyordu. "Fransızca konuşuyorsun-"

"Paslandım."

"Kısa sürede tekrar toparlarsın. Genç, güzel, dil bilen ve yetenekli birine ihtiyacım var. Sen tüm niteliklere sahipsin."

"Başka birini bul!" dedi öfkeyle. "Bana tüm kriterlerine uyan, gerçek adını bilmeyen bir sözleşmeli temsilci bulamadığını söyleme. Sen yaparsın Mata Hari'ymişim gibi konuşabilirsin ama daha önce hiç gizli görev yapmadım. Muhtemelen ikimizi de öldürtürüm-"

"Hayır, yapmazsın. Başka operasyonlarda da bulundun-"

"Beş yıl önce. Ve ben sadece teknik işler yaptım, rol yapmadım." Soğuk bir şekilde ekledi, "Bu senin uzmanlık alanın."

Çarpmanın sırtından yuvarlanmasına izin verdi. Ne de olsa haklıydı. "Sana ihtiyacım var," diye tekrarladı. "Sadece bu seferlik."

"Başka bir şey çıkana ve bana tekrar 'ihtiyacın' olduğuna karar verene kadar bu seferlik."

"Niema..." Başparmaklarını ince bir okşayışla bileklerinin iç kısımlarına sürttü, sonra onu serbest bıraktı ve bir adım attı kahve fincanını almak için uzaklaştı. Onu fiziksel olarak yeterince zorlamıştı; şimdi geri çekilme ve kendini tehdit altında hissetmemesi için kontrolü ona geri verme zamanıydı. "Seni çalışırken gördüm. Hızlısın, iyisin ve hurda parçalarından bir verici yapabiliyorsun. Bu iş için mükemmelsin."

"Son işimde paramparça oldum."

"Kocanızın öldüğünü daha yeni duydunuz." Sözünü sakınmadı ve onun irkildiğini gördü. "Biraz şoka girmiş olabilirsin. Yine de ayakta kaldın, seni taşımak zorunda kalmadık."

Arkasını döndü ve dalgınca bileklerini ovuşturdu.

"Lütfen."

Kullanabileceği onca kelime arasında en az beklediği kelime buydu. Kadının omurgasının sertleştiğini gördü. "Benimle tatlı dille konuşmaya çalışma."

"Aklımdan bile geçmezdi," diye mırıldandı.

"Çok sinsisin. Seni ilk gördüğümde anlamıştım. Manevra yapıyorsun, manipüle ediyorsun ve-" Durdu ve

Yüzünü ona döndü. Boğazı düğümlenmişti ve iri kara gözleri perili görünüyordu. "Lanet olsun sana," diye fısıldadı.

Sessizdi, cazibenin onu baştan çıkarmasına izin veriyordu. Tehlike herhangi bir uyuşturucu kadar bağımlılık yapıcıydı. İtfaiyeciler, polisler, özel kuvvetler personeli, saha operatörleri, hatta hastanelerin acil servis personeli - hepsi aceleyi bilirdi.

Duyularınız yükseldiğinde ve cildiniz tüm enerjiyi tutamayacakmış gibi hissettiğinizde inanılmaz heyecan kaslarınızda nabız gibi atıyor. SWAT ekipleri, DEA ajanları- Onlar adrenalin bağımlısıydı. O da öyleydi. Niema da öyleydi.

Yaptığı şeyi kısmen ülkesini sevdiği için yapıyordu ve birilerinin kanalizasyonda pisliklerle ilgilenmesi gerekiyordu, ama aynı zamanda tehlikenin bıçak sırtında yürümeyi sevdiği için, sürekli felaketin eşiğinde duruyordu, onu hayatta tutacak tek şey yeteneği ve zekasıydı. Niema da farklı değildi. Olmak istiyordu ama değildi.

"Terörizmin ne kadar yaygın olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu. Konuşarak. "Bu başka ülkelerde olan bir şey değil; burada her zaman oluyor. Uçuş 183 sadece son olay. 1970 yılında,

Orlando, Florida, bir milyon dolar ödemezse nükleer bir cihazla tehdit edildi. 1977'de Hanefi Müslümanlar D.C. Şehir Konseyi ofislerini ve birkaç başka yeri rehin aldılar. 1985'te FBI, buraya suikast hedeflerinin bir listesiyle gönderilen üç Sih Hintliyi yakaladı. Dünya Ticaret Merkezi bombalandı. Lockerbie, İskoçya. Size bir metre uzunluğunda bir liste verebilirim."

Kadın başını eğdi ama adamın tüm dikkati onun üzerindeydi.

"Çoğu patlayıcıyı, patlayıcının kendisinden değil, fünyesinden dolayı yakalıyoruz. Eğer piçler bir patlayıcı bulmuşlarsa kararlı bir bileşik olarak başlayan, daha sonra bozunan patlayıcı

ve dengesizleşip patlarsa, büyük bir sorunumuz var demektir. Bir köprünün havaya uçması tüm doğu sahilindeki deniz taşımacılığını sekteye uğratabilir. Patlayan bir baraj tüm elektrik şebekemizi tehdit eder. Uçaklar özellikle savunmasızdır. Bu yüzden bu maddenin nerede üretildiğini bulmalıyım ve Ronsard en iyi seçeneğim. Eninde sonunda başka bir yol bulacağım ama bu arada kaç kişi ölecek?"

Kadın hâlâ yanıt vermedi. Sanki onunla çalışmayı çoktan kabul etmiş gibi hızlıca, "Orada farklı bir kisve altında, uzun süredir oluşturduğum bir kimliği kullanarak bulunacağım. Seni yanıma asistan ya da kız arkadaş olarak alırdım ama Ronsard 'davetli ve misafir' davetiyesi vermiyor. Sen ayrı ayrı davet edilmeleri

gerekir." "Hayır. Bunu

yapmayacağım."

"İçeri girdiğimizde, Ronsard'a bizi tanıştırmasını söyleyeceğim. Ben de aşık olmuş gibi yapacağım. Bu bize birlikte olmak için bir bahane verir."

Başını iki yana salladı. "Bunu

yapmayacağım." "Yapmak zorundasın. Sana

zaten çok şey anlattım." "Ve şimdi beni

öldürmek zorundasın, değil mi?"

Ellerini ceplerine soktu, mavi gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Bu kadar James Bondvari bir şey düşünmüyordum."

"Bütün bunlar kulağa James Bond filmlerinden fırlamış gibi geliyor. Pelerin ve hançer işlerinde eğitilmiş birine ihtiyacınız var, bana değil."

"Temel tabanca becerilerini tazelemek için zamanınız olacak. İhtiyacınız olan tek şey bu, gerçi her şey yolunda giderse

Buna bile gerek yok. İçeri giriyoruz, sen dinleme cihazını yerleştiriyorsun, ben onun dosyalarına girip kopyalıyorum ve dışarı ıkıyoruz. Hepsi bu kadar."

"Bunu diş fırçalamak kadar kolaymış gibi anlatıyorsun. Eğer o kadar kolay olsaydı, çoktan yapmış olurdun. Adı neydi? Ronsard? -Ronsard'ın oldukça iyi bir güvenlik sistemi olmalı."

"Ayrıca burayı koruyan özel bir ordu var," diye itiraf etti John.

"Yani bu iş sizin anlatmaya alıştığınızdan çok daha zor olacak."

"Doğru giderse değil."

"Ya işler ters giderse?"

Omuz silkti, gülümsedi. "Havai fişekler."

Kız bocaladı. Adam bunu gördü, kızın gözlerindeki cazibeyi gördü. Sonra başını salladı. "Başka birini bul."

"Sizin niteliklerinize sahip başka kimse yok. Beş yıldır aktif olmamanız bir artı, çünkü kimsenin sizi tanıması mümkün değil. İstihbarat camiası oldukça küçük bir camia. Size Ronsard'ın yapacağı herhangi bir soruşturmaya dayanabilecek bir kimlik oluşturabilirim."

"Peki ya sen? Sen de pek aktif değilsin."

"Hayır, ama kimsenin neye benzediğimi ya da kim olduğumu bilmediğinden emin olmak için çok uğraşıyorum. Bana güvenin. Gizliliğim o kadar derin ki bazen ben bile kim olduğumu bilmiyorum."

Kadın başını sallayarak küçük bir kahkaha attı ve John onu yakaladığını anladı.

"Tamam," dedi. "Pişman olacağımı biliyorum ama... tamam."



"John," dedi Frank Vinay dikkatle, "ne yaptığını biliyor musun?"

"Muhtemelen hayır. Ama yine de yapacağım." "Ronsard kimsenin aptalı değil."

John, Frank'in kütüphanesindeki büyük deri koltuklardan birinde rahatlamıştı. Parmaklarını çenesinin altında birleştirmiş, bir yandan da satranç tahtasını inceledi. İki gün önce, bir ajan uçak kazasıyla ilgili ön raporu getirdiğinde yarıda kalan oyuna yeniden başlamışlardı.

183. "Onu bu işin içine sokan sensin," diye belirtti.

Frank kızardı. "İşe karışan bir aptal gibi davrandım," diye homurdandı.

"Ve sinsi bir tane, yoksa bana bunu yapmadığını mı söyleyeceksin? Saha operasyonlarından emekli olmak için bir teşvikim olsaydı yerinize geçmeye çok daha istekli olacağımı aklınızdan çıkarmayın." O bir at taşıdı. "Şah"

"Orospu çocuğu." Frank bir süre tahtaya baktı, sonra başını kaldırıp John'a baktı. "Bir ara emekli olmalısın ve uzmanlığını kullanman için ofisimden daha iyi bir yer düşünemiyorum."

" 'Bir zaman' şimdi değil. Kimliğim açığa çıkana kadar sahada daha iyi işler yapabilirim."

"Niema Burdock'u sahaya sürmek bunu daha da çabuklaştırabilir. Bir kere o senin kim olduğunu biliyor. Bir diğeri de"- Frank ona kurnazca bir bakış attı-"gerekirse onu geride bırakabilir misin?"

John'un gözleri donuk ve soğuktu. "Ne yapmam gerekiyorsa yapabilirim." Frank, Venetia'dan sonra bunu ona nasıl sorabilirdi? "Ve

Niema muhtemelen elimdeki en iyi seçenek. Öyle olmasaydı onu kullanmazdım. Orada benimle birlikte başka birine daha ihtiyacım var ve Ronsard'dan davet alması en muhtemel kişi o."

"Ya buna kanmazsa? Ya onu davet etmezse?"

"O zaman elimden geleni yapmam gerekecek ama riskler artıyor. Onunlayken fark edilmeden içeri girip çıkma şansım yüksek."

"Pekâlâ. Belirsiz bir izin almasını ayarlayacağım." Frank bir piskoposu yerine itti.

"Ben de öyle yapacağını düşünmüştüm," dedi John ve bir piyonunu oynattı. "Şah ve mat."

"Orospu çocuğu," diye mırıldandı Frank.

Niema şafak sökmeden yataktan kalkarken kendi kendine "Ben deliyim," diye mırıldandı. Esneyerek giyindi: eşofman altı ve tişört, ardından çoraplar ve spor ayakkabıları. "Sertifikalı deli."

O hayata geri çekilmesine asla izin vermeyeceğine yemin etmişken, bu işte Medina'ya yardım etmeye ikna edilmesine nasıl izin vermişti? Dallas'ı kaybetmek ona hiçbir şey öğretmemiş miydi?

Ama Medina terörizm konusunda haklıydı, böyle bir patlayıcının uygulamaları konusunda haklıydı, ölecek masum insanlar konusunda haklıydı. Haklıydı, lanet olsun. Yani, eğer o yardım edebilirdi, o zaman bunu yapmak zorundaydı.

Banyoya gitti ve yüzünü yıkadı, sonra dişlerini ve saçlarını fırçaladı. Aynadan kendisine bakan

yüzü hâlâ uykudan şişmişti ama

Yanaklarında renk ve gözlerinde kendinden nefret etmesine neden olan bir parlaklık vardı. Tanrı aşkına, bunu dört gözle bekliyordu. Dallas ölmüştü ve o hâlâ hiçbir şey öğrenmemiştir.

"Niema! Acele et."

Kaskatı kesildi. Duyduklarına inanamayarak banyonun kapısını açtı ve yatak odasına baktı. Orada kimse yoktu. Koridor kapısına geçti ve açtı. Işık ve yeni demlenmiş kahve kokusu koridora yayılıyor, mutfak tarafından geliyordu.

"Evimde ne halt ediyorsun?" diye hırlayarak mutfağa doğru yürüdü. "Ve içeri nasıl girdin?"

Medina elinde bir fincan kahveyle adada oturuyordu. Sanki saat dört buçuk değil de sabah dokuzmuş gibi görünüyordu; gözleri tetikte, zayıf vücudu siyah eşofman altı ve siyah tişörtünün içinde rahattı. "Sana arka kapıya yeni bir kilit taktırman gerektiğini söylemiştim."

"Peki ya alarm? Alarmı kurduğumu biliyorum."

Ve ben onu atlattım. Bir çakı ve 15 santimlik bir kabloyla. Biraz kahve iç."

"Hayır, teşekkürler." Öfkeyle kahveyi onun üzerine dökmeyi düşündü. Evinde kendini hep güvende hissetmişti ama şimdi onun sayesinde güvende hissetmiyordu. "O alarm sistemi için ne kadar ödediğimi biliyor musun?"

"Çok fazla. Onun yerine bir köpek alın." Tabureden ayağa kalktı. "Eğer kahve içmeyecekseniz, biraz koşalım."

Otuz dakika sonra, kadın hâlâ onunla adım adım eşleşiyordu. Koşu sırasında konuşmak kolay değildi ama

hatta denemişti. Evinden yarım mil ötedeki parka doğru koşmuşlar, sonra da sadece ışıkların aydınlattığı sessiz patika boyunca ilerlemişlerdi. ara sıra da sokak lambaları. İçinde bulunduğu ruh haliyle, neredeyse birinin onları soymaya çalışmasını umuyordu, bu mahallede soygunlar sık görülen bir olay değildi.

Çakıl ve toprak, çarpan ayaklarının altında çıtırdıyordu Sabahın erken saatlerinde hava serin ve güzel kokuluydu.

O hala

Rahatça nefes alıyordu ve bacaklarında hâlâ bol miktarda yay vardı. Kaslarının gevşeyip gevşediğini hissetmek hoşuna gitti ve yavaş yavaş soğumaya başladı.

Koşmaktan başka bir şeye konsantre olmayın.

Onun yanında, sanki yeni başlamışlar gibi koşuyordu.

Adımları zahmetsiz, nefes alışları yavaş ve düzgündü.

Dallas'ın da böyle koştuğunu hatırlıyordu, sanki bu tempoda saatlerce devam edebilirmiş gibi.

"Bir SEAL gibi koşuyorsun," dedi, biraz nefes nefese kalmasına sinirlenerek.

"Yapmalıyım," dedi kolayca. "Eğer yapmazsam, hayatımın en zor altı ayını boşa harcamış olurum."

O kadar şaşırmıştı ki neredeyse duracaktı. "BUD/S'den mi geçtin?"

"BUD/S'de yaşadım," diye düzeltti.

"Dallas'la orada mı tanıştın?"

"Hayır, ondan birkaç sınıf öndeydim. Ama o... ah, ilk kez birlikte çalıştığımızda yaptığım bazı şeyleri hatırladı."

"Eğitim sırasında gerçek adını kullandın mı?"

"Hayır. Donanma da bana iyilik yapmadı. Eğitime katılmama ancak fiziksel olarak yeterli olursam izin vermeyi kabul ettiler.

şartlı olarak kesildi ve sonra sadece sınıfı geçebildiğim sürece içerideydim."

"Sınıfa kabul edilme kriterleri neydi?"

"On iki buçuk dakika veya daha kısa bir sürede göğüs veya yan kulaç kullanarak beş yüz yard yüzmek, ardından on dakika dinlenme, sonra iki dakikada kırk iki şnav. Şnavdan sonra iki dakika dinlenme, sonra iki dakikada elli mekik dakika. İki dakika daha dinlendikten sonra zaman sınırı olmaksızın sekiz barfiks çekti. On dakikalık bir dinlenmenin ardından, botlar ve yorgunluk giyerek on bir buçuk dakikada bir buçuk mil koşu geldi. Bunlar minimum gerekliliklerdi. Eğer bir adam bundan çok daha iyi bir durumda değilse, gerçek bir şey yapma şansı pek yoktu."

Tüm bunları nefes nefese kalmadan söylemişti. Kendisine rağmen etkilenen kadın, "Bunu neden yaptın?" diye sordu.

Yaklaşık elli metre boyunca sessiz kaldı. Sonra şöyle dedi: "Ne kadar iyi eğitilirim, hayatta kalma şansım o kadar artardı.

Elde edebileceğim her avantaja ihtiyaç duyduğum özel bir iş vardı."

"Kaç yaşındaydın?" Dallas'tan birkaç sınıf ileride olduğuna göre çok yaşlı olamazdı, bu da kara operasyonlara erken yaşta başladığı anlamına geliyordu.

"Yirmi bir."

Yirmi bir yaşındaydı. Gençlik yıllarını çoktan geride bırakmıştı ve kendini işine o kadar adamıştı ki, BUD/S gibi zorlu bir eğitim programına katılanların sadece yüzde 5'inin sonuna kadar gidebildiği bir programa katılmıştı. Şimdi o

Dallas'la neden bu kadar çok yönden birbirlerine benzediklerini biliyordu.

"Daha ne kadar koşacağız?"

"Ne zaman istersen durabiliriz. Çok formdasın; bu konuda endişelenmeme gerek yok."

Yavaşlamaya başladı. "Canımızı kurtarmak için kaçmamız gerekecek mi?"

Onun yanına doğru adım attı. "Asla bilemezsin."

İşte o zaman gerçekten deli olduğunu anladı, çünkü korkmuyordu.

## **Sekizinci Bölüm**

Her sabah koştuğumu nereden biliyorsun?" diye sordu eve dönerlerken. Koşu onu oldukça yumuşatmıştı; sabahın erken saatleri onun en sevdiği zamanlardı.

Gün. Gökyüzü inci ve pembenin tonlarına dönmeye başlamıştı ve kuşlar uyanmış şarkı söylüyordu. Koşudan sonra her zaman olduğu gibi yorgun ama aynı zamanda enerjik hissediyordu.

"Sana söyledim, Frank yıllar boyunca seni izledi."  
"Saçmalık."

Bir kahkaha patlattı. Cebinden evin anahtarını çıkarıp kapının kilidini açarken ona sinirli bir bakış attı. "Bu kadar komik olan ne?"

"Küfür ettiğini duymak. Tam bir madonna gibi

görünüyorsun-" "Ne!" Kadın şaşkınlık içinde ona baktı.

"Angel, o zaman. Bu senin o tatlı yüzün." Sırıtarak bir parmağıyla yanağını okşadı, sonra ustaca bir manevrayla yanından geöip onun önündeki eve adım attı. Kız onun tabancaya uzandığını görmemişti ama elinde bir tabanca vardı. "Sanki duysan çoğu küfrü anlamayacakmışsın gibi görünüyorsun." Konuşurken hareket ediyor, evi inceliyordu.

Gözlerini devirdi ve onu içeri kadar takip etti. "O zaman seni şaşırtmamak için 'hay Allah' ve 'lanet olsun' demeye devam edeceğim. Ve konuyu değiştirebileceğinizi sanmayın Bay Vinay beni sadece 'takip etmiyor', değil mi? Oldukça yoğun bir gözetim altındayım. Bana nedenini söyle."

"Gözetim sürekli değil. İlk başlarda rutininizi oluşturmak içindi. şimdi sadece iyi olduğunuzdan emin olmak ve bir şeylerin değişip değişmediğini görmek için yeterince sık."



"Ajansın zamanını ve insan gücünü neden böyle boşa harcadığınızı söyleyin." Sesini yükseltmek zorunda kaldı çünkü adam koridorun sonunda yatak odalarını kontrol ediyordu.

"Ben yapmadım. Frank özel bir ajans kullandı."

Daha önce sinirlenmiş ve inanmamıştı; şimdi ise düpedüz hayrete düşmüştü. Kapıyı bir gümbürtüyle çarptı. "Beni izlemesi için özel bir ajansa para mı ödedin? Tanrı aşkına Tucker, madem bilmek istiyordun, neden telefonu açıp aramadın?"

Karanlık koridordan ona doğru geliyordu, siyah giydiği için onu görmek zordu; sadece solgunluğu ve çıplak kolları ve elleri onu görünür kılıyordu. Dalgınca, bunun bir nedeni de adamın hareket tarzıydı, diye düşündü. Akıcı ve gürültüsüzdü; onu fark etmek için sadece gözlerinize güvenmeniz gerekiyordu, çünkü tamamen sessizdi.

"John," dedi.

"Ne?"

"Bana Tucker dedin. Benim adım John."

Adam tam önünde duruyordu, o kadar yakındı ki koşmalarının yarattığı hayvan sıcaklığını hissedebiliyor, ter ve erkek kokusunu alabiliyordu. Bir adım geri çekildi ve onun yüzüne bakabilmek için başını eğdi. "Henüz tam olarak alışamadım. Seni görsem de görmesem de beş yıl boyunca benim için Tucker'dın. Sen Medina olalı on iki saatten az oldu."

"Medine değil. John. Bana ilk adımla hitap et."

Bu isim işine garip bir şekilde odaklanmış görünüyordu, hareketsiz duruyordu, bakışları onun yüzüne sabitlenmişti. "Pekala, 'John'

öyle. Yine de, özellikle sana kızdığımda -ki şu ana kadar ortalama saatte en az bir kez kızdım- muhtemelen kayacağım."

Adam sırtıttı ve kadın bunun onu kolayca sinirlendirdiği için mi yoksa 'kızgın' dediği için mi olduğunu merak etti. Adam onun bir rahibe olduğunu mu düşünüyordu? Onu bir rahibe yapacaktı.

Kızın en ufak hüzünlü bir şey söylediği her seferinde gülmeye devam etmesi rahatsız ediciydi.

Tek parmağıyla göğsünü dürttü. Sanki Çelik bir levhayı dürtüyor, derinin altında hiçbir şey yok. "Fransa'ya gittiğimizde başka bir isim kullanacağına göre, sana böyle hitap etmeye alışmam gerekmez mi? Ya o zaman hata yaparsam?"

"Seni kızdırmamak için dikkatli olacağım."

"Bana söylemeyecek misin?" diye sordu kuşkuyla. "Henüz değil."

Onu iterek geçti. "Ben duş alacağım. Çıkarken kapıyı arkandan kilitle."

Duş alırken öfkelenildi. Ona gizli adını vermemesi için hiçbir neden yoktu. Aykırı ve gizemli olmayı seviyordu, gerçi bu artık onun için öyle bir alışkanlık olmuştu ki muhtemelen farkında değildi - hayır, elbette farkındaydı. Fark etmişti. Her şeyi kasıtlı olarak yapıyordu; İran'da da bunu fark etmişti.

O halde, onu gördüğüne çok şaşırmak yerine, kendi adını kasıtlı olarak açıklamıştı.

ağzından kaçırıldı. John Medina hiçbir şeyi ağzından kaçırmadı. Söyleseydi bu kadar uzun yaşayamazdı. Soru suydu-

Neden? Tucker gibi davranabilirdi ve o asla

farklı bir şey bilemezdi. Zihinsel olarak omuz silkerek soruyu bir kenara bıraktı. Medine'nin neden bir şey yaptığını kim bilebilirdi ki?

Banyoda acele etmedi, sabah ritüeli olarak cildini nemlendirdikten sonra gün boyu kalıcı hafif bir kokusu olan vücut yağını sürdürdü. Dokuza kadar işte olması gerekmiyordu, bu yüzden acele etmesi gerekmiyordu. Bu kadar erken kalkmasının bir nedeni de buydu; acele etmeyi sevmezdi. ve çoktan yıpranmış bir şekilde işe geliyordu. Elbette genelde dün geceden daha fazla uyurdu ama Medine normal yatma saatini çok geçene kadar çıkmamıştı.

Yatak odasına giderek lacivert bir iç çamaşırı takımı çıkardı ama sadece külotunu giydi. O bir giydi koşu yaparken ve isteyken sütyen takmış ama rahatsız etmemiş. evdeyken. Havlu kumaştan bornozunu giydi ve kemerini sıkıca bağladı, ıslak saçlarını şal yakasının altından çıkardı ve Medine'nin yaptığı kahvenin hâlâ içilebilir olup olmadığına bakmak için koridordan mutfağa doğru yalınayak yürüdü.

Adanın barında oturmuş, daha önce olduğu gibi kahve içiyordu. Kısa bir süre baktıktan sonra cezveye gitti ve kendine bir fincan doldurdu. "Ben de senin Gidiyorum."

"Neden?"

Yüzünü ona döndü, dolaba yaslandı ve fincanı elinde tutuyordu. Saçlarının ıslak olduğunu fark etti.

"Duş almak için diğer banyonuzu kullandım," dedi. "Umarım sakıncası yoktur. Bu kıyafetleri tekrar giymek zorunda kaldım."

"Hayır, önemli değil. Ama yine de gideceğini sanıyordum. İşe gitmem gerekiyor."

"Hayır, yok. Süresiz izindesin."

Şokunu ve evet, kızgınlığını gizleyerek kahvesini yudumladı.  
"Bu benim için yeni bir haber."

"Frank dün gece icabına baktı. Bu iş bitene kadar benimsin."

Bunun kulağa hoş gelip gelmediğini bilmiyordu. Küçük, tuhaf bir sancı midesini sıkıştırdı. Yüz ifadesini gizleyerek tekrar kahvesine sığındı.

Siyahlar giymiş, neşeli mutfağında rahatça uzanırken panter gibi ve erkek gibi görünüyordu.

Giydiği tişört üzerine yapışmış, omuzlarının genişliğini ve karnının düzlüğünü ortaya çıkarmıştı. Uzun boylu ve zayıftı ama sokak kıyafetleri giydiğinde görüldüğünden daha kaslıydı. Sözlerini tek yönlü söylemişti ama fiziksel varlığı o kadar güçlüydü ki, kısa bir cinsel spekülasyondan kendini alamadı. Dayanıklılığı sevişmeye kadar uzanıyor muydu? Eğer öyleyse... vay canına.

Hemen düşüncelerini o yönden uzaklaştırdı; orada beladan başka bir şey yoktu. "Peki biz gitmeye hazır olana kadar ne yapmam gerekiyor? Hem ne zaman gidiyoruz?" diye sordu hızlıca.

"Yaklaşık bir hafta. Sizinki gibi kusursuz bir siper kurmak zaman alır. Bu arada biz de antrenman yapıyoruz. Tabanca ve kendini savunma konusunda nasılsın?"

"Rusty."

"Herhangi bir resmi kendini savunma eğitimi aldınız mı?"

"Hayır. Sadece tecavüzü önleme kursu, kendini savunma gibi şeyler." Dallas onunla birlikte ilkel bir eğitime başlamıştı ama bu beş yıl önceydi ve o bunu devam ettirmemişti.

"Tamam. Derinlemesine bir şey için zamanımız olmayacak ama bir hafta içinde seni çoğu erkekle başa çıkabileceğin bir seviyeye getirebilirim. Zaten formdasın, bu da yardımcı olur."

Harika. Onunla birlikte olacakmış gibi görünüyordu. bir hafta boyunca durmadan. İcini çekti ve dolaptan bir tava aldı. "Yemek yiyene kadar başka bir şey yapmayacağım. Kahvaltı için ne istersin?"

Medina bir bankın üzerine yerleştirdiği küçük cephaneliği göstererek, "Seç bakalım," dedi. CIA personeli tarafından kullanılan özel bir atış alanındaydılar. Büyük, ahır benzeri bina ikisi dışında boştu.

Süslü bir şey değildi, görünüşten çok kullanım için inşa edilmişti. Poligonun uzak duvarına kum torbaları ve saman balyaları yığılmıştı, böylece hiçbir mermi duvarlardan geçip dışarıdaki herhangi bir şeye ya da kimseye zarar vermiyordu. Duvarlar, gürültüyü engellemek için tahta gibi görünen şeylerle kaplanmıştı. Büyük endüstriyel ışıklar ancak aydınlatma koşullarının ayarlanabilmesi için ayrı ayrı kontrol ediliyorlardı

İlk silahı gösterdi. "Bu bir Colt .45. Bu bir ağır hizmet topu, çok fazla durdurma gücüne sahip. Bir sonraki Smith & Wesson .357 revolver. Yine, oldukça Ağır. Ancak ikisi de güneş kadar güvenilir, bu yüzden onlarla pratik yapmak isteyebilirsiniz. Yine de ağırlıkları nedeniyle düzenli kullanım için tavsiye etmem. İhtiyacınız olan daha hafif bir şey."

Diğer silahları gösterdi. "Sıradaki bir SIG Sauer P226, 9mm. Benim kişisel favorim. Diğer silah otomatik bir H&K P9S. Colt'tan yarım kilo daha hafif ve H&K iyi bir silah yapıyor. İkisiyle de yanlış yapamazsınız."

Niema tabancaları inceledi, sonra sırayla her birini eline aldı. İki tabanca da o kadar ağırdı ki, zar zor nişan alabiliyordu. H&K daha idare edilebilirdi ama kullanım kolaylığı açısından SIG ona çok daha uygundu.

"Görünüşe göre SIG benim de favorim olacak." Ateşli silahlar konusunda uzman değildi ama acemi de sayılmazdı. Dallas anayasal olarak silah kullanmayı bilmeyen bir eşe katlanamazdı, bu yüzden ona temel bilgileri öğretmiş ve pratik yapması için ısrar etmişti. Ama bu beş yıl önceydi ve o zamandan beri atış poligonuna gitmemiştir.

"SIG'de başparmak emniyeti yok," dedi. "Gövdenin sol tarafındaki kol, kilit açma manivelasıdır. Asla ama asla horozu indirme manivelası dışında indirmeyin. Bazı SIG'ler çift hareketlidir ve manivelaya sahip değildir, ancak bunu kullanmaya alışmanız gerekir."

Kola alışmaya çalışarak geçirdiği bir dakikanın ardından, "Çok garip," dedi. "Tutuşumu değiştirmeden çalıştıramıyorum."

"Sol başparmağınızı kullanmayı deneyin. Ben de aynı sorunla karşılaştığım için sol elle ateş etmeyi öğrendim."

Ona bir bakış attı. "Doğru mu?"

"Elbette," dedi soğukkanlılıkla. "Yoksa bunu

yapmazdım." "Erkekliğinize hakaret ettiğim için

beni bağışlayın."

"Erkekliğim silahıma bağlı değil, tatlım."

Cevap vermemek için dudağının iç kısmını ısırđı. Bu konu hızla tehlikeli sulara sürüklenebilirdi.

Silahı eline alır almaz şaşırtıcı derecede uzmanlaştı. SIG'e bir şarjör taktı ve Medina ilk insan şeklindeki hedefi on" yardaya yerleştirdi.

"Hepsi bu mu?" diye sordu, aşığılanıp aşığılanmayacağını merak ederek.

"Tabanca kullanacağınız çoğu durum oldukça yakın mesafelerdedir ve olaylar hızlı gelişir, beş saniye veya Daha az. Mesafe konusunda endişelenmeye başlamadan önce isabetliliğin üzerinde çalış. Otuz metrenin üzerindeki mesafelerde tüfek ya da av tüfeği kullanmanız daha iyi olur."

"Silahlarımızı uçağa nasıl alacağız?"

"Yapmıyoruz. Yapabilirim ama çok fazla dikkat çeker. Fransa'ya vardığımızda onları alırım. Bu arada, birlikte seyahat etmeyeceğiz."

Başını salladı, kulaklığını taktı ve tabancasını kaldırdı. Dallas ona işaret et ve ateş et yöntemini öğretmişti; araştırmalar insanların bir şeyi işaret ederken çok isabetli olduklarını, ancak bir silahı hedef almaya çalıştıklarında, **bunu** yapmanın mekaniğinin bir şekilde bu doğal yeteneğe müdahale ettiğini bulmuştı. Amaç nişan almak değil, sadece işaret etmektir.

Medina'nın kolları arkadan ona dolandı, elleri kızın ellerinin üzerine kapandı ve küçük ayarlamalar yaptı. Tutuş. "Tetiği yavaşça sık," diye mırıldandı, sesi kulaklıktan geliyordu.

Derin bir nefes aldı ve Dallas'ın ona öğrettiği şekilde yavaşça dışarı verdi. Nefesinin yarısını dışarı verdiğinde durdu ve tetiğe bastı. Silah sanki canlıymış gibi ellerinde zıpladı, namlu açığa çıkan enerjiyle yukarı doğru geri tepti. Kulaklık kulaklarını korurken, atış, bir tahtanın patlaması gibi düz bir çatırtıydı. Duman ve kordit burun deliklerini yaktı. Tek kelime etmeden silahını dengeledi, bir nefes aldı ve tekrar ateş etti.

Medina bu kez bileklerini kendi elleriyle destekledi ama bu kez geri tepmeye daha hazırlıklıydı. Karşı koymadı ama ön kollarının şoku emmesine izin verdi.

"Güzel," dedi Medina ve kollarını onun boynundan indirdi.

Atışlarını aceleye getirmeden, acele etmeden şarjörü hedefe boşalttı. Şarjör boşaldığında, Medina'nın önceki talimatları uyarınca, boş dipçığı çıkardı ve yeni bir tane taktı. O bunu yaparken yeni bir hedef çağırdı ve bunu yirmi metreye ayarladı. Hepsini vurdu O şarjördeki mermileri de.

Daha sonra hedefleri incelemek için kaldırdı. İlk hedefte, on beş atışlık bir şarjörden iki mermi kafasına, bir mermi boynuna ve beş mermi de göğsüne isabet etmişti.

"Sadece sekiz," dedi tiksintiyle. "Yüzde ellinin biraz üzerinde."

"Bu bir nişancılık yarışması değil, bu yüzden Annie Oakley olmaya çalışmayın. Bir de şu açıdan bak: Diğer yedi kurşunla, muhtemelen o anda orada olan kişinin ödünü kopardın.

hedefin yanında durmak."

Kızgınlıkla da olsa gülmek zorunda kaldı. "Çok teşekkürler." "Bir şey değil. İkinci hedefe bir göz atın."



İkinci hedef onu daha iyi hissettirdi. Her iki hedefte de atışlarını baş ve göğüs arasında eşit olarak bölmeye çalışmıştı. İlk hedefte pek işe yaramamıştı ve bir açıdan pek de onaylamıyordu: Sadece üç atış kafaya isabet etmişti. Ancak sekiz atış göğüs bölgesinde kümelenmişti, yani bu atışların hepsini yapmıştı.

John'a ne yapmaya çalıştığını anlattı. "Unut baş," diye tavsiyede bulundu. "Gergin bir durumda, göğüs çok daha büyük bir hedeftir. Birini öldürmek zorunda değilsiniz, sadece onu durdurun. Şimdi başka bir silaha geçelim."

"Neden?"

"Çünkü neyin mevcut olacağını asla bilemezsiniz. Elinizde ne varsa onu kullanabilmeniz gerekir."

Sanki bu işi bir kariyer haline getirecekmiş gibi konuşmuştu, diye düşündü huysuzca. Ama o H&K'ya geçti.

talimat verdi ve aynı alıştırmayı yaptı. Yine de hem Colt hem de Smith & Wesson ile sorun yaşadı. Tabancalar o kadar ağırdı ki, bileklerini sabit tutmak için iki elini de kullanarak tüm gücünü kullanması gerekiyordu. .357 ile yaptığı ilk atış dışlarını sarstı.

Medina onun arkasına geçti ve ellerini bileklerine doladı ve kendi gücünü onunkine ekledi. "Benimle birlikte olmadığın sürece, bunlarla pek iyi olamayacağım," dedi dışlarını sıkarak.

"İyi gidiyorsun. Sadece atışlar arasında acele etme."

Sadece acele etmemesi değil, cesaretini toplaması da gerekiyordu. Artık büyük tabancalara neden el topu dendiğini biliyordu. Onlarla da tüm atışlarını yapamadı ama isabet ettirdikleri kartonda etkileyici delikler açtı.

hedefler. Daha sonra kaslarını gevşetmek için ön kollarına masaj yapması gerekti.

"Bugünlük bu kadar yeter," dedi onun hareketini not alarak, "devam edersen dört kolun ağrıyacak."

"Durmak bana uyar," diye mırıldandı. "Sanırım ben de Rambo değilim."

"Kim?" diye sordu kuru bir sesle.

Omuzlarındaki düğümleri çözmeye çalışırken güldü. "Sırada ne var?"

"Bir antrenman, eğer istersen."

Ona temkinli bir bakış attı. "Ne tür bir egzersiz?"

"Sana kendine nasıl bakacağını öğrettiğim türden."

"Zaten vitamin aldığımı ve cildimi nemlendirdiğimi bilmenizi isterim."

"Ukala herif." Arkadaşça bir kolunu onun omuzlarına doladığında kıkırdadı. "Harika bir takım olacağız."

"Harika bir geçici ekip," diye düzeltti, kalbinin aniden çarpmasına aldırmadan. Bu işe tam zamanlı, hatta yarı zamanlı olarak geri dönmesi mümkün değildi. Bu tek seferlik bir anlaşmaydı.

Son sözü onun söylemesine izin verdi, ama ağzının hızla düzelttiği kendinden memnun kıvrımından başka türlü planladığını anladı. Ve bu da neredeyse işin kendisi kadar endişe vericiydi.

Onu rahatlatmak için, antrenman sırasında ona fazla yüklenmedi. Onu götürdüğü spor salonu aslında bir spor salonu değil, Washington'ın otuz mil güneyinde terk edilmiş bir ahırdı.

hem ağırlık makineleri hem de serbest ağırlıklarla donatılmıştır, kum torbaları, jimnastik aletlerine benzeyen şeyler ve büyük, mavi, üç inç kalınlığında köpük bir mat.

"Bu yeterince kalın değil," diye telaffuz etti.

"Yeterince kalın. Seni kafanın üstüne düşürmeyeceğim." Ayakkabılarını tekmeledi.

"Benim endişelendiğim kıçım." Onun örneğini izleyerek kendi ayakkabılarını çıkardı.

"Söz veriyorum, kıçına iyi bakacağım."

Sözünde durdu. Antrenmanda etrafta savrulmak ya da simit gibi bükülmek. "Birinci kural: Kimseyi alt etmeye çalışmayın" dedi. "Yeterince iyi değilsiniz. Yapabileceğin en iyi şey kaçmaktır, biz de buna konsantre olacağız. Senin avantajın var Senin tarafında sürpriz, çünkü sen küçüksün-"

"Değilim."

Gözlerini kavernöz tavana doğru çevirdi. "Çoğu erkekten daha küçüksün," diye düzeltti.

"Ama ben sıırım gibiyim."

Sonra güldü. "Tamam, sıırım gibisin. Nereden, bilmiyorum ama sözüne güveniyorum. Ama sen-"

Bu kez gözlerini deviren o oldu. "Biliyorum, bir melek gibi."

"Bundan hoşlanmadın, ha? O zaman bir hanımefendi gibi göründüğünü söyleyelim. Sanki hiç kirlenmemiş, hiç terlememiş, hiç küfretmemiş gibi görünüyorsun."

"Üçüncü ıska, oyun dışısın," diye mırıldandı.

"Ve sen de olduğun kadar aykırı görünmüyorsun."

"Aykırı değilim, doğruyum."

"Dediğim gibi..." Ona doğru sıırttı. "Kremalı puf gibi görünüyorsun. Melek gibi, hanım hanımcık bir kremalı puf. Yani seni yakalayan herhangi bir erkek ağlamak dışında bir şey yapmanı beklemeyecektir."

Şimdilik onu yeterince rahatsız ettiğine karar vererek omuzlarını ileri geri silkti ve gevşetti. "Tamam, o zaman bana onu nasıl ağlatacağımı öğret."

"Sana sadece nasıl kaçacağını öğretmekle yetineceğim."

Aldığı tecavüzü önleme dersi sayesinde bazı temel şeyleri zaten biliyordu. John ona birçok hareketi tekrar öğretti: Sizi önden yakalayan birinin tutuşunu nasıl kıracağınızı; kollarınızı sert ve hızlı bir şekilde saldırganınkilerin içine doğru kaldırırdınız. Avuç içinizi yukarı kaldırıp birinin burnuna doğru hızlı ve sert bir yumruk atmak onu öldürmeyebilirdi ama yeterince sert yapılırsa acı vereceği kesindi. Kulak zarlarını patlatmak için tasarlanmış bir hareket olan avuç içlerinizi kulaklarına vurmak da öyle. Bir yumruk

Sertleşmiş parmakların gözlere ya da boğaza girmesi sakat bırakıcıydı.

Ona boğazda soluk borusunun ezilmesi için en hassas yeri gösterdi. Acil yardım olmadan, soluk borusu ezilen biri ölebilir. Yardım edemese bile ezici gücü yönetir, darbe düzgün yapıldığında etkisiz hale getirir.

Minder üzerinde hareket ederek farklı pozisyonlara ve senaryolara girdiler. Zorunluluk gereği, alıştırma yakın temaslıydı. Niema, John'un uzun boylu, sert kaslı vücudunun kendisinde yarattığı hisleri görmezden gelmeye kendini zorladı, kolları sabırla ona bu tutuşları nasıl kıracağını öğretirken çeşitli tutuşlarla etrafını sardı.

İkisi de terlemişti ve adam kız nefes nefese kalana kadar devam etti.

"Amca diye ağlasam bir faydası olur mu?" diye

sordu sonunda. "İstediğın zaman durabiliriz," dedi

şaşıarak. "Harika. Şimdi sen söyle."

"Seni ağrıtmak istemiyorum. Gücünü ve dayanıklılığını artırmak için her gün antrenman yapmamız gerekiyor ve kasların çalışamayacak kadar ağrırsa bunu yapamayız."

Aslında endişeli görünüyordu, bu yüzden Niema, "Hayır, ağrım olacağını sanmıyorum, ama yine de bir molaya hazırım" dedi.

"Şuradaki buzdolabında biraz su var. Sen dinlenirken ben ağırlıklarla çalışacağım."

Köşede duran paslı buzdolabından bir şişe soğuk su aldı ve izlemek için minderin üzerine yerleşti. Tişörtünü çıkardı ve bir kenara fırlattı. Çabucak gözlerini kaçırdı ve biraz daha su içti. Bir adamı tişörtsüz görmek sıradan bir şey değildi ama yine de... bu John Medina'ydı ve sıradan biri değildi.

Minderin üzerine uzandı ve gözlerini kapattı, böylece ona bakma isteğine yenik düşmeyecekti. Aralarında iş dışında hiçbir şey olamazdı. Adam gizli görevdeydi, kadın ise dokuzdan beşe çalışıyordu.

yaşam tarzları. Yine de baş döndürücü bir an için onunla kısa bir ilişkiye girmeyi düşündü.

Nasıl bir şey olurdu? Bugün onunla birlikte olmak hoşuna gitmişti, onu kızdırdığı zamanlarda bile. Sadece kendisi olarak bile ona meydan okuyordu. Yorgundu ama hayatı hissedebiliyordu.

Damarlarında uzun, çok uzun zamandır olmadığı bir şekilde dolaşıyordu. Bunu o mu yapmıştı, yoksa yeniden harekete geçme ihtimali mi? Yoksa geri dönülmez bir şekilde bu eyleme mi bağlanmıştı da ikisini birbirinden ayıramıyordu?

Onunla yaptığı antrenmandan sonra tüm vücudu hassaslaşmıştı. Ön kolları birkaç kez göğüs uçlarına değmişti. Elleri bacaklarında, kalçalarında. Vücudu onunkine sürtünmüş ve boğuşurlarken birkaç kez bacaklarından biri onunkinin arasına girmişti.

Karnının üzerine yuvarlandı ve başını kollarının üzerine koydu. John Medina'nın her yerinde "Tehlikeli Bölge" yazıyordu ve kendi iyiliği için tabelaya dikkat etmeliydi. Zaten kaybetmeyi göze alabileceğinden daha fazlasını riske atıyordu.

"İşe dönme vakti, kremalı puf," diye seslendi bench press yaptığı yerden.

"Kremalı pufmuş, kışımın kenarı," diye tersledi ve ayağa kalktı.

## **Dokuzuncu Bölüm**

Villa de Ronsard, Güney Fransa

Louis Ronsard göremediği hiçbir şeye ve görebildiği çok az şeye güvenirdi. Güven, onun tecrübesine göre çok yüksek fiyatlı bir emtia.

Güvendiği zaman bile bunun dereceleri vardı: Kız kardeşi Mariette'in kendisini incitecek hiçbir şeyi kasten yapmayacağına güveniyordu ama Mariette bazen sevimli olduğu kadar aptal da olabiliyordu, bu yüzden işiyle ilgili hiçbir konuda ona güvenmiyordu. Zorunlu olarak, işle ilgili bazı ayrıntılar konusunda birkaç çalışanına güveniyordu ama kendisi için tehlike oluşturabilecek herhangi bir zayıflığı tespit etmek için onların mali ve kişisel yaşamlarını sık sık kontrol ediyordu. Örneğin, çalışanlarının uyuşturucu kullanması yasaktı ama Ronsard o söyledi diye öyle olduğunu sanmıyordu. Yani... en alt kademeden en üst kademeye kadar tüm çalışanlara uyuşturucu testi yapıldı.

Tehlikenin bıçak sırtında yürüdüğüünün farkındaydı. Her gün muhatap olduğu insanlar namuslu vatandaşlar. Ona göre bu kişiler ya fanatik ya psikopat ya da her ikisiydi. Hangisinin daha dengesiz olduğunu henüz anlayamamıştı.

Böyle insanlarla başa çıkmanın tek bir yolu vardı: çok dikkatli olmak.

Herhangi birinden komisyon kabul etmezdi. Dünya barışını protesto etmek için bir okulda bomba patlatmak isteyen bir manyak, bombayı ya da malzemeleri onun aracılığıyla satın almayacaktı. Bu dünyada bile Teröristlerin standartları olmalı, değil mi? Ronsard'ın, hizmetlerine tekrar ihtiyaç duyacak ve bu yüzden kendisine sırt çevirme ihtimali olmayan yerleşik bir örgüte ihtiyacı vardı.

Kendi adına, söz verdiği şeyi teslim etme konusunda kesinlikle titiz davrandı. Kararlaştırılan ödeme dışında kendisi için hiçbir şey almadı. Kendi değerinin, güvenilirliğine bağlı olduğunu biliyordu. Bu amaçla, ne kadar küçük olursa olsun hiçbir sevkiyatta sorun çıkmamasını sağlamak için olağanüstü çaba sarf etti. Sonuç olarak işleri gelişti,

İsviçre ve Cayman Adaları'ndaki banka hesapları da sağlıklıydı.

Çok dikkatli olduğu için, sıra dışı her şey onu temkinli yapıyordu. O sabah özel hattına gelen telefon da böyle bir şeydi.  
insanlar biliyordu.

Sandalyesinde arkasına yaslanıp masasının üzerindeki sandal ağacı işlemeli kutudan aldığı güzel kokulu puroyu parmaklarının arasında yuvarlarken kendi kendine, "Demek öyle," diye mırıldandı.

"Ee?" Sekreteri ve yardımcısı -kendi deyimiyle ilk yardımcısı- Cara Smith, çeşitli yatırımlarını takip etmek için kullandığı bilgisayardan başını kaldırdı. Cara Smith'i araştırmaya aldığı anda, Cara Smith'in Adının gerçekten Smith olduğunu ve Kansas'ın Waterloo kasabasından geldiğini, bu yüzden de Yıllar boyunca ona karşı bazı korkunç kelime oyunları yapma fırsatı buldum.

"Beklenmedik bir taraftan ... bir talebimiz var."

Cara, herkesten çok, onun beklenmedik şeylerden ne kadar hoşlanmadığını biliyordu. Ama aynı zamanda onu, olduğundan daha iyi tanıyordu.  
bazen rahattı ve ilgisini hemen fark etti. Bir şey ilgisini çekmişti, yoksa komisyonu hemen reddederdi.

Sandalyesini ona doğru çevirdi ve uzun bacak bacak üstüne attı. Cara 1.80 boyunda olduğu için bu bacaklar gerçekten de çok uzundu. "Ve adın ... .. ?"

"Tapınak."

Peygamber çiçeği mavisi gözleri genişledi. "Vay canına."



Çok Amerikalıydı, diye düşündü, bu kaba ifadede çok ustaydı. "Vay canına, gerçekten."

Sadece tek bir isimle tanınan Temple, teröristlerin zaten karanlık olan dünyasında bir gölgeydi. Adı bazı suikastlarla, bazı bombalı saldırılarla bağlantılı olarak fısıldanmıştı. Hedeflerini rastgele, terör yaratmak için seçmiyordu. Bir uçağı düşürebilirdi ama o uçaktaki tek bir kişi onun özel hedefiydi. Daha da karanlık bir örgüte mi bağlıydı yoksa kendisi için mi çalışıyordu bilinmiyordu. Eğer kendisi için çalışıyorsa, gündeminin ne olduğunu kimse bilmiyordu. Temple bir muammaydı.

Ronsard muammaları sevmezdi. Kiminle ve neyle uğraştığını tam olarak bilmek isterdi.

"Ne istiyor?" "RDX-a."

Onu rahatlatmak için, kadın yine "vay canına" demedi. Bariz olanı da sormadı: Temple RDX-a'yı nereden biliyordu ki? Sadece bir hafta önce test edilmişti ve bileşik olması gerektiği gibi performans göstermiş olsa da, varlığı hala sadece birkaç kişi tarafından biliniyordu. Üretimde şu anda ortadan kaldırılmaya çalışılan birkaç sorun vardı, örneğin bazı partilerin hızlandırılmış bir hızda ayrışma eğilimi vardı ve bu da kullanıcı için hoş olmayan sonuçlar doğuruyordu. Bu bir Kararsız bir bileşiği, gerçekleştirilemeyecek kadar kararlı hale getirmeden, ayrışma hızını tahmin edebilecek kadar kararlı hale getirmek için hassas bir dengeleme eylemi.

"Temple hakkında bulabildiğin her bilgiyi bul," dedi. "Neye benzediğini, nerede doğduğunu bilmek istiyorum-her şey."

"Komisyonu kabul edecek misin?"

"Duruma göre değişir." Ronsard puroyu yaktı ve birkaç keyifli saniye boyunca kendini bu ritüele adadı. Sonu onu tatmin edecek şekilde parladığında, ince vanilyanın tadını çıkardı.

tadı dilindeydi. Laure'yi görmeden önce kıyafetlerini değiştirmesi gerekecekti; Laure purolarının kokusunu seviyordu ama duman ona iyi gelmiyordu.

Cara çoktan bilgisayarına dönmüş ve hızla komutları yazmaya başlamıştı. Bilgisayarlar bir şeydi güvenmiyordu, bu yüzden kayıtlarının hiçbiri Cara'nın kullandığı ve Amerikalıların Web dediğı o görünmez elektronik dünyaya bağı olan kayıtlarda yoktu. Elbette şifreleme programları vardı ama bunlar sürekli kırılıyordu. Gençler Pentagon'un en güvenli dosyalarına sızıyor, şirketler milyarlarca dolar harcayarak bilgisayar güvenliğini bir kevgir gibi sızdırıyordu. Ona göre tek güvenli bilgisayar Başka hiçbir şeye bağı olmayan bir şifre, örneğın kayıtlarını tuttuğı masasının üzerindeki şifre. Ek bir önlem olarak şifresini düzenli olarak değiştiriyor, Dickens'ın İki Şehrin Hikayesi'nin her zaman masasının üzerinde duran kulağı küpeli cildinden rastgele seçtiğı bir kelimeyi kullanıyordu. Aslında bu kitabı zaman zaman okuyordu ama bunu kitaba duyduğı ilgiden çok, Cara'nın kitabın varlığından şüphelenmesini önlemek için yapıyordu. Şifresini seçtiğı sayfayı kapatır ve kitabı hiçbir önemi yokmuş gibi açıkta bırakırdı.

Sistemi mükemmel değıldi. Şifreyi o kadar sık değiştiriyordu ki bazen hangi kelimeyi seçtiğini unutuyordu, bu yüzden de sayfayı çeviriyordu. Eğer doğıru sayfadaysa, kelimeyi bir kez gördüğünde her zaman tanıyabiliyordu.

"Temple nereli?" Cara sordu. "Geniş bir arama yaptığımda onunla ilgili bir şey bulamıyorum. Daha yakın bir aramaya ihtiyacım var.

odaklanın."

"Sanırım Amerika, ama en az on yıldır Avrupa'da yaşadığına dair söylentiler duydum. Scotland Yard'ı deneyin."

Tuşlara dokunurken iç çekti. "Bu beni bir gün tutuklatacak," diye homurdandı.

Ronsard gülümsedi. Cara'dan hoşlanıyordu; yaptığı işin tam olarak ne gerektirdiğini biliyordu ama sanki bir şirket ofisinde çalışıyormuş gibi aynı tavrı sürdürmeyi başarıyordu. Cara'nın gözünü de korkutmuyordu ve seçtiği alanda belli bir miktar gözdağı gerekli olsa da bazen yorucu olabiliyordu.

Ona aşık da olmamıştı, ki bu büyük bir şanstı. Ronsard kadınları tanıyor, onlar üzerindeki etkisini biliyordu ama Cara ondan hoşlansa da onunla yatmakla ilgilenmediğini açıkça söylemişti. Bu da onu rahatlatmıştı.

Başka erkeklerle de yatmıştı, en son Mısırlı koruması Hossam, onu ilk gördüğü günden beri uzun boylu sarışın kadına kafayı takmıştı. Ronsard, Amerikalı İskandinav tanrıçası ona olan ilgisini kaybettiğinde Hossam'ın Orta Doğulu mizacının kontrolünü kaybetmeyeceğini umuyordu.

"Kahretsin," diye mırıldandı ve öfkeyle yazmaya başladı. Scotland Yard bilgisayarının ona sorun çıkardığı sonucuna vardı.

"Kahretsin!" diye bağırdı bir dakika sonra ve monitörü tokatladı. "Piçler bir kırıksıklık eklemişler-"

Scotland Yard veri tabanına elektronik olarak girmeye çalışırken kendi kendine mırıldanmaya başladı. Ronsard bekledi, purosunu üflüyordu. Cara'nın mırıldanmalarının sadece yarısı

Tanrı'ya şükür anlaşıldı, çünkü çalıştıkça dili endişe verici bir şekilde kötüleşiyordu.

" Lanet olsun-"

Kadın ayağa kalkıp ofiste dolaşırken kaşları kalktı, kendi kendine konuşuyormuş gibi görünürken nefesinin altında küfrediyor ve ellerini havada sallıyordu.

"Tamam, bunu denesem nasıl olur?" diye mırıldandı ve bir dizi komut daha vermek üzere yerine oturdu.

On dakika sonra yüzünde mutlu bir ifadeyle arkasına yaslandı. "Orospu çocuklarını alt ettim," diye böbürlendi. "Pekâlâ, bakalım 'Temple'da ne varmış, ilk isim bilinmiyor.'"

Ekranda bir dosya belirdi. Cara yazdırma düğmesine bastı ve yazıcı vızıldayarak tek bir sayfa kâğıt çıkardı.

"Çok fazla değil," diye mırıldandı Ronsard, kadın ayağa kalkıp çarşafı ona getirirken. "FBI'ı deneyin; eğer Amerikalıysa ellerinde daha fazlası olabilir."

Okumaya başladı. Scotland Yard'ın elinde Temple'la ilgili kesin bilgiler yoktu. "Almanya'da Baader- Meinhoff ile çalıştığına inanılıyor." "İspanya'da Bask Anavatanı ile bağlantılı olduğuna inanılıyor. "IRA ile teması olduğuna inanılıyor. Belli ki Scotland Yard Temple hakkında pek çok şeye "inanıyor" ve çok az şey biliyordu.

Temple Amerikalı ya da Kanadalıydı ve otuz beş ile kırk beş yaşları arasında olduğuna inanılıyordu. Bilinen bir ikamet yeri yok.

Ronsard, bilgi ne kadar kabataslak olsa da, en azından ona başlamak için bir yer veriyor, diye düşündü. Avrupa'nın her yerinde bağlantıları vardı. Eğer bu üç ülkeden birinde Bahsedilen kuruluşlar Temple hakkında herhangi bir bilgiye sahipti, o da -Ronsard- kısa süre içinde aynı bilgiye sahip olacaktı.

Cara, FBI'ın veri tabanına erişim sağlama sürecinde mırıldanıyor ve küfrediyordu. Muzaffer "Aha!" sesini duyduğunda başardığını anladı.

"Kıçımı öpün, elimizde bir fotoğraf var!" dedi şaşkınlıkla. "İyi bir fotoğraf değil, yüzü yarı yarıya gizlenmiş ama bu da bir şeydir."

Ronsard masasından kalkıp odayı geçti ve Cara'nın sandalyesinin üzerine eğilerek bilgisayar ekranına baktı.

"Bilgisayarın

Bu mu?" diye sordu, arabaya binmek üzere olan siyah saçlı bir adamı gösteren grenli, bulanık resmi inceleyerek.

"Elimizdekileri geliştirebilirim ama hiçbir şey kameranın çekmediği şeyi, yani yüzünün yarısını göstermeyecek."

"Sol elinde bir yüzük var. Alyans mı?" İlginç, diye düşündü Ronsard. Temple'ın evli olabileceğinden değil; teröristlerin dünyasında bile böyle şeyler oluyordu. Ama evlilik yüzüğü gibi geleneksel bir sembol takması eğlenceliydi.

Fotoğrafta, yanındaki arabanın büyüklüğüne bakılırsa oldukça uzun boylu, siyah saçlı bir adam görölüyordu. Yüzü kısmen kameraya dönüktü ve sol kulağı iyi bir şekilde görülebiliyordu.

Fotoğraf herhangi bir yerde çekilmiş olabilir; hiçbir Arabaların hiçbirinin plakası görünmüyordu; arabanın markasını söylemek bile imkânsızdı. Kırmızı tuğla Arka plandaki bina da aynı şekilde anonimdi, üzerinde herhangi bir yardımcı yazı ya da bir ipucu verecek uygun bir işaret yoktu.  
yer.

Cara, "Ben bunu geliştirmeye çalışırken sizin okumanız için bilgilerin çıktısını alacağım," dedi ve yazıcıyı çalışmaya hazır hale getirdi.

FBI, Scotland Yard'dan daha fazla bilgiye sahipti ve bu da iki büronun ne kadar yakın çalıştığını gösteriyordu.

FBI'in uluslararası bir terörist hakkında sahip olduğu bilgiye Interpol'n de sahip olması gerekiyordu. Interpol'n sahip olduğu bilgiye Scotland Yard da sahip olmalıydı. Interpol'n tüm amacı buydu.

FBI kendini tutuyordu ve nedenini merak ediyordu.

"Tapınak," diye sessizce okudu. "İlk adı Josef ya da Joseph. Doğum yeri bilinmiyor. İlk kez 1987'de Tucson, Arizona'da tespit edildi. Kayboldu, 1992'de Berlin'de yeniden ortaya ıktı. Kahverengi saçlı, mavi gözlü. Tanımlayıcı izler veya yara izleri: sol kürek kemiği, yaklaşık dört in uzunluğuunda çapraz bir yara izi.

bıçak ya da başka bir keskin cisimle yapılmış olabilir."

Sırtından bıçaklanmış, diye düşündü Ronsard. Bay Temple gerçekten de ilginç bir hayat yaşamıştı.

"1987'de Tucson, Arizona'daki adliye binasının bombalanması; 1992'de İtalya'da NATO mühimmat kamyonunun kaçırılmasıyla ilgili sorgulanmak üzere aranan şahıs-" Ronsard'ın kaşları kalktı. Seçtiği dünyanın nabzını iyi tuttuğunu düşünüyordu ama NATO'nun kaçırılmasıyla ilgili hiçbir şey duymamıştı. Liste uzayıp gidiyordu. Toplamda, FBI on beş ayrı olayla ilgili olarak Temple'ı sorgulamak istiyordu.

Temple'ın bağımsız olduğu düşünülüyordu, herhangi bir örgüte bağlı olduğu bilinmiyordu. Ronsard, onun kiralık bir silah olduğunu düşünüyordu; zevk için ya da kendisi için değil, hizmetlerini satın alan kişi için öldürüyordu ki bu da pek ucuz sayılmazdı. Baş şüpheli olduğu olayların listesine bakılırsa, hedeflerin hiçbiri "yumuşak" değildi. Hepsi zordu ve ne kadar zor olursa o kadar pahalıya mal oluyordu.

Bu kez ona kim ödeme yapıyordu? RDX-a'yı kim duymuştu ve Temple'ı onu temin etmesi için kim tutmuştu? Neden Temple'ı aracı olarak kullanmak yerine, ona kendileri yaklaşmamıştı?

Aracı mı? Tanınırsa kaybedecek çok şeyi olan biri olmalı.

"Bu bir alyans değil," diye açıkladı Cara, fotoğrafın çıktısını alarak.

Yazıcı tükürür tükürmez Ronsard kâğıdı eline aldı. Haklıydı; yüzüğün tuhaf bir örgüsü var gibiydi, birbirine dolanmış bir düzine küçük altın ip gibi. Hayır, hayır, hayır, ipler-yılanlar değil. Halkadaki yılan kafasına benziyordu.

Ve Bay Temple'ın sol kulağı delikti. İçindeki altın halka dikkat çekmiyordu ama fotoğrafın iyileştirilmesi bunu açıkça ortaya çıkardı.

Bay Temple'ın arkasındaki kişi ya da kişiler dikkatliydi, Kendileri güvenli bir şekilde arka planda kalırken onu işlerini yapması için dışarı gönderdiler.

Ama Ronsard da bir o kadar dikkatli, bir o kadar temkinliydi. Tanımadığı kimseyle iş yapmazdı.

"Sanırım yakalanması zor Bay Temple ile tanışmak istiyorum," diye mırıldandı.

## **Onuncu Bölüm**

McLean, Virginia

Niema saatin alarmına daha çalmadan bastı, kalktı, koşu kıyafetini giydi, banyoda her zamanki rutinini yaptı ve mutfığa girdi. Beklediği gibi Medina ada barda her zamanki yerinde oturmuş kahvesini yudumluyordu. "Çok komik," diye homurdandı ve kadın

güldü. "Surat asma. Bir şekilde içeri girdin, değil mi?" "Evet, ama çamaşır odasının penceresinden tırmanmak zorunda kaldım. Çok onursuzca."

Ve çok sessiz, diye düşündü; uykusu hafifti ama hiçbir şey duymamıştı. "Sanırım penceredeki alarmı da atlattın."

"Hayır, her şeyi devre dışı bıraktım. Temasla değil, kızılötesi veya hareketle çalışan bir tane alın."

Ona kaşlarını çatı. Alarm sistemi ona bin dolardan fazla para kaybettirmişti ve şimdi adam ona iki bin daha harcayacağım. "Neden tüm pencerelerime ve kapılarıma arka tarafa yaptığının aynısını yapmıyorum? Kapı mı? Yüksek teknolojinin işe yaramadığı yerlerde düşük teknoloji işe yarıyor gibi görünüyor."

"İkisi de iyi olur." Sırıttı ve fincanını selamlamak için kaldırdı. "Bu iyi bir fikirdi."

"Düşük teknoloji" arka kapısına yaptığı şeyin iyi bir tanımıydı. Bir hırdavatçıdan iki sıradan kanca ve mandal seti almış, ilkinin her zamanki gibi takmış, kancayı kapıya monte ederken gözü çerçeveye vidalamıştı. Sonra ikincisini baş aşağı çevirmiş, birincisine dayamış ve göz kapıya vidalanarak ve kanca çerçeveye monte edilerek monte edildi.

Sadece tek bir kanca mandallıyken, kredi kartı, bıçak veya başka bir ince nesneye sahip olan herhangi biri onu çatlağa sokabilir ve kancayı yukarı doğru iterek gözden kurtarabilir. Biri baş aşağı olmak üzere iki kancayla bu yöntem işe yaramazdı. Kredi kartını alttan yukarı kaydırırsanız, baş aşağı duran mandala çarparsınız ve kancayı gözün dışına çıkarmak yerine içine itersiniz. Eğer üstten aşağı doğru inerseniz, aynı sonuçla üst mandalı aşağı doğru itmiş olurdunuz.



Tabii ki, çok güçlü ya da güçlü bir Koçbaşı kapıyı menteşelerinden sökebilirdi ama bu da içeri girmenin pek sessiz bir yolu değildi. Basit çözümünün onu engellemiş olmasından son derece memnundu.

Evden çıktıklarında Medina parka doğru sağa dönmek yerine sola döndü.

"Park diğer yönde," dedi Niema ona yetişip yanına geçerken.

"Dün orada koştuk."

"Bu, aynı rotayı asla iki kez koşmadığınız anlamına mı geliyor, yoksa sadece kolayca sıkıldığınız anlamına mı geliyor?"

"Sıkıldım," dedi kolayca. "Bir sivrisineğin dikkat süresine sahibim." "Yalancı."

Onun tek yanıtı sırtlamak oldu ve sonra ıssız sokakta sessizce koşmaya başladılar. Tepede hiç yıldız görünmüyordu ve hava sanki yağmur yağacakmış gibi nemliydi. Ön kolları bir gün önceki atışlar yüzünden biraz ağrıyordu ama bunun dışında kendini harika hissediyordu. Koşarken uyluk kasları gerildi ve kalp atışları arttıkça kanının damarlarında dolaşmaya başladığını hissetti.

Yarım saattir koşuyorlardı ki bir araba köşeyi dönüp sokaklarına girdi ve doğruca onlara doğru yöneldi. Araba Sanki bir şey arıyormuş gibi yavaşça yuvarlanıyor.

John sağ kolunu kızın beline doladı ve onu bir ağacın arkasında döndürdü. İçgüdüsel çığlığını bastırdı ve John onu ağacın gövdesine bastırmadan önce kendini desteklemek için ellerini zorlukla uzattı ve sert koluyla onu orada tuttu.

vücudunun baskısı. Sol elindeki metalin donuk parıltısını gördü. Nefesini tuttu ve yanağını ağacın sert kabuğuna daha da sert bastırdı.

"İki adam," dedi neredeyse duyulmayan bir fısıltıyla, nefesi kadının şakağındaki saçları karıştırıyordu. "Muhtemelen Frank'in tuttuğu özel ajanstandırlar."

"Muhtemelen mi? Bilmiyor musun?"

"Hayır, gözetleme programınızı bilmiyorum ve onlar da burada olduğumu bilmiyor. Her zamanki rotanda olmadığın için muhtemelen seni arıyorlardır."

Bir "gözetleme programı" olduğu düşüncesi can sıkıcıydı. Son birkaç yıldır sabahın erken saatlerinde yanından kaç kez araba geçtiğini ve arabalar köşeyi dönüp gözden kaybolana kadar bir kadının doğal ihtiyatıyla izlemek dışında hiçbir şey düşünmediğini fark etmek de aynı derecede can sıkıcıydı. O kadar dikkatsiz davranmıştı ki utanmıştı. Daha uyanık olmalıydı.

Ağaç kabuğu yanağını çiziyor ve göğüsleri eziliyordu. "Sakin ol," diye nefes nefese kaldı. "Beni eziyorsun."

Bir santim kadar hareket etti ama işe yaradı. Araba bir blok öteye gidene kadar ağacın arkasında kaldı, sonra kendini ondan uzaklaştırdı. Kadın ağaçtan uzaklaşırken homurdandı. "Eğer onlar bizimse, neden bizi görmelerine izin vermiyoruz?"

Adam kararlı adımlarına devam etti ve o da yerini aldı. onun yanında. "Çünkü bizim olduklarından emin değilim, bir kere. İkincisi, beni görmelerini istemiyorum, hele de seninle görmelerini hiç istemiyorum."

"Ne korumalar ama," diye homurdandı, "iki sabah üst üste evime girmene izin verdiler."

"Ben geldiğimde orada değillerdi. Yoldan geçiyor olmalılar."

"Neden Bay Vinay'a şimdilik gözetim işini iptal etmesini söylemiyorsunuz? Yapılacak en mantıklı şey bu olur. Böylece yoldan geçen biri olursa bizim olmadıklarını anlarız."

"Bunu yapabilirim."

Araba bloğun etrafından dolaşmış olmalı. Tekrar caddeye döndü. Niema, "Beni kovalıyormuş gibi yap, bakalım seni vuracaklar mı?" dedi ve hızlandı, Arabanın farlarının henüz onu seçemediğini biliyordu. Medina'nın arkasından ettiği yumuşak küfür karşısında kıkırdamasını güçlkle bastırdı.

Üç adım atmıştı ki sırtına bir ağırlık çarptı ve iki kol onu sarıp aşağıya sürükledi. Kaldırımın yanındaki yumuşak çimlerin üzerine düştüler, kadın yüzüstü yatarken adam da onun üstündeydi. Şafak öncesi karanlığında, hareket etmedikleri sürece kimsenin onları görmesi mümkün değildi.

Kıpırdanmalarına ve patlayan kıkırdamalarına rağmen, araba tekrar geçene kadar onu tuttu. "Seni küçük cadı," dedi nefes nefese, sanki kendi kahkahasını tutmaya çalışıyormuş gibi. "Beni öldürtmeye mi çalışıyorsun?"

"Sadece seni tetikte tutuyorum, Medina."

"Göbeğimin üstünde demek daha doğru olur," diye homurdanarak ayağa kalktı ve onu dik tuttu. "Ya biri pencereden bakıp polisi ararsa?"

"Çoktan gitmiş olurduk. Eğer gitmemiş olsaydık, tökezlediğimi ve senin beni yakalamaya çalıştığını söylerdim. Sorun değil."

"Umarım eğleniyorsundur," diye homurdandı. Biraz irkilerek eğlendiğini fark etti. Uzun zamandır ilk kez hayatının bir amacı varmış gibi hissediyordu, sanki yapacak önemli bir işi vardı. Gözetleme cihazlarıyla yaptığı iş ne kadar ilginç olursa olsun, devreleri test etmek onu heyecanlandırmıyordu.

Ama şimdi kendini canlı, gençleşmiş hissediyordu. Son beş yıldır bir tür yarı-yaşam içindeydi. Bunca zaman koşmaya devam etmişti ama düne kadar kaslarının nasıl çalıştığının farkında değildi. kanını pompalıyordu. Medina ile hem sözlü hem de fiziksel olarak tartışmaktan zevk alıyordu. Bir silah fanatiği değildi, ama Ayrıca farklı tabancalar hakkında bilgi edinmekten, bunların elinde nasıl hissettirdiğini öğrenmekten ve kendi sınırlarını öğrenmekten de keyif almıştı. ve sonra bu sınırları esnetmek. Daha fazlasını bilmek, daha fazlasını yapmak, daha fazlası olmak istiyordu.

Saha çalışmasının tehlikesi buydu. Cazibenin farkındaydı, beş yıl boyunca buna direnmişti ama şimdi heyecan damarlarında güçlü bir uyuşturucu gibi akıyordu. Medina'dan nefret mi etmeliydi yoksa kendisini bu işe bulaştırdığı için ona teşekkür mü etmeliydi bilemiyordu.

Beş yıllık kefareti yeterli miydi? Dallas'a karşı duyduğu suçluluk ve ıstırapı dindirmek için yüz yıl yeterli olur muydu? Birlikte koştukları, sonra birlikte duş aldıkları, sonra da yatağa girip seviştikleri zamanları düşününce adımları duraksadı.

Dallas o beş yıl boyunca olduğu kadından, kendini dönüştürdüğü kadından etkilenir miydi? Yoksa yapı ve güvenlik konusundaki ısrarından, risk almamasından sıkılır mıydı? Korkarım cevabı biliyordu. Dallas risk alan biriydi; tüm sade kişiliğine rağmen, meydan okumayla büyüyen bir adamdı

ve tehlike. Yoksa neden önce SEAL, sonra da sözleşmeli ajan olsun ki? Onu kadına en çok çeken şey neydi ve Kadın ona, birbirlerine benzediklerini içgüdüsel olarak biliyordu.

Medine de aynı tip bir adamdı, sadece daha fazlası. Alarm zilleri aniden yüksek sesle ve net bir şekilde kafasının içinde çalmaya başladı. Casusluk ve sözleşmeli çalışmanın baş döndürücü dünyasına geri çekilmesine izin vermek bir şeydi, ama kendini Aynı dünyada başka bir adama karşı hisler geliştirmek tamamen başka bir şeydi.

Gardını almak zorundaydı, çünkü böyle stresli durumlarda duygular taşabilirdi. Ve Medina çekici bir adamdı; gerçekten de çekiciden de öte. Eğer gardını düşürürse, yıkıcı olabilirdi. Ona karşı rahat görünüyordu ama bir kez bile kişisel detaylarını ağızından kaçırmamıştı. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Eğitimin gerektirdiği yakın temas sırasında fiziksel çekimin uyarılarını çoktan hissetmişti. Bir kadın O zayıf, kaya gibi sert vücudu fark etmemek için ölü olmak gerekirdi, özellikle de ona doğru bastırıldığında.

Bu yüzden mi onunla dalga geçmişti? Gözetim ekibi, onu yakalayıp tutmak için peşinde olduğunu mu düşünüyordu? Bir anda kendini fark etti. onunla flört ettiğini fark etti. Uh-oh, diye düşündü. Gelecekte daha dikkatli olmalıydı.

Ne geleceği? Bu tek seferlik bir şeydi, değil mi? Onlar sadece bu seferlik kısa bir süre birlikte çalışacak, sonra güvenli, tanıdık işine dönecek ve o da tekrar ortadan kaybolacaktı.

"Toparlanmaya hazır mısınız?"

Kol saatinin ışıklı kadranına baktı; bir saatten fazla bir süredir koşuyorlardı. Neyse ki düz bir çizgide gitmemişlerdi, yoksa evine dönmeleri bir saat daha sürerdi; daireler çizmişlerdi

blokları geçip birkaç kez geri döndüler, böylece evden en fazla yarım mil uzaktaydılar. Şafak söküyordu, o kadar yakındı ki artık ayrıntılar açıkça görülebiliyordu. "Ya gözetleme ekibi hâlâ beni arıyorsa?"

"Olsalar iyi olur, yoksa-" Cümlesini tamamlamadı ama ne demek istediğini tahmin edebiliyordu: Ya da başka bir iş arıyor olacaktı.

"Seni görecekler," diye işaret etti.

"Ayrılacağım ve eve yalnız gitmene izin vereceğim. Eve sağ salım döndüğünüzü gördüklerinde gözetlemeyi bırakacaklardır."

"Bugün gündemde başka ne var? Daha fazla atış talimi mi?"

"Bu ve daha fazla kendini savunma eğitimi."

Kendisi hakkındaki yeni içgörüsüyle birlikte, onunla yakın temas eğitiminin o kadar da iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyordu. "Sadece temel bilgilerin gerekli olduğunu sanıyordum."

"Zamanımızı değerlendirmek için bir şeyler yapabiliriz.

Kim bilir? Bir gün işe yarayabilir. Bu arada, bugün size bazı kutular teslim edilecek. Yeni bir gardırop, mücevherler, ihtiyacınız olacak şeyler."

"Neden yeni bir gardıroba ihtiyacım var?"

"Bu kılıfın bir parçası. Büyükelçinin eski dostlarının kızı kılığında elçilik partilerine katılacaksınız."

Giyinip kuşanacaktı, diye düşündü Niema eğlenerek. İşin bu kısmını dört gözle bekliyordu. Çoğu kadın gibi o da güzel kıyafetlerden ve iyi görüldüğünü bilerek.

"Her şeyi deneyin," diye devam etti. "Kıyafetler üzerinize tam oturmalı. Olmayanlar değiştirilecek ya da tadil edilecek."

"Değiştirilmişlerse iade edilemezler."

"Merak etme, sende kalabilir." Etrafına bakındı. "Seni burada bırakıyorum. Beş dakika sonra görüşürüz." Sanki bir saattir koşmuyormuş gibi adımlarını uzatarak sağa doğru ilerledi. İki evin arasından geçti, bir çitten atladı ve gözden kayboldu.

Niema art yakıcıları çalıştırdı. Kalçaları ağrıyordu. Ama daha da zorladı, ayakları yere vuruyordu. Yarışmadıkları halde onunla yarışmak aptalcaydı; tek yapması gereken yavaşça koşarak evine dönmek ve Gözetim ekibi onu gördü, bu yüzden iyi olduğunu biliyorlardı. Bunun aptalca olduğunu biliyordu ama yine de yaptı. Kaldırımında hızla ilerlerken havayı ciğerlerinin derinliklerine çekmek için mücadele etti. Onu gören herkes, kendi için koştuğunu sanırdı.

Hayat, diye düşündü, arkasında kimsenin olmaması dışında.

İleride gözetleme aracını gördü ya da en azından öyle olduğunu düşündü. Karanlıkta iyice bakamamıştı ama arka lambaları aynı görünüyordu ve içinde iki adam vardı. Araba kaldırımın kenarına park edilmişti; adamlara göz ucuyla bile bakmadan koşarak yanından geçti. Onları yirmi metre geçtikten sonra arabanın motorunun çalıştığını duydu.

Evinden iki blok uzaktaydı. Uyluk kaslarının ona bağırdığı mesajları duymazdan geldi ve hızını korumak için kendini zorladı. Evine ulaştığında küçük ön bahçeyi geçip ön kapıya doğru ilerledi. Göz ucuyla arabanın geçip gittiğini gördü. Kapının kilidini açtı ve derin nefesler alarak neredeyse içeri düşecekti.

Kapının yanındaki duvara yaslandı, acaba Hedef, harcadığı çabaya değmişti. Kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki kulaklarında bir uğultu vardı.

Yoksa var mıydı? Kendini düzenli nefes almaya zorladı, dinlerken başı öne eğikti.

İkinci banyodaki duş çalışıyordu.

Kendi kendine mırıldanarak, kendi duşunu almaya gitti.

Niema mavi köpük minderde Medina'nın karşısına geçti. "Bugün sana bazı vuruş noktaları göstereceğim," dedi. "Bitti Düzgün bir şekilde -ki bunları düzgün bir şekilde yapmak için çok pratik yapmak gerekir- bunlar ölümcül darbelerdir."

Geri çekildi ve ellerini kalçalarının üzerine koyarak ona baktı şüpheyle. "Neden böyle bir şeyi bilmem gereksin ki? Göğüs göğüse çarpışmaya mı gireceğim?"

"Öyle olduğunu düşünseydim seni almazdım. Bu kısmen her ihtimale karşı, kısmen de boş zamanım olduğu için." O onu ileri doğru hareket ettirdi. "Hadi gel."

"Sıkıldığınız için beni eğitimi bir katile mi dönüştürmek istiyorsunuz?"



Bunun üzerine yüzünde bir gülümseme belirdi. "Eğitimli bir katil olmayacaksın. En fazla birini sersemletip kaçabilirsin. Bunu düzgün bir şekilde yapmak için yıllarca pratik yapmak gerektiğini söylemiştim. "Bu yüzden Birini öldürmenin tek yolu kazara doğru yapman." Yine onu işaret etti.

Temkinli bir şekilde yaklaştı ama yine de onun ulaşamayacağı bir yerde durdu.

"Sakin ol, bu seansta vuruş yok. Sana sadece bazı noktaları ve vuruş hareketlerini göstereceğim." İleri doğru hızlı bir adım attı, kızın bileğini yakaladı ve geri çekilmesine fırsat vermeden onu minderin ortasına sürükledi.

"Bu t'ai chi'nin bir parçasıdır. Aslında, temelidir. Dim-Mak ölüm noktası vuruşudur ve akupunktur noktalarını içerir. Ölüm kalım durumu olmadıkça asla ama asla kullanmayın, Çünkü dediğim gibi, yanlışlıkla doğru anlayabilirsin." Elini kaldırıp parmaklarını yakaladı, sonra da gözünün dış köşesine dayadı.

"Burası. Tam bu nokta. Hisset."

"Hissediyorum."

"Buraya hafif bir darbe bile büyük hasar verebilir - mide bulantısı, hafıza kaybı, bazen ölüm." Ona nasıl yapılacağını gösterdi. parmak uçlarını kullanarak vurdu. Doğru açıyı yakalamak için pozisyon almak önemliydi. Kendisini nişan alması için bir kukla olarak kullanarak hareketi tekrar tekrar yaptırdı; aslında ona bir kez vurdu, dokunuştan fazlası değildi. O Ondan uzaklaştı, belinden büküldü, öğürüyordu.

"Tanrım, özür dilerim!" Ona doğru koştu ve sanki onu tutabilecekmiş gibi kollarını beline doladı. Adamın hafif bir darbe hakkında söylediklerini hatırlayınca paniğe kapıldı. "911'i arayayım mı?"

Başını salladı ve bu öneriyi elinin tersiyle itti. O burnunun altına bastırdı ve köşesinden ovuşturdu. gözünü kulağına doğru çevirdi. Gözleri biraz sulanmıştı. "Ben iyiyim," dedi doğrulurken.

"Emin misin? Belki de oturmalısın."

"Ben iyiyim. Eğitimde böyle şeyler hep olur." "Başka bir şey yapalım," diye huzursuzca önerdi. "Tamam, tapınağa geçelim-"

"Judo gibi demek istedim."

"Neden, profesyonel güreş mi yapacaksın?" Mavi gözleri lazer gibiydi ve onu olduğu yere mıhlıyordu. Elini tuttu ve şakağına götürdü. "Al bakalım. Sertçe vur, tam içine. Bu bir nakavt noktasıdır ve eğer bir damar yırtılırsa saldırgan bir gün içinde ölür. Kalp masajı onu hayata döndürebilir ama yine de kanamadan ölebilir.

"İşte." Elini meme ucunun hemen altına götürdü. Ona tam yerini ve ellerinin konumunu gösterdi. "Bu anında ölüm-"

"Bunu yapmayacağım," dedi kızgınlıkla. "Senin üzerinde tekrar pratik yapmayacağım."

"Güzel." Elini göğsünün ortasına, meme uçlarının arasına bastırdı. "Buraya indirilen bir darbe vücudun alt kısmının kasılmasına ve sertleşmesine neden olur ve saldırgan yere düşer. Buraya-" Elini daha aşağıya, göğüs kafesinin hemen altına çekti. "Buraya doğru bir darbe kalbi durdurur."

Acımasızdı. Korkunç ders devam edip gitti. Elinin pozisyonu değişene kadar ona hareketleri yaptırdı.

doğruydu ama onu bir daha kukla olarak kullanmama konusunda kararlıydı. Hâlâ bu kadar hafif bir dokunuşun bu kadar güçlü bir tepki yaratabilmişti; ya gerçekten ona vurduysa?

Sonunda durmasını istedi. Az önce ona anında ishale neden olan birkaç vuruş göstermişti ve o da gerçekten canlı bir hedef üzerinde pratik yapmalıydı. Medina geri çekildi, başını salladı ve sırttı.

"Asla olmaz. Bunu yapacak kadar bana

kızgınsın." "Aynen öyle."

"Zor durumda kalırsan ve birini nasıl alt edeceğini bilmen gerekirse bana teşekkür edeceksin."

"Eğer böyle bir şey olursa, seni bulup 'Sana söylemiştim' dedirtmek için elimden geleni yapacağım. Ama sanırım ölüm vuruşları yerine ishal vuruşları yapacağım."

Yanlarında getirdikleri su şişelerinden birini almak için yürüdü. Kapağını çevirdi

ve yukarı kaldırdı, yutkunurken güçlü boğazı çalışıyordu. Niema çaresizce onu izledi. Dikkatli olması ve fiziksel olmasa bile zihinsel mesafeyi koruması gerektiğini bilmesine rağmen, adam erkekliğin ve içindeki dişi olan her şey bu manzarayı takdir etti. Eşofman altı yumuşaktı, kıcını ve kalçalarını ikinci bir deri gibi sarıyordu ve siyah tişört göğsünün ve kollarının kaslı hatlarını gizlemek için hiçbir şey yapmıyordu.

Meme uçları karıncalandı ve üzerine bir sıcaklık dalgası yayıldı. Boğazını temizleyerek bakışlarını ondan ayırdı ve esneme egzersizleri yapmak için arkasını döndü. Bu koşudan sonra özellikle bacaklarının gerilmeye ihtiyacı vardı.

Sabah. John Medina'nın vücudunu düşünmek dışında kendine yapacak bir şey vermek için, onlar olmasa bile esneyebilirdi.

Dikkatli olmalıyım, diye düşündü. Çok, çok dikkatli. "Atış talimine hazır mısınız?" diye sordu arkasından.

İnledi ve doğruldu. Kendini nasıl bir işe bulaştırmıştı?

O gecenin ilerleyen saatlerinde, hırdavatçıya uğrayıp tüm kanca ve gözlü mandal stoklarını satın aldıktan ve bunları takmak için birkaç saat harcadıktan sonra Yüksek ve küçük olan ikinci banyonun penceresinden içeri girip giremeyeceğini görmek istedi - teslim edilen giysi kutularını denedi.

Her şeyin bir tasarımcı etiketi vardı. İç çamaşırları

Takımlar ipekti, çoraplar ise gossamer. Her bir çift ayakkabı iki yüz dolardan fazlaya mal olmuş olmalıydı ve bir düzineden fazla çift vardı. Kokteyl elbiseleri vardı, Gece elbiseleri, normalde gösterdiğinden daha fazla bacak gösteren şık küçük takımlar; şortlar, kamp gömlekleri, dantelli kombinezonlar, kot pantolonlar, kaşmir kazak takımları, etekler. Ve bir de Mücevherler: inci küpeler ve uyumlu bir kolye, illüzyon zincirine asılı küçük elmaslardan oluşan bir ağ, altın bilezikler ve zincirler ve devasa, nefes kesici bir güzel siyah opal kolye ucu ve uyumlu küpeler. Opal seti dikkatlice kutusuna geri koydu ve sarı pırlanta tektaş yüzüğe uzandı.

Telefon çaldı. Ahizeye uzanmak için gerindi, yüzüğü elinde tutuyordu. "Merhaba." "Baktın mı giysiler daha gelmedi mi?" "Şimdi onları gözden geçiriyorum." Kendini tanıtmaya ihtiyacı duymaması ne tuhaf, diye düşündü. Gerçi o

onunla daha önce hiç telefonda konuşmamıştı.  
sesini hemen tanıdı. "Uyuyorlar mı?" "Çoğuna."

"Bunu yarın halledeceğim. Opal kolyeyi aldın mı?"

"Sadece kaldırdım. Bu hayatımda gördüğüm en güzel şey."  
Sesinde bir parça huşu vardı.

"Taşın arkasında, setin çatalları arasına gizlenmiş bir verici  
var. Dikkatli ol ve sakın itip kakma. Görüşmek üzere.  
sabah."

Telefonu kapatırken tıkırdadı. Yavaşça

ahizeyi yerine koydu. Evine zorla girme eğilimi  
düşünüldüğünde, son sözleri bir uyarı olarak algılanabilirdi.  
O küçük banyo penceresini düşünerek gülümsedi.

"Oh, evet, Bay Medina. Sizinle kesinlikle görüşeceğim."

## **Bölüm on BİR**

>

Bingo," dedi John yumuşak bir sesle ve telefonu kapattı. Ronsard  
yemi yutmuştu. Mesaj, talimatları doğrultusunda  
Brüksel'deki bir bilgisayara gitmişti; mesaj daha sonra  
Toronto'daki bir bilgisayara aktarılmıştı.  
bir arama kartı kullanarak erişti. Ronsard'ın çaba  
göstereceğini varsayarsak, arama kartlarının izi  
sürülemezdi. Temple'ın adının ve numarasının arayanın  
kimliğinde çıkmasını ya da numaranın izlenebilir olmasını  
beklemezdi.

Şimdi zamanlamayı ayarlaması gerekiyordu. İlk önce  
Niema'yı Ronsard'ın haberdar etmesini ve davet edilip edilmediğini

villa. Aksi takdirde planını değiştirmesi gerekecekti. Ama eğer Niema daveti aldıysa, Niema villaya gelmeden önce villaya varmak istemiyordu.

Niema. Onunla geğirdiği son birkaç günden ne kadar keyif almış olsa da, Niema onu çıldırtıyordu. Onunla alay ediyor, ona dokunuyor

Kendini savunma "dersleri" sırasında -kendini böyle bir işkenceye maruz bırakmak için aklını kaçırmış olmalıydı. Ama kız onu o kadar çok memnun ediyordu ki, durmaya cesaret edemiyordu.

Çok çabuk öğrenirdi ve çok rekabetçiydi. otomatik olarak her türlü zorluğa göğüs gererdi. O sabah misafir banyosunda duş alırken kendi kendine sessizce gülmüştü; kızın, bir saatten fazla koştuktan sonra eve dönmek için ondan önce davranmaya çalıştığını biliyordu.

Daha önce hiç olmadığı kadar onun farkındaydı artık. İran'da onun ne kadar çok şey yaptığına dair hiçbir fikri yoktu. Dallas'ı kıskanıyordu. Ama tişörtünü çıkardığında onu izlediğini, bakmamak için gösterdiği çabayı görmüştü. Yine de harekete geçmek için henüz çok erkendi, bu yüzden ona her yaklaştığında ereksiyon olmamak için şiddetle konsantre olması gerekiyordu. Ona olan ilgisini daha bugün tam olarak fark etmişti, bu yüzden onun bu konuda bir şey yapmasına henüz hazır değildi.

Sanki yeni tanışmışlar ve görüşmeye başlamışlar gibi değildi. O koşullar altında, kendi hızında ilerlemekte özgür hissedebilirdi ya da en azından bir kadınla birlikte olduğu kadar özgür hissedebilirdi. Ama ikisinin de ortak bir yükü vardı; Dallas'ın ölüm şekli onları hem birbirine bağlayan hem de aralarında duran bir şeydi. Başka hiçbir erkek O duvarı aşabilmişti çünkü başka hiçbir erkek onu anlayamamıştı; o soğuk, kirli küçük kulübede onunla birlikte olan, kocasının son sözlerini dinlerken onun beyaz, hareketsiz yüzünü izleyen oydu,

gözlerindeki ılığı gördü. Sonunda ağlayabildiğinde ona sarılan kişi oydu.

Ve kendisi ile erkek cinsi arasına koyduğu ilgisizlik bariyerini yıkacak olan da oydu. Bunu yapabilirdi çünkü onu anlıyordu, çünkü onun hanımefendi dış görünüşünün altında bir maceraperestin kalbinin attığını biliyordu. Ona heyecan verebilirdi.

hem profesyonel hem de kişisel olarak ihtiyacı vardı. Tanrım, son birkaç gündür nasıl da canlanmıştı! Kelimenin tam anlamıyla parlıyordu. Onu kucaklamamak ve tam olarak nasıl hissettiğini ona anlatmamak için tüm iradesini kullanması gerekti.

Ama bunun için de bir zaman vardı ve şimdi değildi. Genel olarak Dallas'tan, özel olarak da ondan başkasını isteme fikri hl içine sinmiyordu. Ama olacaktı; o da bunu görecekti.

Huzursuzca ayağa kalktı ve otomatik olarak odanın içinde volta attı. pencereden kaçıyordu. Hiçbir kadının tepkisinin onun için bu kadar önemli olduğunu hatırlamıyordu, Venetia'nının bile.

Durdu ve gözlerini duvardaki çerçeveli, dikkat çekici olmayan resme dikti. Olanlardan sonra Venetia, belki de Niema'yı hak etmiyordu. Ve belki de Niema, Venetia'yı öğrenirse onunla hiçbir şey yapmak istemeyecekti. Belki de, neredeyse garantiydi bu. Eğer onurlu biri olsaydı, ona ölen karısından bahsederdi.

Ağzı mizahsız bir gülümsemeyle kıvrıldı. Eğer onurlu biri olsaydı, hayatında yaptığı pek çok şeyi yapmazdı. Niema'yı istiyordu.

Onu sürekli hazırlıksız yakalayan bir yoğunluk. Ve ona sahip olacaktı.

Ville de Ronsard

"Mesajın izini sürebilir misin?" Ronsard, bir yandan monitörüne bakarken bir yandan da klavyedeki komutları tuşlayan Cara'ya sordu.

Dalgınca başını salladı, dikkati monitöre odaklanmıştı. "Sadece ilk röleye kadar; ondan sonra kayboldu eter içine. Temple'ın çok iyi bir şifreleme ve anahtar sistemi var."

Ronsard ofiste dolaştı. Saat erkendi, çok erkendi, ama fazla uykuya ihtiyacı yoktu ve Cara kendi saatlerini onunkine göre ayarladı. "Bana bilgisayarda her şeyin iz bıraktığını söylediğini sanıyordum."

"Öyle, ama parmak izi çıkmaz sokak olabilir. Mesaj geçtikten sonra ilk röleyi kendini imha edecek bir kodla programlamış olabilir. İlk röle bir röle bile olmayabilir; hedef olabilir, ama Temple'ı bulmanın o kadar kolay olacağını düşünmüyorsun gibi görünüyor."

"Hayır, olamaz," diye mırıldandı Ronsard. "Bu arada ilk röle neredeydi?"

"Brüksel."

"O zaman muhtemelen Avrupa'dadır?"

"Şart değil. Telefon hattı olan her yerde olabilir."

Ronsard durumu düşünerek başını öne eğdi. "Gerçek bilgisayar elinizde olsaydı bir şey söyleyebilir miydiniz?"

Gözleri ilgiyle parlıyordu. "Emin olabilirsin. Sabit disk yok edilmediği sürece."



"Eğer bu onun her zamanki iletişim yoluysa, o zaman bağlantıyı yok etmez. Şifreleyerek korur ama yok etmez. Eğer bilgisayarın yerini bulabilirseniz, onu buraya getirtirim."

Tekrar monitöre döndü ve öfkeyle yazmaya başladı.

Bilgisayarı yakında eline geçireceğinden -daha doğrusu Cara'nın eline geçireceğinden- memnun olan Ronsard masasına döndü. Laure zor bir gece geçirmişti ve o da yorgundu. Elbette onun bakımıyla ilgilenen personeli vardı ama üzgün olduğunda ya da kendini iyi hissetmediğinde babasını yanında istiyordu.

Nerede olursa olsun ya da ne yaparsa yapsın, Laure'nin ona ihtiyacı olduğunda her şeyi bırakıp onun yanına giderdi.

Bir gün öncesinden gelen postaları henüz gözden geçirmemişti, ancak Cara onları açmış ve masasının üzerine koymuştu. Faturaları ve davetiyeleri karıştırmaya başladı; her zamanki gibi ikinciler birincilerden fazlaydı. Her yere davet ediliyordu; bağlantılar bu dünyada her şeydi. İş, onaylanan türden bir iş olmasa bile. Birçok ev sahibesi onu davetlerinde görmekten heyecan duyuyordu; bekârdı, yakışıklıydı ve tehlikeli bir havası vardı. Ronsard kendi çekiciliğinin ve bu çekiciliğin kendisine ne kadar yararlı olabileceğinin alaycı bir biçimde farkındaydı.

"Ah," dedi, yığından krem rengi parşömen bir davetiye alarak. Başbakan onu içtenlikle davet etmişti... Hangi etkinliğin söz konusu olduğunu okumaya zahmet etmedi, sadece tarihi kontrol etti. Bu tür sosyal toplantılar çok değerliydi.

Dünyanın iş, sosyal ve siyasi liderlerinden kaçının onun hizmetlerine ihtiyaç duyduğuna şaşırmaktan vazgeçmişti. Bir yardım balosunda ya da siyasi bir yemekte ona yaklaşmakta kendilerini özgür hissediyorlardı, ne de olsa bu onların dünyasıydı ve orada kendilerini güvende ve rahat hissediyorlardı. Bir zamanlar bu onun

Dünya da öyle; orada hâlâ rahattı ama artık hiçbir yerin güvenli olmadığını biliyordu.

"Anladım," dedi Cara ve ona adresi verdi.

Brüksel

Orta yaşlı adam Brüksel'deki herhangi birine benziyordu; boyu, kilosu, rengi ortalamaydı; onda ilgi uyandıracak hiçbir şey yoktu. Normal bir tempoda yürüyordu, görünüşe göre elindeki gazeteye daha çok dikkat ediyordu.

Bir apartmana gelene kadar nereye gittiğinden çok elini kullandı. İki taş basamağı tırmanıp kendini kapıdan içeri attı, sonra da kimseyle karşılaşmamak için gıcırtilı asansör yerine merdivenleri kullandı.

En üst katta, üçüncü katta, belli bir odanın kapısını açtı. Bilgisayar dışında oda boştu.

Tahta bir sandığın üzerinde sessizce mırıldanıyor, kablolar onu elektrik prizine ve telefon prizine bağlıyordu. Yazıcı yoktu.

Işıklar rastgele zamanlarda yanıp sönecek şekilde programlanmıştı. Pencere panjurlarla kaplıydı. Bazen sabahları gelip panjurları açıyor, öğleden sonra geri dönüp kapatıyordu, böylece sanki

Orada biri yaşıyordu. Kimsenin yaşadığını sanmıyordu; sadece bilgisayar vardı.

O sabahki talimatlara uygun olarak hızla bilgisayara doğru yürüdü ve klavyedeki birkaç tuşa dokundu, Norton Utilities adlı programa girdim. Bu programda "hükümet silme" adı verilen bir özellik vardı. O birkaç tuşa bastı, bir süre bekledi ve sonra bir diğerine bastı. Bilgisayarın söyleneni yapmasını kısa bir süre izledi.

Mendilini aldı ve önce bilgisayar klavyesini, sonra da çıkarken kapı kolunu sildi. Elektronik sakinleriyle birlikte bu boş odaya bir daha geri dönmeyecekti.

Kimse onun geldiğini ya da gittiğini görmemişti ama zaten çok sıradan görünüyordu.

O öğleden sonra, beyaz bir minibüs apartmanın sokağında durdu. İçinden iki adam indi ve dar sokağa doğru yürüdü; işçi gibi giyinmişlerdi.

Boya lekeli tulumlar giyiyorlardı, ancak minibüslerinde boyacıların kullandığı aksesuarlardan hiçbirisi yoktu.

Apartmana girdiler ve merdivenlerden çıktılar.

Üçüncü kata kadar. Dar, pis koridora girdiklerinde, her biri tulumlarının içinden ağır otomatik tabancalarını çıkardı ve sessizce kapalı kapılardan birine yaklaştı.

daireler. Biri kapının yanında durdu, tabancası hazırды.

Arkadaşına başıyla işaret etti, o da temkinli bir şekilde uzanıp kapı kolunu denedi. Kapı açıldığında ikisinin de yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi.

Hızla çerçevenin etrafına baktılar, otomatik olarak geri çekildiler, sonra rahatladılar; oda boştu. Yine de odaya girerken tabancalarını hazır tuttular ve hızla aradılar. Hiçbir şey yoktu. Odada kimse yaşamadığı gibi, uzun zamandır kimsenin yaşadığına dair bir işaret de yoktu.

Öte yandan, bir bilgisayar vardı. Sandığın üzerinde duruyor, sessizce mırıldanıyordu. Ekranı saf maviydi.

İki adam profesyoneldi; dizlerinin üzerine çöküp bilgisayarı incelediler, güç ve telefon kablolarını prizlerine kadar takip ederek olağandışı bir şey aradılar. Hiçbir şey bulamayınca, içlerinden biri sonunda

dışarı çıktı ve bilgisayarı kapattı. Ekran karardı ve sessiz uğultu kesildi.

Hızlıca bilgisayarın fişini çektiler ve aşağıya, minibüslerine taşıdılar. Çıkarken kapıyı arkalarından kapatmaya zahmet etmediler.

## Ville de Ronsard

Ronsard bilgisayarın geldiğini haber verdiğinde Cara yüzüyordu. Kendini havuzdan dışarı attı ve saçlarındaki suyu sıkmak için belinden eğildi. Hossam'ın onu izlediğini biliyordu, kara gözleri heyecandan parlıyordu. Onu görmezden geldi ve bir havluyu başına, diğerini de gövdesine sardı.

Zavallı Hossam. Tüm bu kıskanç şehvet yorucu olmaya başlamıştı. Hossam yorulmaya başlamıştı. Cara sevgililerinden çabuk sıkılıyordu, çünkü onu yatağa attıklarında hepsi sahiplenici ve bölgeci görünüyordu. Neden onlar da kendisi gibi iyi bir seksle tatmin olamıyorlardı? Onları incitmekten hoşlanmıyordu çünkü hepsini önemsiyordu, sadece istedikleri gibi. Öte yandan, sırf onun için üzüldüğü diye hayatını istemediği bir adamla geçirmeyecekti.

Hossam'la olan ilişkisinden kendini kurtarmak zor olabilirdi. Kültürel farklılıkların farkındaydı; hatta başlangıçta bunlar heyecan vericiydi. Şimdi hissettikleri Onunla birlikteyken boğuluyordu.

İhtiyacı olan şeyin, elinde tutabileceği hoş bir erkek oyuncak, en azından kendisinin patronu olduğunu bilen biri olduğunu düşündü. Hakimiyetten hoşlanmıyordu, sadece bağımsızlık istiyordu.

Gerçek şu ki, Ronsard dışında tanıştığı hiçbir erkek onun bilgisayarları kadar ilginç değildi ve o da

Ronsard'ın sakın bir tip olmadığını bilecek kadar zekiydi. Hiçbir zaman. Ondan hoşlanıyordu ama ona göre değildi. Belki de kimse ona göre değildi. Belki de sonunda o eksantrik, dünyayı gezen yaşlı kadınlardan biri olacaktı. Aklına gelen bu görüntü hoşuna gitmişti.

Hüsam yaklaştı ve elini onun koluna koydu. "Bu gece benim odama gelecek misin?"

"Bu gece olmaz," dedi, olabildiğince rahat bir şekilde uzaklaşarak. "Bay Ronsard araştırmamı istediği bir bilgisayar getirdi, bu yüzden bütün gece çalışacağım."

"O zaman yarın."

"Programımın ne olduğunu bilmeden bu konuda söz veremeyeceğimi biliyorsun."

"Benimle evlenirsen, çalışmak zorunda kalmazsın."

"Çalışmayı seviyorum," dedi. "İyi geceler." Adam onu tekrar durduramadan aceleyle uzaklaştı. Evet, Hossam'la ilgili bu durum kesinlikle zorlaşıyordu. Belki de Ronsard'dan Hossam'ı yeniden görevlendirmesini isteyecekti, ama bunu yapmaktan nefret ediyordu; ne de olsa Hossam sadece kendi gibi davranıyordu. O olmamalıydı bunun için cezalandırıldı.

Giyinmek ve saçını toplamak için odasında durdu. Amerika'da olsa ofise mayosuyla koşa koşa giderdi ama Ronsard'ın giyim standartları çok Avrupalı'ydi. Aslında bu hoşuna gitmişti. Standartlara sahip olmak güzeldi.

Uzun siyah saçlarını her zamanki gibi arkaya atmış, zayıf yüzüne daha egzotik bir hava katarak onu bekliyordu. Siyah bir pantolon ve beyaz bir gömlek giymişti.

olabildiğince gayri resmi. "Hediyeniz," dedi ve şu anda masaüstünü işgal eden birimi başıyla işaret etti.

Hızla makineyi bağladı ve önüne oturdu. Makineyi açtı ve açılmasını bekledi.

Hiçbir şey olmadı. Tekrar denedi. Ekran hâlâ boş mavi renkteydi.

"Uh-oh."

"Bir sorun mu var?" Ronsard yaklaşırken sordu. "Silinmiş."

"Silindi mi?"

"Evet. Belki de sadece C-prompt komutu kullanmıştır. Eğer kullandıysa, sabit diskte hala bazı bilgiler olmalı."

"Peki ya yapmadıysa?"

"Eğer hükümet mendili kullandıysa, geriye hiçbir şey kalmamıştır." "Devlet mendili..."

"Kulağa nasıl geliyorsa öyle. Hükümetin görmesini istemediğiniz bir şey varsa, hükümet silme özelliğini kullanırsınız. Norton Utilities'de-"

Bir elini kaldırdı. "Ayrıntılara gerek yok. Hangi silme türünü kullandığını bulmanız ne kadar sürer?"

"Uzun sürmez."

Kadın sabit diske girip veri parçalarını aramaya başlarken sabırla bekledi. Hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Sürücü, üretim bandından çıktığı günkü gibi tertemizdi.

"Hiçbir şey," dedi tiksintiyle.

Ronsard onun omzuna rahatlatıcı bir el koydu. "Ben de bunu bekliyordum, gerçekten."

"O zaman neden bilgisayar aldın?"

"Çünkü Bay Temple'ı tanımak istiyorum. Eğer bilgisayarda veri bırakacak kadar dikkatsizse, o zaman belki de onunla uğraşmamalıyım. Bu haliyle-" Ronsard tereddüt etti ve ince bir gülümseme verdi. "Onun da en az benim kadar dikkatli olduğunu öğrendim."

"Neredeyse."

"Ben ona gitmiyorum," dedi Ronsard nazikçe. "O bana geliyor."

## **On İkinci Bölüm**

Adınız Niema Jamieson," dedi Medina ve bir pasaport, ehliyet ve sosyal güvenlik kartı verdi.

Hem ilgi hem de şaşkınlıkla onlara baktı. "Niema?" diye sordu.

"İsminiz o kadar sıra dışı ki, başka bir isme cevap vermek zorunda kalsaydınız muhtemelen hata yapardınız. Gerçek isminize yakın durmak her zaman en iyisidir."

"Öyle mi Bay Darrell Tucker?" diye mırıldandı.

Vuruşu onaylayan hafif bir gülümseme verdi. "O kadar çok isim kullandım ki, benzerleri tükendi."

Pasaportu açtı. Fotoğrafının yanı sıra birkaç sayfa pul da vardı. Pasaportuna göre, geçtiğimiz yıl içinde iki kez Büyük Britanya'ya, bir kez İtalya'ya, bir kez İsviçre'ye ve bir kez de Avustralya'ya gitmişti. Niema Jamieson kesinlikle iyi seyahat etmişti.

Ehliyet de aynı şekilde gerçek görünüyordu. Belli ki New Hampshire'da yaşıyormuş. Niema Price Jamieson.

"Benim göbek adım Price mı?" diye sordu inanamayarak.

"Bu senin kızlık soyadın. Aileniz büyükelçinin eşinin ailesiyle eski dost."

"Yani ben evli miyim?"

"Dul." Sanki kendi hayatına bu kadar yakın olan bir cümleye itiraz etmesini bekliyormuş gibi ona sabit, inatçı bir bakış attı. "Kocanız Craig, bir tekne kazasında öldü. İki yıl önce. Büyükelçinin eşi -bu arada adı Eleanor- sizi Paris'te onlara katılmanız için ikna etti. tatil."

Sessizdi. Elbette pek çok ayrıntı kendi hayatıyla paralellik gösteriyordu; bu sayede hikâyeyi hatırlaması kolaydı.

"Ve eğer Ronsard beni evine davet eder ve geçmişimi araştırırsa, ... bulacaktır. . ne bulacak?"

"Tam olarak söylediğiniz kişi olduğunuzu görecek. Sosyete sayfalarında sizden bahseden makaleler bulacak. Craig Jamieson'ın ölümüyle ilgili, kederli dul eşi Niema'dan bahseden bir makale bulacak. Endişelenmeyin; kimliğiniz her türlü incelemeye dayanacaktır."

"Peki ya büyükelçi ve karısı? Belli ki eski bir aile dostu olmadığımı biliyorlar."



"Evet, ama onlar örtölere alışkınlar. Elçiliklerimizde kaç tane Ajans personeli olduğunu biliyorsunuz. Bu standarttır."

"O zaman Ronsard neden benden şüphelenmiyor?"

"Çünkü siz personel değilsiniz. İnanın bana, kimin Ajans olduğunu kimin olmadığını biliyorlar ya da iyi bir fikirleri var."

Derin bir nefes aldı. "Ne zaman gideceğim?"

Ceketinin iç cebinden bir bilet klasörü çıkardı. "Yarın, Concord'da."

"Harika." Gözleri parladı. Her zaman süpersonik jetle uçmak istemişti. "Oraya ne zaman varacaksın?"

"İkimiz de Ronsard'ın villasına gidene kadar beni görmeyeceksin. Eğer seni davet etmezse-" Sözünü kesti ve omuz silkti.

"O zaman seni bir daha görmeyeceğim." Ses tonunu gerçekçi tutmaya çalışıyordu ama içinde öyle hissetmiyordu. Sadece birkaç gün içinde hissettiği heyecanın ana unsuru haline gelmiş gibiydi. Ama ilk günden beri biliyordu ki İşlerin nasıl olacağını başlangıcında, ortaya çıktığı gibi aniden gideceğini biliyordu.

"Ben öyle bir şey demedim."

"Hayır, ama seninle daha önce çalışmıştım, hatırladın mı? İş bittiğinde ortadan kayboluyorsun. Ve şimdi kim olduğunu bildiğime göre, nedenini de biliyorum."

"Niema..." Ellerini ceplerine soktu, tuhaf bir şekilde rahatsız görünüyordu. Medina her zaman kendini o kadar kontrol ederdi ki, yüz ifadesi onu şaşırttı. "Geri döneceğim. Şu anda söyleyebileceğim tek şey bu."

Hemen ilgisini çekmiş ve telaşlanmıştı. Onu başka bir işte kullanmak istediğini mi söylemek istiyordu? Bir yanı "Hayatta olmaz!" diye bağırmak istiyordu ama içinde bir özlem, daha fazlası için bir istek vardı.

Sağduyu üstün geldi. "Bu tek seferlik bir anlaşma Medina; beni başka bir işe sokmaya kalkma. Tehlikeli görev maaşı almıyorum, biliyorsun."

"Tabii ki biliyorsun."

Şaşırmış bir halde, temkinli bir şekilde ona baktı. "Ne demek istiyorsun?" "Bunun için yüklü bir ikramiye alacaksın demek istiyorum."

"Oh, harika! Yani maaş bordrosundaki herkes-"

"Hayır, hayır. Bu gizli operasyon, hatırladın mı? Her şey kayıt dışı bir hesaptan geliyor. Ve bana Medina yerine John demeye çalış. John oldukça yaygın bir isim ama bu kasabada bana Medina dediğinizi duysa kulaklarını dikecek pek çok insan var."

İsteksizce "John" dedi. Onu Medina olarak düşünmeyi ve ona böyle hitap etmeyi tercih ediyordu; bu onu en azından kendi zihninde belli bir mesafede tutuyordu. Zaten ona duyduğu çekimle mücadele etmekte yeterince zorlanıyordu. "İlk söylediğime geri dönüyorum: Bu tek seferlik bir anlaşma. Öyle olmak zorunda."

Elleri hâlâ ceplerinde, mutfak penceresine doğru yürüdü ve kadının taktığı kanca ve göz mandallarını dalgınca parmakladı. Geçtiğimiz iki sabah boyunca Küçük bir banyo penceresinden içeri girmek için kıvranmak zorunda kalmıştı ve pencere o kadar dardı ki içeri girmek için büyük hareketler yapması gerekiyordu. O küçük mandallardan o kadar memnundu ki, ona bir yolunu bulduğunu söylemedi.

kilidini açmak. Sıradan bir hırsız bunu yapamazdı ve eve gerçekten girmek isteyen biri de zaten pencereyi kırardı. Bu yüzden

Sıradan bir vatandaş genellikle bir evi gerçekten hırsız geçirmez hale getirecek güvenlik önlemlerini karşılayamazdı, ama o zaman sıradan vatandaşın bu çabaya ve masrafa girmesine gerek yoktu. "Beni görmezden gelebileceğini sanma," diye uyardı. Pencereden uzaklaşırken ona kısa ve sıcak bir gülümseme verdi. "Bunu hiç düşünmemiştim."

Hem gülümseme hem de ifade onu sarstı. Karar vermek konuyu değiştirmek için derin bir nefes aldı. "Plana geri dönelim. Ronsard'ın evine bir davetiye ayarladığımda -eğer ayarlarsam- ne olacak? Ya sen de aynı sebepten dolayı davet edilmezsen? zaman?"

"Çoktan bir davetiye aldım. Ronsard on gün içinde resmi bir partiye ev sahipliği yapacak. Bunu her yıl yapıyor, mesleğiyle ilgili hassas durumlar ortaya çıktığında görmezden gelen herkese bir tür geri ödeme olarak.

Ronsard'ın

güvenlik son derece sıkı, hatta normalden daha sıkı, Çünkü evde çok fazla insan vardı. Benimle görüşmeyi daha kontrollü değerlendirecektir. Eğer Ronsard sizi partiye davet ederse, kabul edin. Eğer sizi sadece ziyaret için evine davet ederse, reddedin. Bu sadece onun ilgisini çekecektir."

"İlgi uyandırma konusunda bildiklerim bir fıstık kabuğunun içinde çingırdayıp durur," diye mırıldandı.

Sırıttı. "Merak etme, Doğa Ana bunun icabına baktı. Biz erkekler kolayızdır. Bir kadının nefes alıyor olmasından başka bir şeye ihtiyacımız yok ve ilgileniyoruz."

Sinirlenmeye çalıştı ama onun yerine kendini gülerken buldu. "Bu kadar basit, ha?"

"Kadınlara kıyasla biz amip gibiyiz. Beynimizde sadece bir hücre var ama o da özel."

Tanıdığı en karmaşık adam böyle demişti. Başını iki yana salladı. "Sanırım tek hücren tamamen bozulmadan önce işe koyulmamız gerekiyor. Bugünün gündeminde ne var?"

"Hiçbir şey," dedi. "Biraz dinlen, toparlan, Fransızcanı tazele. Sana evraklarını vermeye geldim."

Onunla birlikte çalışmaya o kadar alışmıştı ki, bu meydan okumanın olmadığı bir gün ihtimali ona düz görünüyordu. "Demek bu kadar, ha? Eğer o daveti alamazsam, seni bir daha görmeyeceğim."

Tereddüt etti, sonra uzandı ve parmak uçlarıyla hafifçe yanağına dokundu. Bir şey söylemeye başladı ve durdu. Mavi gözlerinde pişmanlık gibi bir şey, sadece daha karmaşık, kısa bir süre titreşti. Tek kelime etmeden dönüp gitti, arka kapıdan çıktı, hareketleri o kadar sessizdi ki kız ona bakmasa orada olduğunu bile anlamayacaktı.

Mutfakta durmuş, onun dokunuşuyla üzerine hücum eden ürpertiyle savaşıyordu. Hayır, üşümüyordu. Titriyordu ama üşümüyordu. Parmak uçlarının o hafif dokunuşu bile sinir uçlarının karıncalanmasına neden olmuştu. Vay canına. Gerçekten-"Hayır," diye yüksek sesle emretti kendine. "Oraya gitme." Onunla sevişmenin nasıl bir şey olacağını hayal etme. John Medina gibi adamlar sevişmezdi, sevişirlerdi. seks; ilişkileri yoktu, sadece karşılaşmaları vardı.

Her ne kadar yaşam tarzından anlaşılmasa da Son beş yıldır, bazen belli belirsiz bir şekilde yeniden evlenmeyi ve çocuk sahibi olmayı düşünmüştü. Bu her zaman belirsiz bir gelecekti ve her ne kadar

koca pozisyonu için herhangi bir aday olmamıştı, yine de hayatının eninde sonunda bu yönde ilerlemesini bekliyordu. Ancak John'la bir ilişkisi olursa, bu hayaline veda edebilirdi. Bir erkekle yetinmesi mümkün olmayacaktı. sıradan Joe ile bir ilişkiye girmesine izin verirse.

Dünyanın büyük bir kısmına kendini bir koyun olarak tanıtabilirdi ama o, onun bir kurt olduğunu biliyordu. Ve kendi doğasını biliyordu, heyecan arzusunu biliyordu. Kendini asla geri alamayacaktı, çünkü John'la yatmak bir adım fazla ileri gitmek olurdu. Bu nihai tekmeydi ve başka hiçbir şey buna denk olamazdı Ama eğer onu tatmasına izin vermezse, neyi kaçırdığını asla bilemeyecekti. Şüphelenebilirdi ama bilmeyecekti ve geleceğinde bir yerlerde olması gereken o sıradan Joe ile hâlâ mutlu olabilirdi.

Ne fark ederdi ki? diye merak etti, orada uçuşan kelebekleri bastırmak için bir yumruğunu midesinin çukuruna bastırdı. Adam gitmişti. Eğer bu plan işe yaramazsa, muhtemelen onu bir daha göremeyecekti. Geri döneceğini söylemiş olmasına rağmen, ona tam olarak inanmıyordu. Ona inanmasına izin veremezdi, çünkü eğer inanırsa, onun kendisi için geri döndüğünü hayal etmeye başlayabilirdi ve bu en tehlikeli fanteziydi.

Niema bir gün önce teslim edilen hırpalanmış Vuitton valizini topladı. Bavulun hoş bir dokunuş olduğunu düşündü; pahalıydı ve sözüm ona iyi uyuyordu... ama yine de yeni olmaktan çok uzak görünüyordu. Aslında, sanki dünyayı birkaç kez dolaşmış gibi görünüyordu. İsim etiketlerinde hayali adı ve adresi yazılıydı.

Seyahat için keten ve pamuk karışımı adaçayı yeşili şık bir elbise giydi, sade bir kombinezon tarzı ve üzerine

hafif bir hırka. Ayaklarında ise mantıklı boz kahverengi babetler vardı. Tüm sadeliğine rağmen, ya da belki de bu yüzden, bu takım "para" diye bağıırıyordu. Hem de eski para.

Gün aydınlık ve güneşliydi; kötü hava koşulları yüzünden herhangi bir gecikme yaşanmayacaktı. Kendini gergin hissediyordu ve bunun beklentiden mi yoksa korkudan mı kaynaklandığını kestiremiyordu. Ama kendini hazır hissediyordu.

şu anda Paris'te olmak istiyordu. Bu Louis Ronsard'la tanışmak ve nefes almanın gerçekten de oraya gelmek için yapması gereken tek şey olup olmadığını görmek istiyordu. John'un ona Ronsard'ın villasında ihtiyacı vardı. tek başına devam edebilirdi ama desteğı varsa iş daha az riskliydi. O daveti almak zorundaydı.

Tedirginlikle John'un alması için ısrar ettiğı bir önlemi düşündü: doğum kontrol hapları. Ona bunun kadın ajanlar için standart olduğunu söylemişti. Ronsard'la yatmasını mı bekliyordu? Seksin genellikle kadınlar için bir yol olduğunu biliyordu.

casuslukta olduğu gibi gerçek hayatta da hedefledikleri adamlara ulaşmak için kullandılar. İşine olan bağlılığı o kadar derin değildi; ne kadar yakışıklı olursa olsun, silah tüccarıyla yatmazdı, yatamazdı.

Taksi tam zamanında geldi ve şoför çantalarını taşımak için kapiya geldi. Taksi kaldırımından aşağı inerken o rahat evine baktı, sanki bir daha hiç görmeyecekmiş gibi garip bir kopukluk hissine kapıldı. Bu tatile çıkmaktan pek farklı değildi. Bir hafta, en fazla iki hafta sonra tekrar evde olacak, iş ve ev işlerinin rutinine bir kez daha alışacaktı. Bu olay tekrarlanmayacaktı.

Kapıyı dikkatlice kilitledi ve John'un yeniden etkinleştirdiğı alarmı kurdu. John onu kesinlikle güvenlik konusunda daha bilinçli yapmıştı; alarm olsa bile kendini her pencere ve kapıyı dolaşıp mandalları takarken buluyordu. Lambalar için

bir zamanlayıcı almıştı ve

televizyon, eve en azından bir görüntü vermek için içinde yaşıyorlardı. Ve Yahya, Ajans çalışanlarının onun için eve göz kulak olacaktı, bu yüzden gerçekten endişelenmiyordu.

Taksi şoförü sabırsız görünüyordu, bu yüzden aceleyle yürüdü ve her adımda morali yükseldi. O artık Sonunda tekrar iş başında!

\* \* \*

Paris'te üniformalı bir şoför tarafından karşılandı, valizlerini yükledi ve onu büyük bir Mercedes-Benz'e özenle bindirdi. Deri koltuklara gömüldü ve iç çekerek gözlerini kapattı. Concord jet lag'i ortadan kaldırıyor muydu, diye merak etti, yoksa vücut güneşin konumunu otomatik olarak fark edip bir şeylerin yanlış gittiğini mi anlıyordu? Süpersonik uçuş normal bir jetten çok daha hızlıydı ama yine de uçuş normal bir sürede gerçekleşmiş gibi bitkin düşmüştü. Tek istediği uzun bir banyo ve uzanacak sessiz bir yerdi.

Elçilikteki denizci muhafızlar arabayı ve kadının pasaportunu kontrol ettikten sonra kadının elçilik binasına girmesine izin verdiler. Araba ön tarafta durduğunda, altmışlı yaşlarının başında, uzun boylu, ince yapılı, göz alıcı gümüş beyaz saçları olan bir kadın, ellerini uzatmış ve yüzü gülücüklerle bezenmiş bir şekilde merdivenlerden indi.

"Niema!" diye bağırdı. "Seni görmek çok güzel!"

Bu Büyükelçi Theriot'un eşi, eski aile dostu Eleanor olmalı. Şoför kapıyı açtı ve Niema arabadan inerek doğruca Bayan Theriot'un yanına gitti ve ona sıcak bir şekilde sarıldı.

"Bitkin görünüyorsun," dedi Bayan Theriot, yanağını anaç bir tavırla okşayarak. "Jet lag korkunç bir şey, değil mi? Söylendiğine göre



Batıya gitmek daha kötü - ya da belki de doğuya, hangisi olduğunu asla hatırlayamıyorum, ama önemli değil çünkü hangi yöne seyahat edersem edeyim jet lag oluyorum."

Niema, Bayan Theriot'un gevezelik ederek iyileşmesine zaman kazandırdığını fark etti. Gülümsemeyi başardı. "Yorgunum ama ziyaretimi boşa harcamak istemiyorum."

Bayan Theriot onu elçiliğin merdivenlerinden yukarı çıkarırken, "Bunun için endişelenme," diye mırıldandı. "Biraz kestirmek sana çok iyi gelecek. Yapman gereken bir şey yok, gitmen gereken bir yer de yok."

Niema bundan, o gece yemekte bulunmasının beklenmediği gibi, bir nedenden dolayı kesinlikle bir sorun olacağı sonucunu çıkardı. "Bu durumda, biraz kestirmek isterim."

Hâlâ gülümseyen ve birbirlerini yıllardır tanıyormuş gibi sohbet eden Eleanor Theriot, Niema'yı asansöre kadar götürdü. Üçüncü kattan çıktılar. "Burası senin odan," dedi, antika ve modern parçaların muhteşem bir kombinasyonu ve şeftali ve beyaz dokunuşlarla rahatlatıcı soluk turkuaz rengiyle dekore edilmiş geniş bir yatak odasının kapısını açtı. Yatak o kadar yüksekti ki yanında bir tabure vardı ve şilte gözlerden uzakta yatabileceği kadar kalın görünüyordu.

"Şurada özel bir banyo var," diye devam etti Bayan Theriot, beyaz panelli bir kapıyı açıp Niema'ya pırıl pırıl parlayan pirinç banyo armatürlerini gösterdi - yoksa altın mıydı? "Bavullarınız yukarı getirilecek ve isterseniz bir hizmetçi sizin için bavullarınızı açacak."

Niema bunun gerekli olmadığını söylemeye başladı ama sonra Niema Burdock olmasa bile Niema Price Jamieson'ın muhtemelen böyle bir yardıma alışık olduğunu fark etti. "Önce biraz kestirelim, Lütfen," dedi. "Çantalarım daha sonra açılabilir."

"Elbette canım. Herkese senin bu gece rahatsız." O konuşurken Bayan Theriot masaya doğru yürüdü ve kısa bir not karalayarak Niema'ya verdi. "Uyandığında, dedikoduları konuşmak için uzun uzun sohbet edeceğiz. Eskiden olduğu gibi tüm arkadaşlarımı arayacak vaktim yok. Bana Jacqueline ve Sid'in iyi olduğunu söyle, ben de seni uykuna bırakayım."

"Jacqueline" ve "Sid" onun hayali ebeveynleriydi. "Annem ve babam iyiler," diye yanıtladı Niema. "Şu anda uzun bir tatil için Avustralya'dalar."

"Onları nasıl da kıskanıyorum! Ama artık başka soru sormayacağım. İyi dinlenmeler canım." Niema'ya bir kez daha sarıldı ve sonra kendini dışarı bıraktı.

Niema nota baktı. Bayan Theriot, "Elçilikte çalışan herkese güvenebileceğinizi sanmayın," diye yazmıştı. "Her zaman kimliğinizi gizleyin."

Notu buruşturup çöp sepetine atmaya başladı, ama bir kez daha düşününce kâğıdı küçük parçalara ayırıp sifonu çekti. Kuvvetli bir şekilde esnedi; bu uyku her an daha gerekli hale geliyor.

Bavulları, kendisine "hanımefendi" diye hitap eden ciddi bir genç adam tarafından taşınarak geldi. Adam gittikten ve yatak odasının kapısı kilitlendikten sonra Niema perdeleri kapattı, ardından kıyafetlerini çıkardı ve hızlı bir duş aldı. Gözlerini açık tutmak için mücadele ederek kurulandı ve gecelik ya da pijama giyme zahmetine girmeden yatağa doğru yürüdü. İki basamaklı tabureyi kullanarak yatağa tırmandı ve serin, mis kokulu çarşafların arasına uzandı. Yorgun kasları gevşediğinde rahatlayarak inledi.

Ronsard'la tanışacağı bu balo ne zamandı?  
Hatırlayamıyordu. Bu gece olmadığı kesindi.

Yarın mı?

Hazır mıydı? Kimliğinin ayrıntılarını gözden geçirdi, hatta biri ona bu isimle hitap ettiğinde yanıt verdiğiinden emin olmak için kendi kendine defalarca "Niema Jamieson" diye tekrarlardı. Sadece Niema Jamieson gibi davranamazdı, o kişi olmak zorundaydı. Ronsard zekiydi; kendi adını tanıımıyormuş gibi görünürse bunu fark ederdi.

John gizli kimliğini oluştururken çok titiz davranmıştı. Belgeler her türlü inceleme ve soruşturmaya dayanacaktı. Gizliliğinin bu yönü hakkında endişelenmesine gerek yoktu. Hayır, endişelendiği şey kendi yeteneğiydi; John'un onun hakkında şüpheleri olmayabilirdi ama onun vardı. Daha önce hiç rol yapmamıştı, tabii İran'da oldukları zamanlar hariç, eğer çarşaf giyip konuşmamak rol yapmakla aynı şeyse.

Bununla birlikte, bir dinleyici yerleştirme yeteneğinden şüphe etmedi. Ronsard'ın ofisindeki cihaz. İşin bu kısmına gelince, üstesinden gelebileceğinden emindi.

"Oyunlar başlasın," diye mırıldandı kendi kendine ve uyumaya gitti.

## **ÜÇÜNCÜ BÖLÜM**

### **>ONÜÇÜNCÜ BÖLÜM**

Paris

Louis! Seni görmek harika. Çok güzel görünüyorsun. Her zamanki gibi yakışıklı." Başbakan'ın eşi dişlek gülümsemesiyle ona bakarken iki elini birden tuttu ve yanaklarına öpücükler kondurdu.

Louis onun ellerini dudaklarına götürdü ve selama karşılık verdi, kısa bir süre parmak eklemlerini öptü. Aslında iyi huylu ve doğuştan nazik olan Adeline'den hoşlanıyordu. Güçlü yüz hatları talihsiz bir şekilde bir ata benziyordu ama Paris'e özgü bir şekilde en iyi özelliğini, gözlerini kullanıyordu ve insan onu tanıdıktan sonra sadece doğasını görüyor ve yüzünün uzun kemikli yapısını düşünmüyordu. "I seni görme fırsatını asla kaçırmazdım, canım."

"Dalkavuk." Kadın ona gülümsedi. "Misafirleri karşılamaya devam etmeliyim, ama bana söz ver. benimle tekrar konuşmak. Seni yeterince görmüyorum, seni haydut."

Söz verdi, yapması kolay bir şeydi, sonra onu kabul sırasına bıraktı ve balo salonunu ve bitişik odaları dolduran misafir kalabalığına karıştı. Küçük bir Orkestra gizlice bir oyuğa yerleştirilmiş ve bir tül perde ile kısmen görünmesi engellenmiştir.

Siyah giysili garsonlar, yarısı altın şampanyayla dolu narin flüt tepsileri taşıırken, diğerleri göz kamaştırıcı bir dizi hor d'oeuvres sundu. Ronsard bir bardak Garsonların birinden şampanya, diğerinden de nefis bir pasta aldı. Oldukça vasat olan şaraptan ilk yudumunu henüz almıştı ki -bu tür partilerde şarap her zaman vasattır- adının anons edildiğini duydu.

Döndüğünde kız kardeşi Mariette'in kocasıyla birlikte kendisine doğru geldiğini gördü. Eduard Cassel'in yüz ifadesi her zamanki gibi hoşgörülüydü. Mariette bir kelebek kadar hoppa ve zararsız bir kadındı. Ronsard'dan üç yaş küçüktü ve Ronsard her zaman güzel yaratığın koruyucusu. Evlendiğinde. kendisinden on beş yaş büyük bir adamı seçmiş ve Eduard onun koruyuculuğunu üstlenmişti.

Eduard birçok kez Ronsard'a faydalı olmuştu. Bakanlıkta olduğu için hükümet, ekonomi ve bazı üst düzey yetkililerin özel hayatları hakkında ilginç küçük ayrıntılar biliyor ve bunları kayınbiraderine aktarıyordu. Bunun karşılığında Ronsard, Mariette'in adına büyük bir vakıf kurmuş ve düzenli olarak bu vakfa katkıda bulunarak Cassel'lerin Eduard'ın maaşını çok aşan bir konfor içinde yaşamalarını sağlamıştı.

"Louis!" Mariette kollarını onun boynuna doladı ve yanağından öptü. "Bu gece burada olacağını bilmiyordum. Bu harika bir şey. Laure nasıl?"

"O iyi." Louis'in sesi düzdü, tonu kelimeleri taşımayacak şekilde tizleşmişti. Laure'den herkesin içinde söz etmezdi. Tanıdıklarının çoğunun onun varlığından haberi yoktu.

Mariette özür dilercesine burnunu kırıştırdı. "Affet beni," dedi pişmanlıkla. "Unutmuşum."

"Elbette," dedi nazikçe ve elini kocasına uzatırken alnından öptü. "Nasılsın, Eduard?"

"Peki, teşekkür ederim." Eduard hafif kiloluydu, tepesi keldi ve yüz hatları en iyi "çirkin değil" olarak tanımlanabilirdi. Yüz ifadesi genellikle mülayimdi ve gözlerinde gizlenen kurnazlığı gizliyordu. "Peki ya sen?"

"Pekâlâ." Bu sosyal incelikleri bir kenara bırakan Ronsard kolunu kız kardeşinin beline doladı. "Göz kamaştırıcı görünüyorsun. Bu elbise çok yakışmış."

Gülümsedi ve yanaklarındaki rengi ortaya çıkaran ısıltılı pembe kumaşı bir eliyle düzeltti. "Sence de çok genç değil mi?"

"Canım, daha çok gençsin."

"Ben de ona öyle söylüyorum," dedi Eduard. "Her geçen gün daha da güzelleşiyor. gün." Bu iltifat ne kadar sakarca olsa da, ciddiydi. Mariette'e olan bağlılığı Ronsard'ın gözünde her zaman ağır basmıştı.

"Ah, Juliet orada," diye bağırdı Mariette, dikkati anında başka yöne çekilmişti. "Onunla konuşmalıyım." Dolu eteği sanki uçacakmış gibi etrafında dalgalanarak hızla uzaklaştı.

Ronsard ve Eduard kalabalıktan uzaklaştı, sanki boş boş sohbet etmekten ve kalabalığın içinde tanıdık aramaktan daha önemli bir işleri yokmuş gibi gelişigüzel yürüyorlardı.

"Sanırım

Hükümetten herkes bu gece burada," diye gözlemledi Ronsard. "Havada ilginç bir şeyler olmalı."

Eduard omuz silkti, ağır dudakları iyi niyetli bir gülümsemeye dönüştü. "Seçimler, dostum. Herkes birbirine kur yapıyor. Ve ticaret her zaman ilginçtir, değil mi?

Iraklılar bizden çok pahalı, sofistike bir bilgisayar sistemi satın almak istiyorlar, ama Amerikalılar her zaman olduğu gibi

öfke nöbeti geçiriyorlar. Ekonomileri sağlıklı, bu yüzden diğer ülkelerdeki zorlukları anlayamıyorlar. Sanayi liderlerimiz Amerikalıların işlerine karışmasından hoşlanmıyor; ama onlara gitmelerini söylersek-" Ellerini iki yana açtı. "Amerikalıların çok güzel dolarları var. İnsan ne yapar?"

Ronsard kuru bir sesle, "Görünüşte ne gerekiyorsa," dedi. Hiçbir Fransız dünyaya nüfuz etmiş gibi görünen Amerikan varlığından hoşlanmazdı. Fransa Fransız'dı ve Fransız olarak kalacaktı.

Yani. Amerikalılar hangi anlaşmaları zorlarlarsa zorlasınlar, her yerde olamaz ve her şeyi denetleyemezlerdi. Fransa kabul etti, sonra da Fransa'nın çıkarları neyi gerektiriyorsa onu yaptı.

Pragmatizm Fransız karakterinin temel taşıdır.

"Ruslar elbette teknoloji konusunda çaresizler. Ne yazık ki ödeyecek paraları yok. Belki de Amerikalılar bunların bedelini ödeyecek. Bunlar ilginç zamanlar, değil mi?"

"Çok ilginç." Son on yılda eski sınırlar tamamen ortadan kalkmıştı. Siyaset bir akış halindeydi, ve böyle bir atmosfer onun işi için çok elverişliydi. İstikrarsızlık, belli bir insan tipi için en büyük motivasyon kaynağıydı.

"Amerikan Büyükelçisi de burada tabii," diye devam etti Eduard. "Yardımcısı kulakları tetikte etrafta dolaşıyor."

Büyükelçi'nin yardımcısı Merkez Ofislerinin bir çalışanıydı. İstihbarat Teşkilatı. Herkes herkesin kim olduğunu biliyordu ama yine de şaşırtıcı miktarda bilgi aktarılıyordu. bu işlevlerde. İstihbarat görevlileri, genellikle hükümetlerin kendilerinden diğer hükümetlere ancak arka kanallar aracılığıyla dağıtabilirdi. Ne de olsa kimse bir krize yol açmak istemiyordu.

"Bir aile dostu Büyükelçi ve eşini ziyaret ediyor. Madam Theriot'un en eski dostlarından birinin kızı. Çok hoş bir genç kadın, söylememe izin verirsiniz. İnsan her zaman Bu tür şeylerde hep aynı yüzler olur, bilirsiniz; yeni biri hoş bir değişikliktir."

Ronsard bir erkekti. Çok genç olmadığı sürece genç ve güzel bir kadınla her zaman ilgilenirdi.

Kıkırdayan ergenlerle hiç ilgilenmiyordu. "Onu bana göster," dedi boş boş.

Eduard etrafına bakındı. "Orada," dedi sonunda. "Pencerelerin yanında. Esmer, beyaz giyinmiş. Çok güzel bir elbisesi var.

gözleri."

Ronsard söz konusu kadının yerini tespit etti. Kadının ergen olmadığını gördü. Madam Theriot'nun yanında durmuş, başını öne eğmiş, muhtemelen en sevdiği konu olan at yarışları hakkında konuşan maliye bakanını dinlerken yüzünde hem kibar hem de sıcak olmayı başaran bir gülümseme vardı.

Ronsard takdirle nefes verdi. Eduard abartmamıştı; kız gerçekten de çok güzeldi. Güzel değil, olağanüstü değil, ama... . hoştu. Dikkat çekecek şekilde giyinmemişti ama bir şekilde dikkat çekiyordu. Belki de tavırlarındaki sessiz ağırbaşlılık ve Çarpıcı gözler. Ronsard oradan bile Eduard'ın onun gözleri hakkındaki yorumunu anlayabiliyordu. Kocaman ve gece karanlığıydılar, bir erkeğin bakıp da ne söylediğini unutabileceği türden gözlerdi.

Elbisesi sade, süssüz bir beyazdı ve cazibesini zarif kesiminden alıyordu. Teni solgundu, bu yüzden solgun görünmeden beyaz giyebileceğini düşünmezdi, ama bunun yerine renk O narin cildin altında kanının sıcaklığını görebileceğini düşündüren en hafif pembe kızarıklıkları vurgulayın.

Bugünlerde moda olan pek çok kadın gibi inceydi ama zayıf değildi. Elbisesi güzelce sıyrılıyordu. Kalçaları yuvarlaktı ve göğüsleri büyük olmasa da baştan çıkarıcı bir şekle sahipti. Sağ bileğindeki bilezikle ve kulak memelerindeki küpelerle uyumlu, zarif ve uzun tek bir inci dizisi takmıştı. Adam izlerken kadın döndü ve inci dizisi yana doğru salınarak sol göğsünün altına kıvrıldı ve onu çerçeveledi.



Farkında olmadan saç teline dokunarak onu eski zarif haline getirdi, ama bu kısa görüntü Ronsard'ın belinin hoş bir şekilde gerilmesine neden oldu.

"Evli mi?" Fransızlar bu tür konularda sofistkeydi, ancak Amerikalılar çoğunlukla öyle kalıyordu, sinir bozucu derecede tutucu.

"Dul," diye ekledi Eduard.

Orkestra o anda hafif bir müzik çalmaya başladı. Beethoven'dan heyecan verici bir bölüm, dans henüz başlamamıştı. Ronsard izlerken, güzel dul kadının başı orkestraya doğru döndü, müziği dinlerken yüz ifadesi durdu. Çok hareketsizleşti ve gözleri acılı bir hüznle dolmuş gibiydi. Bakanlık çalışanına döndü ve birkaç kelime söyledikten sonra başını eğdi. Başını Madam Theriot'ya doğru çevirdi ve bir şeyler fısıldar gibi yaptı. Madam Theriot sempatik göründü ve genç kadının koluna dokundu. Sonra genç kadın açık avlu kapısından gecenin karanlığına karıştı.

Ronsard onun ne kadar zamandır dul olduğunu bilmiyordu ama belli ki müzik aklına acı bir anıyı getirmişti. Ona göre üzgün genç kadınlar her zaman rahatlamıştı. "Affedersiniz," diye mırıldandı Eduard'a ve balo salonunun zeminine doğru yürüdü.

Sıkıcı bir geçitti; herkes onunla konuşmak istiyordu. Kadınlar ona sesleniyor ve pis pis gülümsüyorlardı. El sıkı, yanak öptü ve zarif kaçışlar yaptı. O ise gözünü avlu kapısından ayırmıyordu. Bakan Konuşmakta olduğu maliyeci tereddüt eder gibi oldu, ama sonunda kapiya yaklaşma cesaretini buldu. O sırada Ronsard da oradaydı ve ustalıkla

adam. "İlginize minnettarım," diye mırıldandı, "ama buna gerek kalmayacak."

"Ah..." Ronsard'ın kimliği fark edilince adam gözlerini kırıştırdı. "Evet, elbette."

Ronsard sıcak Paris gecesinde dışarı çıktı. Ronsard Taş döşeli veranda sadece arkasındaki pencerelerden ve bahçedeki süs ağaçlarına asılmış ışıklardan gelen dolaylı ışıkla aydınlanıyordu. Küçük masa ve sandalyeler verandanın etrafına serpiştirilmişti. Temiz hava alma ve balo salonunun gürültüsünden kaçma fırsatı.

Dul kadın masalardan birinde oturmuş, ellerini kucağına koymuş, bahçeye bakıyordu. Ronsard, yavaş ve amaçlı adımlarla yaklaştığında kadının ağlamadığını gördü. Kadın soğukkanlılığını korumuştı, ama Ronsard onun gözlerinde ve ağzında bir damla yaş fark ettiğini düşündü. yumuşak, hüzünlü bir kıvrımı vardı ve bu da onda bir gülümsemeyi öpme isteği uyandırıyordu. Bu kadar nefis bir ağız her zaman gülümsemeliydi.

"Merhaba," dedi nazikçe İngilizce olarak ve kızın hafifçe irkilmesi ona yaklaştığının farkında olmadığını gösterdi. "Bağışlayın, sizi korkutmak istememiştim."

O iri kara gözlerini ona çevirdi ve adam bir kez daha belindeki o dalgalanmayı hissetti. Çok üzgün, çok yalnız ve savunmasız görünüyordu. O izlerken bile kendini topladı ve muhtemelen beşikten çıktığı andan itibaren kendisine öğretilen sosyal yüze sığındı.

"Hiç sorun değil," dedi ayağa kalkmaya başlarken. Sesi alçak ve kadınsıydı, pek çok Amerikalının rahatsız edici burun tonu yoktu. "Ben de tam evime dönmek üzereydim. parti-"

"Hayır, seni yerinden etmeme izin verme," dedi hızla, koluna hafifçe dokunmak için uzanarak. Kadınlarla ilişkilerinde her zaman nazik davranırdı ve pek çoğu Sanki hayatlarında yeterince şefkat görmemişler gibi, bu şefkate karşı sevecen bir duyarlılıkları vardı. Dul kadın ise adamın kendisine dokunmasına hafifçe şaşırmış görünüyordu ve biraz geri çekildi.

"Dışarı çıktığınızı gördüm ve üzgün görüldüğünüzü düşündüm." Burada temkinli davranmalı ve onun temkinliliğini azaltmalıydı.

Bir an için hiçbir şey söylemedi. Bahçeye bakmak için başını çevirdi ve adam onun boynunun zarif çizgisine, elmacık kemiğinin kıvrımına hayran kaldı. Sonra şöyle dedi, "Müzik bana başka bir zamanı hatırlattı."

Hepsi bu kadardı. Daha fazla detay vermedi, açıklama yapmadı. Kadının kendisine herhangi bir kişisel bilgi verme konusundaki isteksizliğini hissetmişti. Kadınlara alışkındı. Ona cevap veriyor, dikkatini çekmeye çalışıyordu; bu kadının cevap vermemesi ilgi çekiciydi.

"Benim adım Louis Ronsard," dedi ve onun yanındaki sandalyeye yerleşti.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum," dedi kibarca. "Ben Niema Jamieson."

"Niema." İsmi yavaşça söyledi, sesinin tadına vardı. "Ne hoş, alışılmadık bir isim."

Küçük, hızlı bir gülümseme verdi. "Bazen çok sıra dışı olabiliyor. İnsanlar bunu gördüklerinde nasıl telaffuz edeceklerini nadiren bilirler genellikle 'Nye-ema' yerine 'Neema' diye telaffuz ederler ve duyduklarında da nasıl heceleyeceklerini bilemezler. Çocukken sık sık annemin bu ismi vermesini dilerdim.

Bana Jane, Susan ya da başka bir şey diyebilirsin." "Bu bir aile ismi mi?"

"O kadar da ağırbaşlı bir şey değil," dedi ve gülümsemesi kıkırdamaya dönüştü. Yüzünün hüzünden mizaha dönüşmesi onu çok mutlu etmişti. "Naomi isminin ritmini seviyordu ama ismin kendisini sevmiyordu. Bu yüzden sevdiği bir kombinasyon bulana kadar sesli harfleri değiştirdi ve"-ellerini açtı- "Niema icat edildi."

"Bence çok güzel."

"Teşekkür ederim. Buna alıştım." Omzunun üzerinden balo salonuna baktı. "Seninle konuşmak güzeldi. Sanırım ben-"

"Elbette," dedi ayağa kalkarak. "Beni tanıımıyorsun ve benimle yalnız kalmaktan rahatsız oluyorsun." Kıza itiraz etme fırsatı vermek için bir süre durakladı ama kız itiraz etmedi, ve o eğleniyordu. "Benim için bir dans ayırır mısın? Matmazel Jamieson?" Dul olduğunu söylemesi için ona bir fırsat vermek amacıyla ona bilerek matmazel diye hitap etti.

"Madam," diye düzeltti ve aksanından dolayı hoş bir şaşkınlık yaşadı. Dul olduğu gerçeğini saklayarak öylece bıraktığında daha az memnun oldu; ilgilenen bir kadın medeni durumunu açıkça belirtirdi.

Kendi ilgisi de artmıştı. Ronsard nadiren bu günlerde kovalamacanın tadını çıkarma fırsatı. Kadınlar çok istekliydi, bu güzel bir durumdu ama bazen bir erkek avcı olmak isterdi.

Sorusu aralarında havada asılı kaldı. Sonunda, "Evet, elbette," dedi ama ses tonunda sadece kibarlık vardı, onun arkadaşlığı için herhangi bir heves yoktu.

Hem heyecanlanmış hem de eğlenmişti. Belki de şımarmıştı ama itici olmadığını biliyordu. Hatta hiç de öyle değildi. Yine de bu kadın onun bir erkek olduğundan tamamen habersiz görünüyordu.

Kibarca kolunu uzattı ve kadın zarif bir elini koluna koydu. Dokunuşu neredeyse hiç hissedilmiyordu; ona sarılmadı, onu gerçekten tutmadı. Birlikte balo salonuna doğru yürürken birden fazla gözün dikkatini çektiler. Ronsard, Madam Theriot'nun kaşlarını çattığını ve kocasına bir şeyler fısıldadığını gördü. Yani genç arkadaşının kötü şöhretli bir silah tüccarıyla tanışmış olmasından memnun değildi?

Ronsard Madam Theriot'ya gülümsedi, sonra avına döndü ve ona küçük, zarif bir selam verdi. Tavrındaki bir şey onu uyarmış olmalıydı, çünkü gözleri aniden açıldı ve yumuşak dudakları aralandı. Kız geri çekilmeden önce adam dudaklarını kızın eline bastırdı, kısa bir selam verdi ve gözleriyle onu okşadı. "Sonra görüşürüz," diye mırıldandı.

## **Bölüm On Dört**

Niema balo salonunda yürürken derin bir nefes aldı. Büyük bir engel aşılmıştı, hem de çok hızlı bir şekilde, Bu kadar kolay, hayretler içinde kalmıştı. Eleanor'un onu Ronsard'la konuşmuş olan kişilerle tanıştırmaması planlanmıştı ama silah tüccarının kendisiyle değil. Sonunda yolları ama Eleanor'un tanıştıran kişi olması garip görünebilirdi, çünkü o

En yakın arkadaşının kızının Ronsard gibi biriyle ilişki kurması doğal olarak hoşuna gitmezdi.

Bunların hiçbirine gerek yoktu. Göz ucuyla onu daha önce tanıştığı biriyle konuşurken görmüştü -adını hatırlamıyordu- ve her ikisi de

onu izliyordu. O anda orkestra özellikle güzel bir müzik parçası çalmaya başlamıştı ve ilham geldi.

Bir an için yüz hatlarında hüznün oynaşmasına izin verdi, sonra Fransız hükümetinde sıkıcı bir şey olan beyefendiye müsaade etti. Eēildi ve Eleanor'a fısıldadı, "İzliyor. Ben verandaya ıkıyorum."

Oyunculuk yetenekleri Hollywood'a layık olan Eleanor, fırsatı hemen gördü ve Niema'nın ne olduēunu yapıyor. Endişeli bir yüz ifadesi takındı ve Niema'nın koluna dokundu - dramatik bir şey deēildi, ama fark edilmeyecek bir sempati dokunuşu.

Sonra Niema verandada oturup beklemeye başladı. Beş dakika içinde Ronsard da ona katıldı.

Oldukça yakışıklıydı. Daha önce grdē fotoēraflardaki adamla kıyaslanamazdı bile. Uzun boyluydu, koyu mavi gözleri egzotik elmacık kemiklerinin üzerinde eēik duruyordu ve uzun siyah saçlarını geniş omuzlarına dökmüştü. şık bir smokinin içindeki vahşilik iması yıkıcı bir kombinasyondur.

Sesi yumuşak ve alçak, tavırları kusursuzdu ve gözleri hem ilgisini hem de üzüntüsünden duyduēu endişeyi yansıtmayı başarıyordu. Resmi bir partide romantik, yakışıklı bir Fransız, her kadının dizlerinin baēının çözülmesi için yeterliydi.

Eleanor'a ulaşır ulaşmaz, yaşlı kadın bileēini kavradı ve Niema'nın kulaēına fısıldamak için eēildi, bir yandan da kaşlarını çatarak Ronsard'a bakıyordu, sanki Niema'ya onun şöhretini anlatıyormuş gibi. "Görev tamamlandı mı?"

Niema yüzüne önce şaşkın, sonra da telaşlı bir ifade yerleştirdi. Ronsard'a hızlı bir bakış fırlattı. Evet, o da izliyordu. Gözlerini hızla başka tarafa çevirdi. "Dans etmek istedi," diye mırıldandı.

Sadece temel hikayeyi ve Niema'nın Ronsard'ın dikkatini çekeceğini bilen Eleanor, pratik bir tavırla arkasını döndü. Başbakanın eşi yaklaşırken gülümsedi ve Niema'nın dikkatini New Hampshire'dan gelen ve memleket hasreti çektiği belli olan genç bir elçilik çalışanı çekti. Niema o eyalete hiç gitmediği için, adamın özel sorular sormaya başlamamasını umuyordu.

Hayatında gittiği tek resmi parti lise balosuydu. Bu onun liginin çok dışındaydı, ama onu şaşırtacak kadar rahat hissetti. Kıyafetler daha iyiydi, Yemekler daha egzotik, insanlar daha ciddi ve kendi önemlerinin farkındaydı ama sonuçta aynı dinamikler geçerliydi: kibar sohbetler, kibar kahkahalar, sürekli kaynaşma. Lobiciler politikacıları çalıştırırken politikacılar da odayı çalıştırıyordu. Herkesin istediği başka birinden bir şey.

Tekrar konuşulduğunu duyduğunda Fransızcası hızla eski haline dönmüştü, ama o zamanlar Fransızca en iyi bildiği dildi. Ancak Ronsard İngilizce konuştuğu için ona bu şekilde cevap vermişti. Ronsard'ın İngilizce konuşmasına izin veren bir adam olduğundan şüpheliydi.

Ama onun kendisini anlamadığını düşünürse, söylediklerinde biraz dikkatsiz davranabilirdi. Gerçi bu dili konuştuğunu saklamak gibi bir niyeti yoktu, çünkü bu çok kolay ele verilebilirdi ve adam hemen şüphelenirdi.

Onunla ilgileniyormuş gibi görünmekten kaçınmalıydı. Aslında tam tersi. Tüm hamleleri o yapmalıydı, böylece onun bir davet için manevra yaptığından şüphelenemezdi.

onun villası. Ama aynı zamanda, ondan hoşlandığını da göstermek zorundaydı.

Yoksa kabul etmek için bir nedeni olmazdı.

Diğer kadınların ona yaltaklandığı gerçeği onun lehineydi.

Tepkisizliği nedeniyle erkeğin zihninde öne çıkacaktı.

Erkekler meydan okumayı severdi ve kadın da ona bir meydan okuma sunacaktı.

Dans başladı ve o da kendisini yönlendirmelerine izin verdi.

İlk soran kişi, daha önce konuştuğu sıkıcı beyefendiydi.

Adam

Sanki ağzından su fışkırmasını bekliyormuş gibi kolunu pompaladı ve bu sırada safkan yarışları hakkında heyecanlandı. Kadın gülümsüyor ve arada bir yorum yapıyordu ve adam mutluydu.

Daha sonra büyükelçi bir dans talep etti. Gümüş rengi saçları ve tatlı bir gülümsemesiyle görkemli bir beyefendiydi, karısından biraz daha kısaydı, ama onu anında rahatlatan yumuşak bir inceliğe sahipti. Onunla sanki gerçekten yaşlı bir kadınmış gibi konuştu.

Aile dostları, arkadaşları hakkında sohbet ediyorlardı.

Sözde ortak noktaları, ailelerinin yaptığı bir tatil

bir zamanlar çocukken birlikte geçirmişlerdi. Büyükelçiliğin niteliklerinden birinin mükemmel bir yalancı olmak olup olmadığını merak etti, çünkü o mükemmeldi.

Büyükelçiyle dansı sona erdikten sonra iznini isteyerek bayanlar tuvaletine gitti ve orada olabildiğince çok zaman öldürdü. Hemen balo salonuna dönmedi ama diğer odalara karıştı, daha önce tanıştırıldığı insanlarla konuştu. Ronsard onunla gerçekten dans etmek istiyorsa, onu bulması gerekecekti.

Dans etti. Sıcak bir el dirseğine dolandı ve "Bana dans sözü vermiştin" dedi.



Niema tereddüt etti. Etraflarına küçük bir sessizlik çöktü. Elbette herkes onun kim olduğunu biliyordu ve onu tersleyip terslemeyeceğini görmek için bekliyordu. Adamın gözlerinin kısılmaya başladığını gördü ve

"Ayak parmaklarını riske atmak istediğinden emin misin?" diye sordu.

Etraflarında rahatlamış kıkırdamalar dalgalandı. Yüzü gevşedi ve dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Ayak parmaklarım onur duyacaktır." Elini uzatarak balo salonunun yönünü gösterdi.

Sakince onun yanında yürüdü, elini görmezden geldi. sırtının küçük kısmına yerleşti. Orkestra sadece diğerlerinden daha yavaş başlamıştı ve onun beklediğini ve kendi anını seçtiğini fark etti - ya öyle ya da orkestraya rüşvet vermişti.

"Beni reddedeceğini sanmıştım," dedi kısık bir sesle, kolu kızın beline dolanırken ve onu süzülen bir çemberin içine alırken. Onu o kadar yakından tuttu ki vücudunun sıcaklığını, bacaklarının onunkilere karşı hareketini hissedebiliyordu ama telaşlanacak kadar yakın değildi. ve geri çekil.

"Öyleydim."

Tek kara kaşı kalktı, yüzünde alaycı bir ifade vardı. "Neden yapmadın?"

"Bir dans bana zarar vermez," dedi sakince.

"Ben de öyle." Yüzüne baktı, sesi nazikti. "Sanırım Madam Theriot sizi bana karşı uyarmıştır."

"Anlaşılabilir, sence de öyle değil mi?"

"Anlaşılabilir ama gereksiz. Size zarar vermek istemedim."

Buna cevap vermedi, adam onu pistte dolaştırırken yüzünde sakın bir ifade vardı. Öyle bir zarafetle dans ediyordu ki ve ailesinin lisede dans dersleri alması için ısrar etmiş olmasından dolayı Tanrı'ya şükretti. En azından kendini utandırmazdı. Ne de olsa bir sosyetik nasıl dans edileceğini bilirdi.

Kadın sohbet topunu almak için hiçbir çaba göstermeyince, "Sadece ziyarete mi geldiniz, yoksa elçilikte mi çalışıyorsunuz?" diye sordu.

"Tanrım, hayır!" Eğlenmiş görünüyordu. "Sadece ziyaret için." "Ne kadar süre için?"

"Kesin bir zaman yok. Birkaç hafta."

"Çok fazla zaman yok," diye yakındı usulca, ona öylesine belirgin bir erkeksi ilgiyle bakıyordu ki, bir kadının bunu fark etmemesi için kör olması gerekirdi.

"Mösyö Ronsard-"

"Lütfen telaşlanmayın. "Sen çok hoş bir kadınsın, ve ben Paris'teyken seni görmeyi çok isterim. Hepsi bu kadar."

"Bunun bir anlamı yok." Uzaklara baktı, onun omzunun üzerinden bir noktaya bakıyordu. Ses tonunu nazik ve hafif hüzünlü bir hale getirdi.

Sırtındaki elinin yol gösterici dokunuşunu sıkılaştırdı, avucunu ona doğru bastırdı. Elbisesinin arkası oldukça dekolteydi ve parmakları çıplak tenine değdi. "Zevkin her zaman bir anlamı vardır."

"Bugünlerde zevk konusunda pek iyi görünmüyorum."

"O halde yeniden nasıl eğleneceğini öğrenmelisin."

Dudakları titredi ve gözlerinde acı dolu bir ifade belirdi. Adam bunu gördü, tıpkı onun da görmesini istediği gibi.

"Affet beni sakarlık," diye mırıldandı, başını eğerek ağzını kızın şakağına yaklaştırdı. "Seni üzme gibi bir niyetim yoktu."

Dudaklarını sıkılaştırdı ve çenesini kaldırdı. "Orkestra çok iyi, değil mi? Bu parçaya bayılıyorum."

Konuşmayı sıradan sulara sürüklemesine izin vermişti ama Ronsard'ın değişmeyen bakışlarını hep yüzünde hissetmişti. Louis Ronsard kesinlikle av peşinde bir adamdı. Şimdiye kadar, onu aşağılamadan isteksiz görünme konusunda inandırıcı bir iş çıkardığını düşündü.

Dans sona erdi, bunun için ona teşekkür etti ve gitmek için döndü. Adam da onun yanına geldi. "Daha önce Paris'e gittin mi?"

"Evet, tabii ki."

"Ah. Size şehri göstermeyi umuyordum."

"Mösyö..." Kelimeleri el yordamıyla arıyormuş gibi duraksadı. "Küstahça konuşuyorsam beni bağışlayın ama herhangi bir romantizmle ilgilenmiyorum. Mesleğiniz bir engel teşkil etmese bile-"

"Sizi herhangi bir şekilde rahatsız ettiysem beni bağışlayın," diye araya girdi. Seninle vakit geçirmek isterdim, evet. Verandada yaptığınız gibi sizi yeniden gülümsetmek isterdim. Güzel bir hanımefendinin gözleri böyle hüznü olmamalı. Ve hayır, sizi öpemeyeceğimi ya da başka şekillerde kendimi tatmin edemeyeceğimi söyleseniz bile, yine de sizi yemeğe çıkarmak isterim."

Niema bir an için "kendimi memnun etmek" ifadesinden o kadar etkilenmiş ve büyülenmişti ki gülümsemekten kendini alamadı.

'Aha! Şimdiden bir hedefe ulaştım." Bir parmağını gülümseyen dudaklarının köşesine dokundurdu,  
"Gülümsemeniz  
Hatırladığım kadar güzeldi. Lütfen yemeğe evet deyin.  
Şöhretim çok abartılıyor, söz veriyorum."

Sanki gerçeği arıyormuş gibi onun yüzünü inceledi. Sonunda biraz tereddütle, "Kocamdan beri kimseyle çıkmadım-" dedi. Sözünü kesti ve başka tarafa baktı.

"Anladığım kadarıyla dul bir kadınsınız," dedi. "Evet, sizi sordum. Kaybınız için üzgünüm. Ne kadar oldu?"

Beş. Kelime beyinde yankılandı ve bu kez yüzünde beliren hüznün rol değildi. Beş uzun yıl. "İki yıl," diyebildi, sesi kısılmıştı. "Çoğu insan bunun yas tutmak için yeterince uzun bir süre olduğunu düşünür ama... değil."

Yüz ifadesi kasvetliydi. "Sanırım kalbin kendi takvimi var. Ben dahil kimsenin seni acele ettirmesine izin vermemelisin. I  
Size söz veriyorum, birlikte yiyeceğimiz bir yemekten hiçbir beklentim yok. Sadece hoş bir arkadaş ortamında bir yemek olacak, daha fazlası değil. Ya da belki öğle yemeğini tercih edersiniz?"

Tereddüt etmesine izin verdi, sonra yumuşak bir sesle, "Evet, öğle yemeği sesleri  
..."

"Daha güvenli mi?" diye sordu.

"Daha rahat. Daha az randevu gibi."

Kıkırdadı. "Anlıyorum. O zaman Madam Jamieson, benimle yemeğe çıkmaz mısınız? Onun yerine öğle yemeği yiyelim."

Ona gülümsedi. "Kulağa çok hoş geliyor."

Ronsard şehirdeki evine döner dönmez villayı güvenli bir şekilde aradı. Saat geç olmasına rağmen Cara hemen cevap verdi.

"Şu bilgisayarına bir bak," dedi. "New Hampshire'dan Niema Jamieson hakkında ne bulabilirsen öğrenmek istiyorum. Dul bir kadın, Amerikan Büyükelçisi'nin arkadaşı ve şu anda onları ziyaret ediyor."

"Adını nasıl heceliyorsun?"

Ronsard tereddüt etti, sonra annesinin 'Naomi' ismini örnek aldığını söylediğini hatırladı. "N-i-e-m- a," dedi. "Yirmili yaşların sonu, otuzlu yaşların başı. Koyu renk saçlı ve gözleri."

"Anladım. Bunu ne zaman

istiyorsun?" "Sabahleyin."

"Hemen ilgileneceğim."

Ronsard telefonu kapattı ve lüks yatak odasında yavaşça volta atmaya başladı. Uzun zamandan beri bu kadar Bir kadın ilgisini çekmişti ama bu dikkatsiz olduğu anlamına gelmiyordu. Eğer Niema Jamieson görüldüğü gibi biri değilse, bunu çok geçmeden anlayacaktı. Ve eğer öyleyse, hoş bir kovalamaca ve baştan çıkarma için sabırsızlanıyordu. Çoğu kadın eninde sonunda elde edilebilirdi ve onun da farklı olacağından şüpheliydi.

Takip eden olmanın, öğle yemeğinde buluşmayı kabul ettiğinde yaşadığı o muzaffer heyecanı hissetmenin ne kadar zevkli olduğunu unutmuştu. Kendi kendine güldü; çok küçük bir zaferdi ama kendini bir fatih gibi hissediyordu. Yüzüne memnun bir gülümseme yerleştirdi. dulun yüzünü henüz görmedim.

İki yıl boyunca kocasının anısına sadık kalmıştı. Böyle bir sadakat onun dünyasında nadir görülürdü. Bunun için ona saygı duyduğunu ve kocasının ona duyduğu sevgiyi kıskandığını fark etti.

biliyordu. Böyle bir aşk ondan kaçmıştı; elbette Mariette'i seviyordu ve Laure onun kalbiydi, ama bir süpürme, Romantik aşk... Hayır, hiç tanımamıştı. Tutku, evet. Şehvet. Sahiplenme. Ama aşk değil. Hiç kimseyi bu şekilde sevemeyeceğinden, bu kadar derin duygulara sahip olamayacağından şüpheleniyordu. Ya da belki de sadece çok temkinliydi, Kendini savunmasız bırakamayacak kadar korunaklı, tehlikede olan çok şey vardı.

Niema Jamieson gibi bir kadın için bile.

## **On Beşinci Bölüm**

Yatağının yanındaki telefon sabah altıda çaldı ve Niema derin uykusundan uyandı. Yuvarlandı ve el yordamıyla ahizeyi aradı. "Merhaba." Sesi de en az kendisi kadar sersem gibiydi.

Bastırılmış bir kıkırdama duydu. "Sesin kesinlikle uyanık geliyor."

John. Sesinin tınısı midesine tuhaf şeyler yapıyordu. Kendini yastığın daha derinlerine bıraktı. "Biz sosyal kelebeklerin uykuya ihtiyacı vardır."

"Çırpınmalar hiç dikkat çekti mi?"

"Kesinlikle öyle." Esnedi. "Birkaç dakika içinde."

"Sana söylemiştim. Biz amipleriz."

"Umarım bu hat güvenlidir," dedi ani bir telaşla. "Eğer değilse, o zaman Şirket işini yapmıyor demektir."

Elçiliğe giden tüm hatlar güvenli ve ben de güvenli bir telefondayım. Bana dün geceyle ilgili her şeyi anlat."

Dün gece Ronsard'la buluştuğunu nereden biliyordu?" diye merak etti kızgınlıkla. "Beni takip mi ediyorsun? Nasıl? Neredesin?"

"Elbette seni izliyorum," dedi sakince. "Seni bu işe bulaştırıp kendi başına bırakacağımı düşünmedin, değil mi? Şimdilik yakınlardayım."

Ve ona söylemeye niyetlendiği tek şeyin bu olduğunu fark etti. Yine de yeterliydi. Adamın sesini duyana kadar

onu ne kadar özlediğini, sürekli onun varlığına meydan okuyordu. Eğer yakınlardaysa, bu onun tetikte olması gerektiği anlamına geliyordu, çünkü her an ortaya çıkabilirdi. Duştan çırilçıplak çıkıp onunla yüz yüze gelmek istemiyordu. Öte yandan .

. .

Vay be. Bu düşünceyi bitirmeden geri çekildi. Onun yerine bir önceki gecenin olaylarını anlatmaya başladı. "Beni verandaya kadar takip etti, kendini tanıttı ve daha sonra dans etmek istediğini söyledi. Dans ettiğimizde bana çıkma teklif etti.

yemeğe davet etti. Ben reddettim. Bugün saat 1'de Le Cafe Marly'de öğle yemeği yiyeceğiz. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Louvre'un Richelieu kanadında. Görmek ve görölmek için gidilen bir yer."

"Ben de onunla öğle yemeği yemenin akşam yemeğinden daha ihtiyatlı olacağını düşünüyordum."

"Cafe Marly'de olmaz. Neden ağzını sıkı tutmaya çalışıyorsun?"

"Eğer ben bu kadar namuslu bir vatandaşısam ve büyükelçinin eşinin eski bir aile dostuysam, en azından bir silah tüccarıyla görüşmekten endişe etmem daha mantıklı görünüyor."

John kuru bir sesle, "Ronsard Paris'teki her nüfuzlu kişi tarafından görölüyor," dedi.

"Evet, ama ben farklıyım." Bunu öyle bir havayla söyledi ki adam kıkırdadı.

"Ne zaman pes edip onunla akşam yemeği yiyeceksin? Yeterli zamanımız olursa, etrafınıza bazı adamlarımızın yerleştirilmesini, masaya tel çekilmesini ve bunun gibi şeyleri ayarlayabilirim."



"Yapacağımı sanmıyorum. Onunla öğle yemeği yiyeceğim ama bunun dışında onu çok fazla cesaretlendirmek istemiyorum."

"Sadece onu malikanesine davet edilecek kadar cesaretlendirdiğinizden emin olun."

"Onunla arkadaş olacağım, ama hepsi bu."

Hat boyunca bir duraksama uzandı. "Eğer bana onunla yatmayacağını söylemeye çalışıyorsan, öyle bir niyetim hiç olmadı," dedi sonunda, sesi düzleşerek.

"Bunu duyduğuma sevindim, çünkü seks hiçbir zaman bir seçenek olmadı. Her ne kadar senin emrettiğin şekilde o lanet doğum kontrol haplarını kullanmış olsam da."

Yine sessizlik. "Haplar bir ilişki yaşamak istersen diye değil; bir şeyler ters giderse diye."

O zaman anladı. Eğer bir şeyler ters gider ve yakalanırsa tecavüze uğrayabilirdi. "Anladım," dedi yumuşak bir sesle Doğum kontrol hapları konusu İran'daki işinde ortaya çıkmamıştı, çünkü zaten hapları alıyordu. O ve Dallas bir aile kurmadan önce bir yıl kadar, belki de daha fazla beklemek istemişlerdi.

"Sizi arayacağım," dedi ve telefonu kapattı.

Yavaşça ahizeyi yerine koydu ve yatağına geri yattı, ama uyku şansı kalmamıştı. Beyni uyanık hissediyordu, John'la konuşurken her zaman yaptığı gibi yarıştıyordu. İhtiyacı olan şey iyi ve uzun bir koşuydu. Bunu ne kadar çok düşünürse, plan o kadar iyi geliyordu. Eleanor'a koşmak için en iyi yerin neresi olduğunu soracaktı. Yataktan fırladı ve her ihtimale karşı giymek için hazırladığı eşofmanlarını çıkarmaya başladı.

Eleanor sadece bilmekle kalmadı, aynı zamanda kendini koşuya adanmış bir deniz piyadesini de onunla birlikte koşması için ayarladı.

Niema ve saçları yandan kesilmiş ciddi genç adam, her ikisi de terden sırılsıklam olana kadar yan yana yarıştılar. Elçiliğe döndüklerinde, Niema onu sertliğinden kurtarmış, adam da hayat hikâyesini anlatmaya başlamıştı ve bir sonraki uzun izninde gerçekleşecek olan düşününün ayrıntılarını anlattı.

Koşudan hem enerji almış hem de rahatlamış hissediyordu. Duş alıp hafif bir kahvaltı yaptıktan sonra öğle yemeği için Ronsard'la buluşmadan önce biraz alışveriş yapmaya karar verdi. Eleanor ona ilginç mağazaların bir listesini verdi ve Niema Fransa'nın başkentine doğru yola çıktı.

Taksi onu saat bire iki kala Cour Napoleon'daki Cafe Marly'nin terasında indirdiğinde elinde büyük bir alışveriş çantası vardı. Kafeye baktı ve bir an için içini güçlü bir özlem kapladı. Bir an için John'la öğle yemeği için böyle bir yerde buluşmak-Hayır, dedi kendi kendine sertçe, düşünceyi kesti. İşe olan odağını kaybetmesine izin veremezdi. Konsantre olmalı, John'un ne yaptığını ya da yapmadığını düşünmemeliydi. "Yine yapıyorum," diye mırıldandı.

Onunla ilgili tüm düşünceleri aklından uzaklaştırarak kafeye girdi ve hemen karşılandı. Tek söylemesi gereken "Mösyö Ronsard" oldu ve hemen bir masaya götürüldü.

Ronsard çoktan oradaydı, ayağa kalkarken gülümsüyordu. Onun elini tuttu ve kısaca öptü, sonra masanın karşısındaki sandalye yerine yanındaki sandalyeye oturttu. "Bugün dün gecedan bile daha güzelsin."

"Teşekkür ederim." Üzerinde klasik kırmızı bir kılıf vardı. tek telli inci kolye. Eğer zeki bir gözü varsa, ki öyle görünüyordu, Chanel'in tarzını ve kalitesini fark ederdi. Etrafına bakındı, kafe ilgisini çekmişti. Kafeyi Louvre'daki çarpıcı sanat eserlerinden ayıran tek şey cam duvarlardı.

"Parlıyorsun. Bir ülkenin ekonomisini canlandırmak size de iyi geliyor olmalı." Alışveriş çantasına anlamlı anlamlı başını salladı.

"Bir kadının asla çok fazla ayakkabısı olamaz." "Gerçekten mi? Senin kaç tane var?"

"Yeterli değil," dedi sertçe ve adam güldü.

Bugün saçları basit, yuvarlak bir altın toka ile ensesinde toplanmıştı. Ancak smokin yerine pantolon ve keten ceket giymiş olmasına ve saçları kapalı olmasına rağmen, kafedeki her kadın tıpkı dün geceki baloda olduğu gibi ona bakıyorlardı. Gözleri üzerine çeken doğal, egzotik bir gösterişi vardı.

Kötülük yüzünde görünmeli, diye düşündü. Yüz hatlarını çarpıtmalı ve bozmalı, varlığına dair bir işaret vermeli bir insanın içinde. Ama Ronsard kötüyse bile, henüz buna dair bir işaret görmemişti. Şimdiye kadar hiç değişmeyen bir kibarlık ve çekicilik sergilemişti, tavırlarında hiç de yapmacık görünmeyen bir şefkat vardı.

"Ee," dedi arkasına yaslanarak, tamamen rahat bir şekilde. "Söyle bakalım: Madam Theriot seni benim hakkımda yine uyardı mı?"

"Tabii ki. Eleanor beni önemsiyor."

"Senin için tehlikeli olduğumu mu düşünüyor?"

"Senin kötü bir karakter olduğunu düşünüyor."

Onun açık sözlülüğüne şaşırان adam gözlerini kırpıştırdı, sonra da yüksek sesle güldü. "O zaman neden buradasın? Tehlikeye karşı bir özlemin mi var, yoksa beni kötü yollarımdan kurtarabileceğini mi düşünüyorsun?"

"İkisi de değil." Kederli, karanlık gözlerle ona baktı. "Bence çok iyi bir adam olabilirsin ama seni hiçbir şeyden kurtaramam. Ve benim için hiç de tehlikeli değilsin."

"Sanırım aşağılandım," diye mırıldandı. "Senin için bir tehlike olmak isterdim, özellikle de bir açıdan. Onu çok ama çok sevmiş olmalısınız."

"Söyleyebileceğimden  
çok daha fazlası." "Nasıl  
biriydi?"

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "O ... oh, bazı yönlerden olağanüstüydü, bazı yönlerden ise diğer erkekler gibiydi. Tıraş olurken yüzünü buruştururdu; giysilerini çıkarırken yerde bırakırdı. Yelken açtı, kendi uçağını kullandı, kalp masajı kurslarına katıldı ve düzenli olarak kan bağışında bulundu, her seçimde oy kullandı. Çoğu çift gibi güldük, tartıştık ve planlar yaptık."

"Bu kadar çok sevildiği için şanslı bir adamdı."

"Şanslı olan bendim. Peki ya sen? Hiç evlendin mi?"

"Hayır, o kadar şanslı değildim." Omuz silkti. "Belki bir gün." Ama ses tonundan evlenmenin güneşin batıdan doğması kadar olası olduğunu düşündüğü belliydi.

"Kötü şöhretinizin birçok kişiyi korkuttuğunu sanmıyorum. kadınlar," diye alay etti. "Buradaki her kadın gözlerini dikmiş

sana."

Çoğu erkeğin yapacağı gibi, bunun doğru olup olmadığını anlamak için etrafına bakmadı bile. "Eğer yalnızsam, yalnız olmayı seçtiğim içindir. Dün gece düşünüyordum da, senin kocan için hissettiğin -hâlâ hissettiğin- gibi bir şeyi ben hiç hissetmedim. Bir parçam, kocamı sevmenin hoş olacağını düşünüyor.

ama bir yanımda böyle bir şey yapmadığım için minnettar. Ama bunu neden söylüyorum?" diye sordu pişmanlıkla. "Seni seveceğimi hiç sanmadığımı söylemek, seni sevmek için iyi bir yol değil. seni benimle bir ilişki yaşamaya ikna edeceğim."

Niema güldü. "Sakin ol," diye öğüt vererek elini okşadı. "Bir ilişki zaten kayıtlarda yoktu."

Ona çarpık bir gülümseme verdi. "Ama öyle olmasını çok isterim."

Başını salladı, yüzünde hâlâ bir eğlence vardı. "Olamaz. Tek sunabileceğim dostluk."

"Bu durumda, arkadaşınız olmaktan onur duyarım. Ve umut etmeye devam edeceğim," dedi gözleri parlayarak.

O öğleden sonra Ronsard, Cara'nın kendisine faksladığı kâğıt destesini eline aldı. Geldiğinde hızlıca okumuştı ama şimdi daha yakından inceledi.

Niema Jamieson'ın şüpheli hiçbir yanı yoktu. New Hampshire'lıydı, seçkin bir kadın kolejine gitmiş, yirmi dört yaşında evlenmiş ve yirmi sekiz yaşında dul kalmıştı. Kocası bir yat kazasında ölmüştü. Sosyete sütunlarında birkaç kez adları geçmişti, genellikle de "sadık çift" gibi tanımlayıcı bir etiketle. Kadın tam da görüldüğü gibiydi, onun dünyasında nadir bulunan bir şeydi.

Ondan hoşlanıyordu. Şaşırtıcı derecede açık sözlü olabiliyordu ama kötü niyetli değildi. Bir bakıma, onunla romantik bir şekilde ilgilenmemesi bile hoşuna gitmişti. Onu hâlâ yatağa atmak istiyordu ama üzerinde ne bir baskı ne de karşılanması gereken bir beklenti vardı. Onunla sadece öğle yemeği yemişti ve hepsi bu kadardı.

Daha sonra, başka bir davet için ipucu vermeden taksiyle elçiliğe geri dönmüştü - bu da elbette onu tekrar görmeye daha da kararlı hale getirmişti. Ona tekrar akşam yemeğine çıkmayı teklif etmiş, ancak nazikçe reddedilmişti. O En azından bir öğle yemeğini daha kabul edene kadar ısrar etti.

Telefon çaldı, kendi özel hattıydı ve dalgınca cevap verdi. "Ronsard."

Arayan Cara'ydı. "Ernst Morrell temas kurdu." Ronsard'ın dudakları inceldi. Morrell'i ne sever ne de ona güvenirdi. İşinin doğası gereği her gün fanatiklerle, delilerle ya da düpedüz katillerle muhatap olsa da, Morrell muhtemelen en acımasız olanıydı. Küçük ama özellikle öldürücü bir terör örgütünün başıydı ve bombalara özel bir düşkünlüğü vardı. Almanya'da bir hastaneye patlayıcı yerleştirmiş ve Almanya'nın Irak'a karşı askeri harekâta ABD ile işbirliği yapmasına misilleme olarak altı hastayı öldürmüştü.

"Ne istiyormuş?" "RDX-a'yı duymuş. Onu istiyor." Ronsard küfürlü bir cümle kurdu. Önce Temple, şimdi de Morrell. Ama Temple başka bir şeydi, Morrell ise tamamen başka bir şey.

RDX-a'nın sızıntı yapması, bu kadar hızlı olmasını beklemiyordu. O ve üretici arasında bir anlaşma vardı; bileşiğin tek kanalı o olacaktı. Böyle bir ayrıcalık her ikisi için de son derece kârlı olacaktı, en azından bir başkası bileşiği kopyalamayı başardı. Kimseye söylememişti, çünkü patlayıcı hala mükemmelleştirilememişti; talihsiz bir üne sahip olmak yerine güvenilir olsaydı çok daha fazla talep görürdü.

erken patlama. Bu da üreticinin, Amerikalıların deyimiyle, herkesin ve kardeşinin RDX-a'yı bilmesinden mantıken sorumlu olduğu anlamına geliyordu.

Ama sanki ortakları gelecekteki büyük zenginlikleri hemen kazanmaya feda etmeye karar vermiş gibi görünüyordu. İç çekti. Canları cehenneme. Kendi payını alacak ve alıcılara bileşiğin henüz güvenilir olmadığına dair bir uyarıda bulunacaktı. Kaynak bu kadar dar görüşlü olduğu için işini bu şekilde korumak zorundaydı.

"Ne zaman istiyor?" diye sordu boyun eğmiş bir halde, gözlerinin arasındaki ani ağrıyı ovuşturarak.

"Söylemedi. Seninle konuşmak istiyor."

"Bir numara bıraktı mı?"

"Evet ve ona orada ancak kırk beş dakika daha ulaşabileceğinizi söyledi."

Bu, en azından daha etkin kuruluşlar arasında yaygındı: Sık sık yer değiştiriyorlardı ve kendileriyle irtibat kurulabilecek kısa zaman aralıkları vardı. Bu tür taktikler yerlerinin tespit edilme şansını büyük ölçüde azaltıyordu.

Ronsard, Cara'nın söylediği numarayı not aldı ve telefon bağlantısı kesilir kesilmez aramaya başladı. Bir Londra numarası olduğunu gördü. Zil sesi kulağında çınladı, sonra ahize kaldırıldığında durdu. "Fırın." Tek kelime ağır aksanlıydı.

Ronsard sadece tek bir kelime söyledi, adını. Otuz saniyelik bir sessizlik oldu, sonra farklı bir ses içtenlikle, "Çok hızlısın dostum," dedi. Morrell tıknaz, fıçı göğüslü bir adamdı, ama sesi alışılmadık derecede hafifti. O her zaman

Sanki kelimeleri ağızından fırlatıyor, sesinin hafifliğini büyük bir hızla dengelemeye çalışıyordu.

Morrell'in arkadaşı değildi ve asla da olmayacaktı. "Sanırım bir emriniz var."

"Yeni bir tarif hakkında çok ilginç söylentiler duyuyorum! Bin kilogramlık bir kullanımım var."

Bin kilogram! Ronsard'ın kaşları kalktı. Bu Londra'yı yok etmeye yetecek bir patlayıcıydı, Morrell'in bunu sadece tek bir yerde kullanacağından değil. Hayır, sanayileşmiş dünyanın her yerinde yıkım yaratacak ya da belki bir kısmını kendisi satacaktı. "Böyle bir miktar çok ama çok pahalı olacaktır."

"Bazı şeyler maliyetine değer."

"Söylentiler size tarifin mükemmelleştirilmediğini mi söylüyor?"

"Mükemmel değil, nasıl?"

"Sonuçlar güvenilmez. İstikrarsız."

"Ah." Morrell bunu düşünürken bir sessizlik oldu. Akli başında hiçbir insan taşıma sırasında patlayabilecek bir patlayıcıyla çalışmak istemezdi, ama Ronsard acımasız bir mizahla, bu insanlar için akli başında olmak gerekmiyor, diye düşündü.

"Bu talihsiz sonuçlara ne sebep oldu?" "Sert kullanım. Örneğin düşürülmek."

Başka bir "Ah." Eğer biri uçakta RDX-a kullandıysa, o zaman hareketi kontrol edebilmek için bir taşıma çantasında olması gerekir ki bu bir intihar görevidir. Ya da kişi her zaman bir Delta Uçuş 183'te olduğu gibi, masum kurye.



Morrell sonunda, patlayıcıyı kendisinin kullanmayacağı anlamına gelen "Bu riskleri kabul etmek gerekir," dedi.

"Başka bir sorun daha var."

"Çok fazla sorun var!" Şimdi Morrell'in sesi, en sevdiği oyuncağı kırılmış gibi huysuz çıkıyordu.

"Tarif belirli bir süre içinde kullanılmalıdır, aksi takdirde ... beklenmedik bir performans gösterecektir. Zamanlama kesin olmalıdır."

"Ben de öyle duydum dostum, ben de öyle duydum! Çok ilginç bir tarif."

"Bin kilogram taşınması gereken önemli bir miktardır."

"Ama organize bir insan böyle bir görevin üstesinden gelebilir. Sevkiyat ne zaman hazır olur?"

Bu ifadeden Ronsard, Morrell'in hedeflerini çoktan seçtiğini ve neredeyse vurulacaklarını anladı.

Aynı anda. Ancak kuruluşunda tüm bunları tek başına yapabilecek yeterli sayıda insan yoktu. Farklı kuruluşlar zaman zaman, özellikle de ortak düşmanları varsa, birbirleriyle işbirliği yapmışlardır.

Morrell'e şöyle dedi: "Emin değilim. Bu çok büyük bir miktar; belki de üreticinin elinde o kadar yoktur." Aslında Ronsard bundan emindi.

"Bu tarifi iki hafta içinde elde etmek benim için çok değerli."

"Üreticiye siparişinizi vereceğim." "İyi, çok

iyi! Yarın tekrar arayacağım."

Ronsard telefonu kapattı. Son derece sinirliydi. RDX-a'yı aceleyle piyasaya sürerek, üretici sadece kendi riskini değil, aynı zamanda kendi riskini de artırmıştır. Böyle bir risk tabii ki telafi edilmeli. Hem de fazlasıyla.

Sonra aklına eğlenceli bir fikir geldi. Üretimin hâlâ çok sınırlı olduğunu biliyordu. Bin kilogramlık bir siparişin karşılanması zor olacaktı ve henüz ne kadarının Temple'ın isteyeceği bir bileşik. Belki de Temple ve Morrell'in RDX-a'yı kimin alacağını aralarında halletmelerine izin vermeliydi. Western filmlerinde dedikleri gibi bir hesaplaşma. Evet, bu kesinlikle eğlenceli olurdu.

## **On Altıncı Bölüm**

Üç gün sonra bir ev partisi veriyorum," dedi Ronsard Niema'ya birkaç gün sonra küçük, sessiz bir sokakta dolaşırken.

Park. "Lyon'un güneyinde, Rhone-Alpes bölgesindeki evimde. Kırsal alan güzeldir ve evim de rahattır. Partiye katılmanızı çok isterim."

Sessizdi, onun yanında yürürken başı öne eğikti. Ağaçların gölgesi onları sıcak yaz güneşinden koruyor ve tepelerinde kuşlar cıvıldıyordu. Onlar o kadar da

Sadece küçük parkın tadını çıkaran insanlar vardı. Genç anneler ve dadılar, her yaştan çığlık çığlığa koşuşturan, hoplayıp zıplayan, çimlerde yuvarlanan çocuklara göz kulak oluyordu.

Koşucular tek başlarına ve çiftler halinde patikalarda bir aşağı bir yukarı yürüyorlardı. Aşıklar el ele yürüyor, bazen öpüşmek için duruyordu.

Yaşlı insanlar banklarda oturmuş, bazıları masa oyunları oynuyor, bazıları da etraflarındaki hareketliliği izliyordu. Çiçeklerin tatlı parfümü, bir sevgilinin dokunuşu gibi ılık havaya yayılıyordu.

Bir süre sonra, "Hiçbir şey söylemiyorsun," diye gözlemledi. "Madam Theriot'nun onaylamayacağından mı

endişeleniyorsun?"

"Bu, ve her ne kadar sadece dostluk beklediğini söylese de, bir şekilde umudunu yitirdiğini düşünüyorum. . şey, fikrimi değiştireceğimden."

"Elbette umuyorum," dedi kesin bir ifadeyle. "Ben bir erkeğim, bir Fransız. Sizinle yatmayı çok isterim. Ama sadece seninle olmak da güzel. Benden iyilik istemiyorsun, paramı da istemiyorsun. Hayatımda senin gibi ne kadar az insan olduğunun farkında mısın?"

"Hayatın, onu nasıl yarattıysan öyledir." Kadın ona baktı. "Senin için üzölmeyi reddediyorum."

Gölümseyerek onun elini tuttu ve aralarında salladı. "İşte, demek istediğim bu. Ne düşünüyorsan onu söyle."

"Her zaman değil," dedi Niema. "Bunun için fazla kibarım."

Gölümseme kıkırdamaya dönuştü. "Bana hakaret mi ediyorsun?" "Elbette. Senin... mesleğın hakkında ne düşündüğümü biliyorsun."

Gözlerinde bir şey kapandı, o okuyamadan kapanan bir ifade. "Hepimiz yapmamız gerekeni yaparız."

"Herkes değil. Bazı insanlar ellerinden geleni yaparlar."

"Peki 'yapmalı' ile 'yapabilir' arasında bir fark var mı?"

"Öyle görünüyor. İnsanlar yaptıkları şey birini incittiğinde yapmaları gerekeni yaptıklarını söylüyorlar. Elllerinden geleni yapan insanlar genellikle yardım ediyor."

"Anlamsal bir mesele." Omuz silkti. "Ama belki de haklısın. Genç bir adamken bir seçim yaptım ve şimdi sızlanmamalıyım. Belki başka seçeneklerim vardı, ama o zaman,

O yaşıta onları görmedim. Aynı koşullar altında olsaydım yine aynı seçimi yapardım."

Sesinde pişmanlık yoktu, sadece pragmatik bir ifade vardı. Kim ve ne olduğunu kabullenmişti. Yaptığı hatalar yüzünden umutsuzluğa kapılmadı; endişelenmedi, vicdanıyla boğuşmadı. Ayaklarını belli bir yola koymuştu. ve asla arkasına bakmadı.

Ona neden böyle bir seçim yaptığını sormak istedi ama cevap oldukça açık görünüyordu: para. Parası vardı. Paraya ihtiyacı vardı ve bunu elde etmek için seçtiği yol buydu. "Neden" önemli değildi; kendi özgür iradesiyle, kendisini yasal ile yasadışını ayıran çizginin karşısına koymuştu.

Ondan hoşlanmaktan kendini alamıyordu, ama aynı zamanda kendini ona sahte bahanelerle sunmaktan da çekinmiyordu. Ne kadar dost canlısı ve çekici olursa olsun, Ronsard bir düşmandı.

"Mesleğim bir yana, yine de davetime bir cevap istiyorum."

"Bir ev partisi." John'un davet edilmesini istediği şey tam da buydu ama sesinde hiç heyecan yoktu. "Ne kadar büyük bir parti?"

Bu soru onu tekrar gülümsetti. "İki kişilik bir parti olup olmayacağını mı merak ediyorsun, ki ben bunu tercih ederim? I yaklaşık yüz kişinin davetli olduğuna inanıyorum."

"O zaman eviniz 'konforlu'dan daha fazlası olmalı," dedi kuru bir sesle.

"Belki de bu yetersiz bir ifadeydi. Ama orada Bu sayının yarısına ev sahipliği yapan ayrı misafir odaları, yani herkes aynı çatı altında kalmıyor."

"Bu hâlâ büyük bir çatı."

"Evet, öyle. Çatımı bana karşı kullanmayın lütfen."

Güldü. "Eminim çok güzel bir çatıdır. Diğer misafirlerin kim olduğunu sormamın bir sakıncası var mı?"

Gözleri parlıyordu. "Sen olmasaydın sormazdın Kabul etmeyi düşünüyorum," dedi memnuniyetle. "Başbakanın balosunda tanıştığın pek çok konukla benim evimde de tanışacaksın."

Çoğu ama hepsi değil. Kuşkusuz konuklarından bazıları devlet törenlerine davet edilmeyecek türdendi. Kanun koyucuların ve kanun kaçaklarının perde arkasında birbirine karıştı. John da ikinci gruptan biri olarak orada olacaktı. Onun da orada olup olmayacağını merak ediyordu. diğer konuklardan herhangi birine şaşırdı, sonra bu fikri reddetti. Hayır, şaşırmazdı. Muhtemelen hepsini tanıyordu.

"Lütfen evet de," diye yalvardı. "Paris'te fazla kalmayacağım ve ziyaretiniz ben dönmeden önce sona erebilir."

"Evet," dedi ve içini çekti. "Muhtemelen daha sonra eve gideceğim. O zaman seni ziyaret etmek benim için garip olur.

Elçiliğe geri dön. Albert'in kariyerine zarar verecek bir şey yapmak istemiyorum."

Birlikte yürürlerken sessizdi. Belki de onunla ilişki kurmanın başkaları için de sonuçları olacağını söylenmesinden hoşlanmıyordu ama onun için hiçbir şeyi şekerle kaplamayacaktı. Yapması gereken bir iş vardı ve şu ana kadar içgüdüleri doğru çıkmıştı; o kadar çok insan ona yalakalık yapıyordu ki O kadar çok kadın tarafından takip ediliyordu ki, bunu yapmamış olması bile onu onun için unutulmaz kılıyordu.

"Yani ev partisinden ayrıldıktan sonra seni bir daha görmeyeceğim," dedi sonunda. Ona alaycı bir gülümseme verdi. "Normalde aynı çevrelerde dolaştığımızı sanmıyorum."

"Hayır," dedi. "Yok."

"O zaman gelmen senin için daha da önemli. Tanışmanı istediğim biri var."

Ertesi sabah John aradığında ona "Davetiyeyi aldım," dedi.

"Güzel. Ne zaman gidiyorsun?"

"Yarından sonraki gün."

"Ertesi güne kadar orada olmayacağım. Süslü bir elbise var. O gece parti var ve muhtemelen gelişimi parti sırasında planlayacağım."

"Programı nereden biliyorsun? Ve neden partinin ortasında?"

"Ronsard'ınki de dahil olmak üzere herkesin dikkati dağılacak. Bu benim için sadece küçük bir avantaj ama her ayrıntı önemli. Güvenlik düzenlemelerini, kat planını ya da programını bilmiyoruz, o yüzden bu kısmı kulaktan kulağa oynamamız gerekecek. Unutma, seni ilk gördüğümde sana vurulacağım, böylece birlikte olmak için bir bahanemiz olacak."

"Bir aşk tanrıçasına dönüşüyorum," diye mırıldandı.

"Erkekler sağa sola vuruluyor."

Sessizce güldü. "Belki de hayattaki yerini bulmuşsundur."

"Erkekleri öldürmek mi?"

"Bence bundan hoşlanabilirsin."

"Bu onları neyle vurduğuma bağlı." "Üç gün sonra görüşürüz, Mata."

Ronsard o gün villasına gitmek üzere ayrıldığından, tanıştıklarından beri ilk kez onunla öğle yemeği yiyememişti. Boş zaman bulduğuna sevinerek günün büyük bir bölümünü Ronsard'ın evine vardığında ihtiyaç duyacağı şeyleri toplamakla geçirdi. Elçilikteki CIA istasyon şefi, ihtiyacı olan küçük vericileri, pilleri ve kabloları temin etmesinde çok yardımcı oldu. Eğer herhangi bir soru sorduysa bile bunu ona sormadı. Kız, onun her şeyi CIA'den onaylatmış olması gerektiğini biliyordu. Langley'in bu kadar işbirlikçi olması.

İstasyon şefi yaptığı iş hakkında hiçbir şey bilmiyordu, sadece ihtiyacı olan her şeyi alacağını söylüyordu; Paris'teki CIA ekibi Ronsard'la görüştüğünü bile bilmiyordu, tabii dava memurlarından biri bir gün onu takip etmeyi kendine görev edinmediyse. neden yapsınlar ki? Şimdiye kadar herhangi birinin bildiği kadarıyla, o sadece büyükelçiyi ve karısını ziyaret eden bir arkadaşı.

Lyon Paris'ten yaklaşık üç yüz kilometre uzaktaydı, araba kullanmak istemeyeceği kadar uzaktı, bu yüzden bir uçak bileti ayırttı ve havaalanından alınmasını ayarlamak için Ronsard'ın ona verdiği numarayı aradı.

Varmak, etrafına bakmak ve nelerle uğraşmak zorunda olduğunu görmek için sabırsızlanıyordu, böylece somut planlar yapabilir ve kararlar. Sosyetik olmak, bastırılmış bile olsa, ona göre değildi. Alışveriş yapmaktan başka bir şey yapmak istiyordu. öğle yemeği yer ve partilere katılır.

Lyon'a uçtuğu gün hava çok güzeldi, uçuş sorunsuzdu. Havaalanında onu şık gri takım elbiseli bir adam karşıladı, sarı saçları askerler tarafından kısa kesilmişti ve



Gözleri güneş gözlükleriyle gizlenmişti. Gerektiği zamanlar dışında konuşmuyordu ama etkiliydi. Onu topladı bavulunu alıp gümüş rengi bir Jaguar'a bindirdi ve o da arkasına yaslanıp yolculuğun tadını çıkardı.

Otoyolda güneye gittiler, sonra doğuya, Grenoble'a doğru döndüler. Bölge çok güzeldi, belki de Fransa'nın en güzel bölgesiydi, doğuda Fransız Alpleri yükseliyordu. Hava Paris'te olduğundan daha sıcaktı, sıcaklık Jaguar'ın pahalı renkli camlarından yayılıyordu.

Ronsard'ın villasını ilk gördüğünde şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve yüz ifadesini gizlemek için güneş gözlüğü taktığına sevindi. Ne de olsa o Zenginliğe ve lükse alışkın olması gerekiyordu. John onu uyarmalıydı, diye düşündü dalgınca.

Çok renkli çiçeklerle çevrili, şık bir şekilde döşenmiş bir yol, malikâneyi tamamen çevreleyen on iki ayak yüksekliğindeki gri taş duvarın içine yerleştirilmiş devasa kapılara açılıyordu. Sadece duvardaki taşlar için bile muazzam bir masraf yapılmış olmalıydı. Araba yaklaşırken kapılar yavaşça açıldı; içeri girdiklerinde kapılar neredeyse tekrar kapanmaya başladı  
Hemen.

Arazinin kendisi muazzamdı; en az kırk dönümlük bir arazinin etrafının çevrili olduğunu tahmin ediyordu, ancak arazi o kadar ustaca düzenlenmişti ki duvarı hiç göremediği bölümler vardı. Evin kendisi -gerçi bu kadar büyük bir yapıya sadece ev denebileceğinden şüpheliydi- dört kat yüksekliğindeydi ve her iki yanında uzanan kanatları vardı. Soluk, parlak gri mermerden devasa levhalarla inşa edilmişti ve taşın içinden belli belirsiz pembe ve altın çizgiler geçiyordu. Etki büyüleyiciydi.

Sağ tarafta uzun, iki katlı bir bina vardı ve daha çok kışla tarzındaydı.

Çevre düzenlemesi onu gizlemek için uzun bir yol kat etti. Sol tarafta, pitoresk bir göletin üzerine bir mücevher gibi yerleştirilmiş, başka bir eve benzeyen bir şey vardı. Bunun Ronsard'ın sözünü ettiği misafir odası olduğunu tahmin etti. Küçük bir otel olabilecek kadar büyüktü ve sadece ana binanın devasallığıyla kıyaslandığında küçük görünüyordu.

Yasadışı silah ticareti çok ama çok kârlı bir iş olmalı.

Şimdiye kadar Ronsard'ın zenginliği hakkında hiçbir fikri yoktu ama şimdi neden onun peşine düşüldüğünü daha iyi anlıyordu.

Para.

Her yerde gölgeli adamlar vardı - onun özel ordusu.

Bir kıyafet sistemi varmış gibi görünüyordu.

otorite. Erkeklerin çoğu koyu yeşil üniforma tipi pantolon ve gömlek giyiyordu ve bu erkekler açık bir şekilde silah taşıyordu.

Daha sonra koyu yeşil pantolon ama beyaz gömlek giyenler vardı ve sadece yan kollarını takmışlardı. En az sayıda olanlar ise şoförü gibi açık gri takım elbise giyenlerdi.

Birkaç konuk çoktan gelmişti. Onlar

Resmi bahçelerde dolaşıyorlardı, rahat ama pahalı giysiler içinde, her zaman kır evi tarzı olarak düşündüğü tarzda giyinmişlerdi. Bazıları yan verandada oturmuş kokteyllerini yudumluyordu. Altı çalışan kişi tenis kortundaydı ve sıcak güçlerini tükettikçe artan bir halsizlikle chartreuse topa ileri geri vuruyorlardı.

Ronsard onu karşılamak için geniş, sığ basamaklardan indi, gülümsüyordu ve kız arabadan inerken ellerini uzattı.

Omuzlarını hafifçe kavradı ve eğilerek dudaklarını yanağına değdirdi. Kadın irkilerek geri çekildi.

ve gözlerini kırpıştırarak ona baktı. İlk kez elini öpmekten fazlasını yapmıştı ve kız huzursuz görünüyor olmalıydı çünkü adam gözlerini devirdi.

"İfadenize bakılırsa, bir zamanlar Elbiseni çıkarmaya çalıştım," dedi kuru bir sesle. "Eğer egom şişmiş olsaydı, şimdi dünkü kadar düz olurdu. şampanya." Başını alaycı bir şekilde salladı. "Ve bunu kaçırdığımı düşünmek."

"Özür dilerim, biraz ürkötüm."

"Hayır, özür dileyip etkiyi mahvetme."

"Şimdi de beni suçlu hissettiriyorsun."

"Şaka yapıyorum." Ona gülümsedi, sonra arkasında nöbetçi gibi duran iki genç personele kısaca şöyle dedi "Madam'ın bavullarını bahçe odasına koyun."

"Bahçe odası," diye tekrarladı. "Kulağa çok hoş geliyor."

"Aslında küçük bir süit. Rahat olmanızı istiyorum. Ve şüpheli doğanız çirkin kafasını kaldırmadan önce, hayır, bu özel süitimin yanında değil. Misafir odalarının hiçbirisi öyle değil."

"Şüphelerimin geçip gittiğini düşün." Kadın adamın koluna girdi ve adam onu içeri götürdü; dışarıdaki sıcaklığın yerini lezzetli bir serinlik ve havadar bir alan almıştı.

Mermer sütunlar üç kat yüksekliğindeki boyalı bir tavana kadar yükseliyordu. Zemin, sütunların soluk grısından daha koyu bir tonda granit kaldırım taşlarından oluşuyordu ve üzerinde muazzam taşlar vardı, Sık ve kalın dokumalı, zengin renklere sahip halılar. İkiz mermer merdivenler sağa ve sola kıvrılıyor, kemerin tepesinde bir araya geliyor ve her iki tarafa açılan koridorlar bulunuyordu.

"Umarım herkese tur haritaları veriyorsunuzdur, böylece kaybolmazlar," dedi adam onu merdivenlerden yukarı çıkarırken.

"Tasarım temelde basit," diye söze başladı ve gülümseyerek ona inanmayan bir bakış attı. "Hiç çıkmaz sokak yok. Tüm ikincil koridorlar doğrudan ana koridora açılır. Koridor. Eğer yön duygusuna sahipseniz, buraya dönüş yolunu hiç zorlanmadan bulabilirsiniz."

Merdivenleri çıkarken sol duvarda asılı duran devasa duvar halısına baktı. "Eviniz kaç yıllık?"

"Hiç de eski değil. Yetmişli yıllarda Orta Doğulu petrol milyarderlerinden biri tarafından inşa edildi. Petrol fiyatları düştüğünde, nakit paraya ihtiyacı vardı ve ben de bunu karşılayabilecek durumdaydım. o."

Üst katta, mermer merdivenler yerini ayaklarını içine batıracak kadar kalın, güvercin grisi halılara bıraktı. Palladyan pencerelerden ışık sızıyordu; dışarı bakmak için yürüdüğünde aşağıdaki avluda devasa bir yüzme havuzu gördü; havuz bir gölü andıracak şekilde düzensiz şekillendirilmişti, Zarif bir peyzaj düzenlemesi yapılmış olup, küçük bir şelale kayaların üzerinden geçerek şeffaf turkuaz suya dökülmektedir.

"Havuz geceleri muhteşem olmalı, sanki başka bir dünya gibi," dedi.

"Bu benim zevklerimden biri. Zor bir günün ardından uzun bir yüzme rahatlatıcıdır."

Onu koridor boyunca yönlendirdi, ikinci bir koridordan sola döndü, sonra sağdaki bir kapıyı açtı. "Burası bahçe odası. Umarım rahat edersiniz."

Niema içeri adımını attı ve gözleri zevkle parladı. "Bu çok güzel."

Buraya Bahçe Odası denmesinin nedeni çok açıktı: Burası yeşilliklerle doluydu. Kesme çiçeklerden oluşan güzel aranjmanların yanı sıra, sekiz ayak uzunluğunda areca palmiyeleri vardı.

stratejik yerler, sulu yeşim taşları, orman gülleri. Küçük bir oturma odasındaydılar; sağdaki çift kapı açılarak görkemli bir yatak odası ortaya çıktı. Hemen ilerideki cam kapılar, saksı ağaçları ve çiçeklerle dolu özel bir balkona açılıyordu. Balkon hem oturma odasının hem de yatak odasının genişliğinde, belki de kırk ayak genişliğindeydi.

Ronsard onun süitte dolaşmasını, bitkilere dokunmasını, çiçekleri koklamasını izliyordu. "Burası huzurlu bir yer. Hoşunuza gideceğini düşündüm; sosyal koşturmadan bir kaçış."

"Teşekkür ederim," dedi içtenlikle. Bu inzivayı sağlamaktaki düşünceli tavrı dokunaklıydı. Şu konuda haklıydı. Ara sıra yalnızlık ve huzur içinde enerji depolamaktan hoşlandığını düşünüyordu ama etrafına bakınırken balkonun aynı zamanda Medina gibi gizli girişler için de mükemmel bir araç olduğunu fark etti. Cam kapıların her zaman kilitli olmadığından emin olacaktı.

John gibi haneye tecavüzde usta birine fazla zorluk çıkarmaz.

Bavulları yatağın ayakucundaki yastıklı bankın üzerine bırakılmıştı bile. Ronsard onun koluna girdi. "Bir hizmetçi senin için bavulunu açacak. Eğer çok yorgun değilseniz, sizi tanıştırmak istediğim biri var."

"Hayır, yorgun değilim," dedi.

Paris'te onu biriyle tanıştırmak istediğinden bahsetti. Getirdiği elektronik malzemeler mücevher kutusunda güvenle kilitliydi, bu yüzden hizmetçi için endişelenmiyordu

Onları gördü ve Ronsard'a konuklarından birinin yanında ilginç bir alet getirdiğini bildirdi.

"Benim özel kanadım evin diğer tarafında," dedi ve gülümsedi. "Senin süitinin evin diğer tarafında olmadığını söylerken yalan söylemiyordum. benimkinin yanında. Keşke öyle olsaydı, ama kasten Misafir odaları biraz uzakta olacak şekilde yeniden

düzenlendi." "Mahremiyet için mi, yoksa koruma için mi?"

"İkisi de." Yüzünde şefkatli bir ifade belirdi; bu ifade başka bir yere yönelmiş gibi görüldüğü için daha da şaşırtıcıydı. "Ama ne mahremiyetim ne de korumam. Gel. Onu görmesi için birini getireceğimi söyledim ve bütün gün heyecanla bekledi."

"O mu?"

"Kızım. Laure."

## **On Yedinci Bölüm**

Kızı mı? John, Ronsard'ın bir kızı olduğundan bahsetmemişti. Niema şaşkınlığını gizlemeye çalıştı. "Ondan daha önce hiç bahsetmemiştin," dedi. "Kız kardeşinin tek ailen olduğunu sanıyordum."

"Ah, belki de paranoyakça davranıyorum. Onu korumak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Sizin de belirttiğiniz gibi, ben kötü bir karakterim; düşmanlarım var."

"Eleanor'un senin kötü bir karakter olduğunu düşündüğünü söyledim," diye düzeltti.

"O haklı, biliyorsun. Senin gibi bir kadın için fazla tatsız biriyim."

Gözlerini devirdi. "Çok hoş, Ronsard. Onları kendileri için çok tehlikeli olduğun konusunda uyardığında muhtemelen kadınlar üzerine atlıyordur."

"Senin şu sinir bozucu alışkanlığından hiç bahsetmiş miydim? hilelerimi anladın mı?" diye sordu ve ikisi de güldü.

Koridordaki tek insanlar onlar değildi. Hepsi de ev sahipleriyle konuşmak zorunda olan birkaç misafirin yanından geçtiler. Bir beyefendi tanıdık geliyordu ve ona bilmiş bir bakış fırlattı. Onun başbakanın balosunda tanıştığı at yarışı meraklısı olduğunu anlaması bir anını aldı. Kadın ona gülümsedi ve atının hafta sonundaki yarışı nasıl bitirdiğini sordu.

Koridorda ilerlerken Ronsard, "Ömür boyu köle olacaksın," dedi. "Atlardan ve yarışlardan bahsederek herkesi sıkıyor."

"Atlari severim," diye cevap verdi sakın bir şekilde. "Ve birine iyi davranmak, kötü davranmaktan daha fazla çaba gerektirmez."

Büyük villanın bir tarafından diğer tarafına geçmek Bir süre, özellikle de sürekli durdurulduğunda. Ancak sonunda, ağır ahşap çift kapılarla korunan özel kanadına geçtiler. "Benim süitim burada," dedi ve soldaki bir başka çift kapıyı gösterdi.

Ona bir aile yemek odası, rahatlığıyla onu şaşırtan bir çalışma odası, küçük bir sinema salonu, her türlü oyuncak ve oyunla dolu muazzam bir oyun odası, başka bir kitap bulabileceğinden şüphe duyduğu kitaplarla dolu bir kütüphane gösterdi.

cilt raflarda. Başlıklar hem kurgu hem de kurgu dışı kitaplardan oluşuyordu ve aralarında inanılmaz çeşitlilikte çocuk kitapları da vardı.

"Burası Laure'nin en sevdiği odalardan biri," dedi.

"Okumayı çok seviyor. Elbette peri masallarını ve Dr. Seuss'u geride bıraktı ama her zaman yaşına uygun bir okuma materyali olduğundan emin oluyorum."

"Kaç yaşında?"

"On iki. Çok hoş bir yaş. Kızım Çocukluk ve ergenlik, bebekleriyle oynamak mı yoksa rujla deney yapmak mı istediğine karar veremiyor. Ruju en azından bir yıl daha yasakladım," dedi dudakları bükülerek.

Ona döndü, dudaklarında hâlâ bir gülümseme vardı ama gözleri bir şekilde onun ötesine bakıyordu. "Laure yaşına göre küçük," dedi. "Çok küçük. Sizi hazırlamak istiyorum. Sağlığı... iyi değil. Ona sahip olduğum her an Tanrı'nın bir armağanı."

Ronsard gibi bir adamın söylemesi garip bir şeydi ama belki de değildi. O kadar neşeli ve çekici bir odanın kapısını açtı ki Niema nefesini tuttu ve içeri girdiler.

"Baba!"

Sesi genç, tatlı ve en iyi kristal kadar saftı. Bir vınlama sesi duyuldu ve motorlu bir tekerlekli sandalyeyle onlara doğru yuvarlanarak geldi.

Hareketli bir yüz ve dünyayı aydınlatan bir gülümseme. Tekerlekli sandalyenin arkasına bir oksijen tankı takılmıştı ve şeffaf hortum tanktan burun deliklerine kadar uzanıyor, başının etrafındaki dar bir bant tarafından yerinde tutuluyordu.

"Laure." Sesi acı veren bir şefkatle doluydu. O eğildi ve onu öptü. İngilizce konuştu. "Bu benim arkadaşım, Madam Jamieson. Niema, bu benim kalbim, kızım Laura."



Niema öne doğru eğildi ve elini uzattı. "Sizinle tanıştığım çok memnun oldum," dedi yine İngilizce olarak.

"Ve ben de sizi, madam." Genç kız Niema'nın elini sıktı; parmakları Niema'nın dikkatli kavrayışında acı verecek kadar kırılıyordu. Ronsard kızının on iki yaşında olduğunu söylemişti; altı yaşında bir çocuk boyundaydı ve muhtemelen sadece elli kilo ağırlığındaydı. Çok ama çok zayıftı, teni mavimsi beyazdı. Ronsard'ın koyu mavi ve zeki gözlerine sahipti ve bir meleğin kaymaktaşından bir yüze yerleşmiş bir gülümseme. Saçları ipeksi açık kahverengiydi, özenle taranarak pürüzsüz bir hale getirilmiş ve şenlikli bir fiyonkla arkadan bağlanmıştı.

Ruj sürmüştü.

Ronsard bunu Niema ile aynı anda fark etti. "Laure!" diye bağırdı. Ellerini kalçalarına koydu ve ona sert bir bakış attı. "Sana ruj sürmeni yasaklamıştım."

Sanki anlamasını sağlamaktan ümidini kesmiş gibi, ona acıyan bir bakış attı. "Güzel görünmek istedim, baba. Madam Jamieson için."

"Sen olduğun gibi güzelsin; ruja ihtiyacın yok. Makyaj için çok gençsin."

"Evet, ama sen benim babamsın," dedi itiraz edilemez bir mantıkla. "Benim her zaman güzel olduğumu düşünüyorsun."

Niema, "Bence gölge çok gurur verici," dedi, çünkü kadınlar her zaman birbirlerine destek olmalı. Yalan söylemiyordu; Laure yaşının ötesinde bir zeka sergileyerek Gülün narin bir tonunu seçti ve sadece hafif bir uygulama yaptı. Böylesine solgun bir yüzde daha fazlası cefcaflı durabilirdi. Kızın küçüklüğünü görmezden geldi; burada önemli olan bedeni değil zihniydi.

Ronsard'ın kaşları inançsızlıkla havalandı. "Bu itaatsiz hoydenin rolünü mü üstleniyorsun?"

Laure kendisinin bir hoyden olarak tanımlandığını duyunca kıkırdadı. Niema, Ronsard'ın suçlayıcı bakışını masum bir ifade ve omuz silkmeye karşıladı. "Elbette. Ne yapmamı bekliyordun ki?"

"Onunla aynı fikirdeyim," dedi Laure. "Tüm kadınlarının onunla aynı fikirde olmasını bekliyor."

Bu kez Ronsard'ın şaşkınlığı yapmacık değildi. Masum kızının dudaklarından dökülen böyle bir cümleyi duyunca afalladı ve suskun bir şekilde ona baktı.

"Ama ben onun kadınlarından biri değilim," diye belirtti Niema. "Ben sadece bir arkadaşım."

"Diğerlerinden hiçbirini benimle tanışmaya getirmedi. Seni getirdiğine göre, belki de senin annem olmanı istiyordur diye düşündüm."

Ronsard boğulur gibi bir ses çıkardı. Niema onu duymazdan gelerek çocuğa sırtıttı. "Hayır, öyle bir şey değil. Birbirimize aşık değiliz ve ayrıca, babanın bu tür şeylere alerjisi var. evlilik."

"Biliyorum, ama istediğimin bu olduğunu düşünseydi evlenirdi. Beni çok şımartıyor. İstedğim her şeyi alır, bu yüzden çok fazla şey istememeye çalışıyorum, yoksa başka bir şey yapamayacak kadar meşgul olur."

Çocuksu bir masumiyet ve güven ile yaşının çok ötesinde bir zekânın endişe verici bir karışımıydı. Fiziksel sorunları ne olursa olsun, bu sorunlar onu genç insanların genellikle öğrendiklerinden çok daha önce içine bakmaya zorlamıştı.

"O iyileşirken," dedi tekerlekli sandalyeyi hızlıca çevirerek, "size odalarımı göstereyim."

Laure ona süitini rehber eşliğinde gezdirirken Niema sandalyenin yanında yürüdü. Tekerlekli sandalyeden ulaşabilmesi için her şey özel olarak donatılmıştı ve Sandalyenin bir tarafına, düşürdüğü herhangi bir şeyi alabilmesi için uzun bir maşa tutturulmuştu. Orta yaşlı bir kadın gülümseyerek öne çıktı ve Laure'nin hemşiresi Bernadette olarak tanıtıldı. Yatak odası Laure'unkine açılıyordu, bu yüzden ihtiyaç duyulduğunda gece boyunca hazırды.

Genç bir kızın ilgisini çekebilecek her şey mevcuttu. Kitaplar, filmler, bebekler, oyunlar, kendi yaptığı örnek tablolar, moda dergileri vardı. Laure bunların hepsini Niema'ya gösterirken, Ronsard şaşkınlık ve şaşkınlık içinde arkasından gitti.

Gereksiz.

Laure Niema'ya makyaj çantasını bile gösterdi. Ronsard yine boğulma sesleri çıkardı. Bu küçük bir kızın uydurma makyaj malzemesi değil, Dior'un gümüş bir tren çantasında çarpıcı bir şekilde paketlenmiş gerçek malzemesiydi. "Sipariş ettim," dedi Laure, babasının dehşetinden rahatsız olmadan. "Ama sürdüğümde hiçbir şey doğru görünmüyor. Ruj bile çok ... çok fazla palyaço gibi. Bugün parmağımı önce çubuğa sonra da dudaklarıma sürdüm."

"Bu iyi bir şey. Buna boyama deniyor," dedi Niema, kızın yanına oturmak için bir sandalye çekti ve tren çantasını kucağına aldı. Şık makyaj malzemelerini çıkarmaya başladı. "Makyaj da diğer her şey gibidir, kullanmak için pratik yapmak gerekir. Ve Bazı şeyler asla iyi görünmeyecektir çünkü rengine uymazlar. Deneyerek öğrenirsiniz. Size göstermemi ister misiniz?"

"Lütfen," dedi Laure hevesle, öne doğru eğilerek.

Ronsard sertlikten çok çaresizlikle, "Bunu yasaklıyorum," dedi. "O çok genç-"

"Louis," diye araya girdi Niema. "Git buradan. Bu kız meselesi."

Gitmedi. Yüzünde büyüleyici bir çaresizlik ifadesiyle oturdu ve Niema'nın her bir eşyanın nasıl kullanılacağını göstermesini izledi.

Pembe bir allık o beyaz yüz için çok koyu kalıyordu. Niema bir mendil aldı ve çoğunu sildi, geriye sadece hassas bir renk tonu. "Unutmayın, bunların hiçbirini uyguladığınızda taşa dönüşmez. Çok fazla gelirse bir kısmını silin. Ben her zaman Makyaj yaparken yanımda bir mendil ve pamuklu çubuk bulundururum, böylece etkiyi daha hafif hale getirebilirim. Göz kalemimi görüyor musun?" Daha yakına eğildi ve Laure, Niema'nın gözlerine dikkatle bakarken başıyla onayladı.

"Bunun gibi siyah bir kalem kullanıyorum - çok yumuşak, böylece cildimi çekmiyor. Sonra bir çubukla çoğunu siliyorum, böylece zar zor fark edilir. Ama benim rengim koyu, seninki ise açık, bu yüzden siyah senin için çok sert olur. Göz kalemi kullanacak yaşa geldiğinde yumuşak bir gri ya da boz kahverengi kullan-"

Makyaj dersi devam etti, Laure her kelimeye asıldı. Niema'nın vesayeti altında, aslında çok az şey küçük, iskelet yüzüne, sadece en küçük renk ipucu uygulandı. Laure aynaya baktı, kendini inceledi ve gülümsedi. "Şimdi o kadar da hasta görünmüyorum," dedi memnuniyetle. "Çok teşekkür ederim, Madam Jamieson. İzliyor muydunuz, Baba?"

"Evet, izliyordum. Çok güzel görünüyor, ama-"

"Eğer ölürsem, birinin bana bu şekilde makyaj yapmasını sağlamamı istiyorum. Cennete gittiğimde hasta görünmek

istemiyorum."

Ronsard'ın yüzündeki tüm renk uçup gitmişti. Niema hem onun adına, hem de hayatı boyunca sağlıklı olmanın, diğer çocuklar gibi koşup oynamanın ne demek olduğunu hiç bilmemiş olan bu küçük kız için üzülüyordu.

"Artık giymeyeceğim, söz veriyorum," dedi. "Ruj bile sürmem, gerçi hoşuma gidiyor. Ama... eğer. Bana söz ver, baba."

"Söz veriyorum." Sesi Ronsard'ın her zamanki nazik tonundan farklı olarak boğuk ve gergin geliyordu.

Uzandı ve dizini okşadı, çocuk ebeveyni teselli ediyordu. "Çantayı alabilirsin," dedi, "ve benim için güvende tutabilirsin. Bu şekilde her zaman nerede olduğunu bileceksin."

Onu tekerlekli sandalyeden kaldırdı ve oksijen tüpünü yerinden çıkarmamaya dikkat ederek kucağına oturttu. O kadar zayıf, o kadar küçüktü ki bacakları bir anaokulu öğrencisinininki gibi sallanıyordu. Bir an konuşamadı, esmer başı yanağı başının üstüne gelecek şekilde eğildi.

"Uzun, çok uzun bir süre ihtiyacın olmayacak," dedi

sonunda. "Biliyorum." Yine de gözlerinde farklı bir bilgi vardı.

Yoruluyor gibi görünüyordu. Adam onun yanağına dokundu. "Biraz uzanmak ister misin?"

"Longue'da," dedi. "İzlemek istediğim bir film var."

Bemadette gelip tekerlekli sandalyeyi ve oksijen kabını iterken o da Laure'yi pelüş odaya taşıdı. şezlonga oturttu ve dikkatlice üzerine yerleştirdi. Gül lekesinin altında çocuğun dudaklarında maviye çalan bir renk vardı. Bacaklarını yumuşak bir battaniyeyle örterken, Bernadette yastıkları onu rahat bir pozisyona getirecek

şekilde ayarladı.

"İşte!" dedi, yastıklara doğru kıvrılarak. "Film izlemek için mükemmel bir pozisyondayım." Ona sinsi bir bakış attı. "Bu bir romantizm."

Kendini toparlamıştı. "Bana saçlarımı ağartacaksın," diye açıkladı kaşlarını çatmış gibi yaparak. "Bir romantizm!"

"Seksle birlikte," diye ekledi muzipçe.

"Bana daha fazla anlatma," dedi, sanki söyleyebileceği başka bir şeyi engellemek istercesine ellerini kaldırarak. "Bilmek istemiyorum. Bir baba ancak bu kadarına katlanabilir. Madam Jamieson'a iyi günler dileyin, biz de sizi romantizminizle baş başa bırakalım."

Laure elini uzattı. "İyi günler, madam. Çok eğlenceliydi! Beni tekrar ziyaret edecek misiniz?"

Niema göğsündeki ağrıya rağmen gülümseyerek, "Elbette," dedi. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, matmazel. Babanız kızı olduğunuz için çok şanslı."

Laure başını kaldırıp babasına baktı ve gözlerindeki ifade yine yaşından çok büyüktü. "Şanslı olan benim," dedi.

Onu öptü, yanağına dokundu ve gülümseyerek yanından ayrıldı. Ancak Niema'nın elini tutuşu neredeyse kemiklerini kıracak cinstendi.

Koridora çıktıklarında, "Dieu" dedi. Boğuk bir ses tonuyla belinden eğildi ve derin nefesler alırken ellerini dizlerine dayadı.

Niema onu rahatlatmak için otomatik olarak uzandı. Elini havada tutarak tereddüt etti, sonra hafifçe sırtına dokundu.



Bir süre sonra doğruldu ve tekrar konuşmadan önce koridorda Laure'un odalarından uzaklaştı. "Bazen katlanabileceğimden çok daha fazlası oluyor," dedi sesi hala kısıtlı. "Özür dilerim. Ne kadar hasta olduğunu ondan saklamaya çalıştım ama o kadar akıllı..." Sözleri yarım kaldı.

"Onun nesi var?" Niema nazikçe sordu. Yan masada bir likör sürahi ve bir dizi bardak vardı. Ona doğru gitti ve içki her neyse ondan büyük bir porsiyon doldurdu. Adam yakındaki bir sandalyeye oturdu ve sorgusuz sualsiz içti.

"Çok fazla," dedi boş bardağı elinde evirip çevirerek. "Tek bir şey olsaydı, yapılabilecek şeyler olurdu. Kalbinde sorun var, sadece tek böbrek ve kistik fibrozis. KF akciğerlerinden çok sindirim sistemini etkiliyor gibi görünüyor, yoksa muhtemelen çoktan-"

Sözünü kesti, boğazı çalışıyordu. "Yardımcı olan yeni ilaçlar var ama ihtiyacı olan besinleri alması hâlâ çok zor. Sürekli yiyor ama büyümüyor ve kilo almıyor. Büyümesi de kalbini zorluyor. Kalp nakli söz konusu değil çünkü kistik fibrozis." Hiç de gülümseme olmayan acı bir tebessüm etti. "Uygun bir kalp bulmak neredeyse imkansız.

Boyutları nedeniyle küçük bir çocuğun kalbine sahip olması gerekecekti ve çocuklardan alınan donör kalpleri nadirdir. Ve kan grubu A negatif, bu da kalp nakli şansını azaltıyor.

kalp bulma olasılığı neredeyse sıfır. Bir tane bulunsa bile, tıp kurumunun görüşü, sağlıklı bir kalbin başka pek çok sorunu olan biri için harcanmaması gerektiği yönündedir."

Söyleyecek bir şey yoktu. Laure'nin durumu daha da umutsuzlaşamazken, anlamsız umut cümleleri kuramazdı.

"Bir süredir karaborsada bir kalp bulmaya çalışıyorum. yıl." Elindeki bardağa kör bir şekilde baktı. "KF için genetik tedavi araştırmalarına, yeni ilaçlara, ona biraz zaman kazandıracak her şeye para akıtıyorum. Eğer tek bir şeyi düzeltebilirim, sadece bir tanesini!" dedi şiddetle. "O zaman bir şansı olacak."

Farkına varmak ona bir darbe gibi çarptı. "Bu yüzden sen-" Cümlesini bitirmeye gerek duymadan durdu.

Onun için bitirdi. "Yasadışı silah tüccarı mı oldu? Evet. Çok büyük miktarlarda paraya sahip olmam gerekiyordu, hem de çabucak. Bu yüzden

seçim uyuşturucu ya da silahtı. Ben silahı seçtim. Eğer şansını artıracak herhangi bir şey olursa, mucizevi bir şekilde kalp bulunması ya da yeni bir tedavi, hemen nakit parayla hazır olmalıyım.

Araştırma da korkunç derecede pahalı." Omuz silkti. "O benim çocuğum," dedi basitçe. "Ruhum şeytanın elinde olabilir, ama o yaşayabilirse ruhum onun olabilir."

Onun farklı yönleri olduğunu biliyordu. Mesleği dışında onurlu bir adam gibi görünüyordu, sanki hayatının iki yarısını birbirinden tamamen ayırmıştı. Yaptığı şey iğrençti ama bunu çocuğuna duyduğu tükenmez sevgiden dolayı yapmıştı. Onun için ve Laure için acı çekiyordu.

"Peki ya Laure'nin annesi?"

"O... geçici bir fanteziydi. Bebeği doğurmak istemedi ama ben onu doğurmaya ikna ettim. Tüm masraflarını ödedim ve zahmeti için ona yüklü bir meblağ verdim. Laure'yi hiç gördüğünü sanmıyorum. Doktorlar ona

Bebeğin muhtemelen yaşayamayacağını söyledi ve gitti. Laure'yi yanımda eve getirdim.

"Fakir değildim. Ailem fazlasıyla rahattı. Ama bebeğimin yaşamasını istiyorsam bu yeterli değildi. Bu yüzden Paris'in üst tabakasına girişimi hem bağlantı sağlamak hem de çabalarımı korumak için kullandım. Bana öyle kalp kırıklığıyla bakma canım. Ben cesur ya da trajik değilim, acımasız ve pragmatikim. Tek gerçek zaafım kızım ve gördüğün gibi onun için bir macunum. O olabilir Bana karşı oldukça acımasızdı, şüphesiz bu özelliğini benden miras almıştı."

Niema sert bir sesle, "Kalp kırıklığı onun için, senin için değil," dedi. "Sen seçimini yaptın."

"Size daha önce de söylediğim gibi yine aynı seçimi yapardım. Ve sen de aynısını yapabilirsin." Ağzında alaycı bir gülümseme gezinirken ona baktı. "Çocuğunuz için içine girene kadar ne yapabileceğinizi asla bilemezsiniz."

Dürüst olmak gerekirse buna itiraz edemezdi. Çocuğunun ölüm cezasını savaşımadan kabul edebilecek bir insan değildi. Eğer mümkünse, yeri göğü yerinden oynatırdı, mümkün değilse de denerdi.

Her neyse. Ronsard'ın yaptığı da buydu. Her ne kadar Ronsard'ın izlediği yola katılmasa da, onun tepkisi de kendisinininkiyle aynıydı.

Bardağı kararlı bir gümbürtüyle yere bıraktı ve ayağa kalktı. Parmaklarını gevşemiş saçlarında gezdirdi ve gergin kaslarını gevşetircesine omuzlarını ovuşturdu. "Benim Yüzlerce misafir beni bekliyor," dedi. "Belki de ev sahibi olarak görevlerimi yerine getirmeye başlamalıyım. Ama Laure ile tanışmanı ve... o yanımı bilmeni istedim. Ona makyajı göstermek için zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Hiçbir fikrim yoktu."

"Bunu nasıl yaparsın?" Niema'nın kalbi bir kez daha kırıldı, Öldüğünde en iyi şekilde görünmek isteyen genç kızı düşündüm.

"Ağlamamı yasaklıyorum."

Omuzlarını dikleştirdi. "Ağlamıyorum. Ama istersem ağlarım ve sen beni durduramazsın."

Ellerini havaya kaldırdı. "Teslim oluyorum. Gelin, partiye yeniden katılalım."

Özel kanadından çıktıklarında, uzun boylu, sarışın bir Valkyrie kadın yaklaştı. "Sizi rahatsız etmek istemezdim," dedi Ronsard'a. Aksanı saf Amerikan aksanıydı. "Ama dikkatinizi çekmesi gereken birkaç ayrıntı ortaya çıktı."

Başıyla onayladı. "Niema, bu Cara Smith, sekreterim. Cara, Niema Jamieson. Bana müsaade eder misin canım?" diye sordu Niema'ya. "Görev çağırıyor."

"Elbette." Niema onun merdivenlerden inişini izledi, Cara da yarım adım gerisindeydi. Adamın gittiği yöne dikkat etti; o halde ofisi birinci katta olmalıydı, ve batı kanadında.

Hem ona hem de Laure'ye sempati duyuyordu. Ancak bu, işini yapmasına engel olmayacaktı.

O da aynı yöne doğru rahatça yürüdü ama büyük orta fuayeyi geçtiğinde adam görünürde yoktu. Birkaç kapıdan birinden geçerek gözden kaybolmuşlardı ve villaya açılan tüm kapılardan geçerse çok belli olacaktı. Kapılar.

Ama en azından şimdi ofisinin yeri hakkında genel bir fikri vardı. Ona rehberli bir tur yaptırmaya çalışacaktı.

ve hangi odanın ofisi olduğunu mutlaka gösterirdi.

Yarın John gelecekti. Eğer yeri zaten biliyorsa, muhtemelen dinleme cihazını yerleştirebilir ve yarın gece Ronsard'ın dosyalarını kopyalayabilirlerdi.

Beklenti içinde zonkluyordu. John yarın burada olacaktı.

## **On Sekizinci Bölüm**

John arabasıyla Ronsard'ın malikânesine gittiğinde saat gece ondu. Arazi o kadar iyi aydınlatılmıştı ki, ışıltıyı birkaç mil öteden bile görebiliyordu. Kıvrımlı yol onu, yaklaştıkça kapalı kalan bir dizi çift kapıya götürdü. Durduğunda, üniformalı bir koruma John'un yüzüne bir el feneri tutmak, adını sormak ve kimliğini görmek için dışarı çıktı. John sessizce smokin ceketinin içine uzandı ve kimliğini çıkardı. Adını sözlü olarak söylemedi, bu ihmal güvenlik görevlisinin ona sertçe bakmasına neden oldu, sonra Taşıdığı iki yönlü telsizle konuşmak için bir adım uzaklaştı.

Bir an sonra bir işaret verdi ve kapılar açıldı. John'un tahminine göre işaret, nöbetçinin dışarıdaki kişi kapıları kendisi açamazdı. İçerideki başka birine onay vermesi gerekiyordu. ve araziye girme şansı vardı.

Kimliği ona geri vermek için eğilirken John'a sert bir bakış daha attı. John yüz ifadesiz bir ifadeyle karşılık verdi, sonra da arabayı kapıdan geçirdi.

Arabayı büyük, kıvrımlı bir girişin önünde durdurdu ve indi. Hemen kırmızı ceketli bir çift uşak yaklaştı; biri valizini çıkarırken diğeri

ona bir ceza kesti, arabaya bindi ve uzaklaştı. John, araba onların elindeyken muhtemelen didik didik aranacaktır, diye düşündü. Bavulları da.

Bırak arasınlar. Ondan hiçbir bilgi alamazlardı, parmak izi bile. Parmak uçlarına sertleşen ve pürüzsüz bir yüzey sağlayan şeffaf bir jel sıkılmıştı. Çok inceydi ve neredeyse hiç fark edilmiyordu.

dokunulduğunda ve ellerini sıcak suyla yıkadığında çıkıyordu. Soğuk suyla yıkamak jeli bozmazdı.

Sprey, onun kullandığı yöntemlere göre büyük bir gelişmeydi. Bazen parmak uçlarını erimiş balmumu birikintilerine daldırırdı ama balmumu pek dayanıklı değildi. Ancak kısa bir iş ya da acil bir durum için işe yarayabilirdi. Bir başka numara da parmak uçlarını kalın bir şeffaf tırnak cilasıyla boyamaktı ama bunun için

Kuruması için zaman gerekiyordu, yoksa işe yaramazdı. Her parmağa sarılan yara bantları parmak izlerini gizlemek için hızlı ve etkili bir yöntemdi, ancak her parmağında bandaj olan biri fark edilebilirdi - en azından bu kişi üç yaşından büyükse.

Merdivenleri çıkarken uzun boylu, smokinli bir adam yaklaştı. "Bay Temple," dedi keskin bir İngiliz aksanıyla. "Bay Ronsard şimdi sizinle görüşecek. Beni takip edin lütfen."

John sessizce takip etti, hoşbeş etmeye meyilli değildi. Müziği duyabiliyordu ve resmi giyimli insanlar küçük gruplar halinde durmuş, gülüyor ve farklı dillerde sohbet ediyorlardı. Kadınlar mücevherler içinde parıldıyordu ve bazı erkekler de öyle. Kendi smokini sert bir kesime sahipti, görünürde bir fırfır ya da büzgü yoktu ama kesimi ve oturuşu onun için özel olarak dikildiğini haykırıyordu. Birkaç kadın ona doğru baktı, sonra tekrar baktı. İsteddiği zaman kalabalığın arasından hiç fark edilmeden geçebilirdi ama bu gece insanların onu fark etmesini istiyordu. O

Avını görmüş ama acele etmesine gerek olmadığını bilen bir panter gibi sessiz, zarif bir yürüyüşle yürüyordu.

Zarif uşak onu antredeki küçük bir odaya götürdü. Oda, bir kanep ve iki berjer koltuk, rahat bir kitap seçkisi, küçük bir şömine ve çeşitli içkilerle konforlu bir şekilde döşenmişti. Odanın en fazla iki metre kare olduğu ve kapısının sağlam bir kilidi olduğu düşünülürse, John odanın başka bir amaçtan çok hızlı ve kaçamak bir sevişme için kullanıldığını tahmin etti. Ne de olsa iyi bir ev sahibi her zaman konuklarının ihtiyaçlarını karşıladı.

"Mösyö Temple." Ronsard ayağa kalktı ve

John içeri girdi. Kapıyı arkasından sessizce kapatıp çıkan diğer adama başıyla onay işareti yaptı. "Ben Louis Ronsard." Zarif bir ev sahibi edasıyla elini uzattı.

John, Ronsard'ın elini tutmadan önce bir saniyenin geçmesine izin verdi. Yüzünde en ufak bir ifade belirmedi. "Neden buradayım?" diye sordu sonunda, sesi alçak ve kontrollüydü. "Bu toplantı gerekli değildi."

"Sanırım öyle." Ronsard bu konuda kurnazdı ama John'un yüzünü dikkatle inceliyordu. "John'la uğraşmaktan hoşlanmıyorum. bilinmeyen faktörler. Dahası, çok yeni ve bilinmediği varsayılan bir bileşikten haberdardınız. Bunu nasıl öğrendiğinizi bana anlatabilir misiniz?"

John ona sessizce baktı, gözleri yarı açıktı. "Kalabalığın ortasında ismimle çağrılmaktan hoşlanmam ve benim kalabalıktan anladığım ikiden fazla olan herhangi bir sayıdır." Ronsard'ın cevaplarını beklemesine izin verdi; işbirliği yapacak havada değildi.

"Sizi temin ederim, buradaki hiç kimse sizin kim olduğunuzu bilmiyor."

"Ve sizi temin ederim ki, bu tür partilerde her zaman en az bir kişi daha sonra satılmak üzere isim listesi hazırlar."

"İhanete karşı sert davranırım," dedi Ronsard yumuşak bir sesle. Temple'ın büyülenecek, etkilenecek ya da korkutulacak bir adam olmadığına karar vermiş olacak ki sandalyeleri işaret etti. "Lütfen oturun. İçecek bir şey ister misiniz?"

John berjer koltuklardan birini seçti. "Ben içki içmem."

Ronsard elini bir sürahinin üzerine koyarak durakladı, kaşlarını kaldırdı, sonra elini bir şişeye götürdü ve kendine az miktarda şarap doldurdu.

"Buraya gelmenin kimliğinizi tehlikeye attığını düşünüyorsanız özür dilerim. Ama ben de temkinli bir adamım ve bunu bileşik kendi riski olmadan değildir. Bunu sadece, bunun meşru bir sipariş olduğundan ve kuruluyor. Dolayısıyla, yerleşkeyi çevreleyen gizlilik göz önüne alındığında, bunu nasıl duyduğunuzu öğrenmekle neden ilgilendiğimi sanırım anlamışsınızdır."

John parmaklarını birleştirdi ve uzun bir süre gözlerini kırpmadan Ronsard'a baktı. Ronsard'ın bakışlarının sol elindeki birbirine dolanmış yılanlardan oluşan halkaya kaydığını gördü. "Uçuş 183," dedi sonunda.

"Uçak kazası mı? Evet, talihsiz bir olaydı. Bunun bir test olduğundan şüphelenmiştim, diyebilir miyiz? Önceden farkında değildim."

"Bunun bir test olup olmaması umurumda değil.

İşe yaradı." "Ama hangi patlayıcının kullanıldığını nasıl buldunuz?"

"Ben ... NTSB'nin ön kimyasal analizinin bir kopyasını elde



ettim. İsviçre'de çok iyi bir laboratuara erişimim var.

Kimyasal parmak izi RDX'e benziyordu. NTSB patlatıcıya dair bir kanıt bulamadık. Kendi kendini açıklıyor," dedi John, ses tonu sıkılmıştı.

"Bütün bunları tahmin yoluyla bir araya getirdiğine gerçekten inanacağımı mı sanıyorsun?" Ronsard nazikçe gülümsedi. "Hayır, biri sana söyledi. NTSB'ye erişimi olmayan ikinci bir taraf da bileşikten bir miktar satın almak için bana ulaştı. Aynı sızıntıdan başka nereden bilebilir ki?"

"Ernst Morrell," diye ekledi John. "Ona söyledim."

Ronsard bir an ona baktı, sonra şarabını içti. "Beni şaşırtıyorsun," diye mırıldandı.

"Morrell bir... dikkat dağıtıcı olacak. Olacak her şey onun ayaklarının altına serilecek."

"Yani o bir yem." Ronsard gülümseyerek başını salladı. "Bay Temple, sizi selamlıyorum. Bu gerçekten çok sinsice."

John belli belirsiz ama gözle görülür bir şekilde gevşedi. Yüzündeki sert ifade hafifledi. Göz kırpmasına izin verdi. "Eğer şanslıysam, o piç kendini havaya uçuracak. Şanslı değilsem, yine de üzerine o kadar çok ateş düşürür ki yakalanır. Her iki durumda da, bir daha ayak parmaklarıma basamayacak."

"Yani Morrell'le daha önce tanıştınız mı?"

"Hayır, ama o hatalı bir aptal. Bir işe müdahale etti."

Ronsard güldü, yakışıklı yüzü gerçek bir eğlenceyle aydınlanmıştı. "Mösyö Temple, sanırım bu bir zevk olacak. sizinle iş yapmak. Daha fazla konuşuruz, ancak konuklarımdan çok uzun süre ayrı kaldım ve onlara geri dönmeliyim. Gelin, sizi tanıştırayım."

"Beni Bay Smith olarak tanıtın."

"Smith," diye tekrarladı Ronsard. Hâlâ eğlenmiş görünüyordu. "Sekreterimin soyadı da bu."

"Belki de akrabayızdır."

Antreden çıktıklarında birden fazla ilgili bakışla karşılaştılar. John ev sahibiyle birlikte büyük fuayede yürüdü. ve ışıltılı bir balo salonuna girdiler. Üç sığ basamağın tepesinde durup kalabalığa baktılar. Başlarının üzerinde elmas gibi parlayan devasa kristal avizeler asılıydı ve Fransız cam kapılardan oluşan bir duvar geceye açılmıştı. İnsanlar, ona bir kovani hatırlatan sürekli bir hareketle odanın etrafında, verandaya doğru ilerliyor, tekrar içeri giriyorlardı.

Etrafına gelişigüzel baktı, bakışlarının özellikle kimseye odaklanmasına izin vermedi ama Niema'yı neredeyse fark etti

Hemen. Bir sanayici Ronsard'a yaklaştı ve bir süre kibarca sohbet etti, sonra da tanışmak için bekledi. John bu adamla daha önce tanışmıştı ama

O sırada farklı bir isim kullanıyordu ve görünüşü değişmişti; saçları kırlaşmış ve kahverengi lensler takmıştı. Sanayici tamamen yabancı biriyle el sıkıştığını düşündü.

Zümrüt yeşili dar bir elbisenin içinde göğüsleri tamamen açıkta kalan şehvetli bir kızıl saçlı, Ronsard'ın koluna yapışıp tanıştırmak için aç yapan bir sonraki kişiydi. Ronsard, belli ki eğlenmişti, mecbur kaldı. John en vurdumduymaz halini takındı, kadının çapkınca sözlerinin hiçbirine yanıt vermedi. Tüm açıklığına rağmen kadın aptal değildi; birkaç dakika sonra çapkınlığını Ronsard'a yöneltti, Gülümsedi ve onu pohpohladı, bu sırada gözlerinde hala o eğlenceli bakış vardı.

Kadın gittikten sonra kısa bir süre yalnız kaldılar. John bakışlarının bir kez daha balo salonunu taramasına izin verdi ve hareketsiz kaldı.

Ronsard hemen fark etti elbette. "Görüyor musun? Tanıdığın biri var mı?" diye sordu, etrafına bakınırken biraz daha tetikteydi.

"Hayır." Kelime sanki John'un boğazından sürüklenerek çıkarılıyor gibiydi. "Tanıyacağım biri. Şu kadın, kim o?"

"Kim?"

"Siyah saçlı, mavi elbiseli. İnci takıyor. Uzun boylu sarışın kadınla konuşuyor."

Ronsard'ın arayışı Niema'da daraldı. John'un fark ettiği kadının o olduğunu anlayınca yüzü sertleşti. "O benimle birlikte," dedi kısa ve öz bir uyarıyla.

John bir kez daha ona odaklanmadan önce ev sahibine sadece bir bakış attı. Yumuşak ışığın çıplak bedeninde nasıl parıldadığını hayranlıkla izleyerek açgözlülükle onu içine çekti.

Omuzlarını. "Onunla evlenecek misin?" diye sordu neredeyse dalgınca.

Ronsard kısa ve sert bir kahkaha attı. "Hayır, tabii ki değil." "Ben öyleyim."

Yumuşak kelimeler aralarında taş gibi duruyordu. Öfke Ronsard'ın gözleri karardı. "O benim değer verdiğim bir arkadaşım. O bizim gibiler için değil."

"Belki senin için değil. Eğer onun üzerinde bir hakkın olsaydı, geri çekilirdim, ama olmadığını itiraf ettin. O özgür ama senin için değil. uzun."

Ronsard mükemmel bir iş adamıydı. Ayrıca Temple denen adamın korkutulabilecek biriydi. Derin bir nefes aldı ve kontrolü ele geçirmeye çalıştı. "Ben kadınlar için kavga etmem," dedi. "Ama kendini onun üzerinde zorlamana da izin vermeyeceğim. Bunu söylüyorum çünkü o ... açık değil. O bir dul ve ölmüş kocasına hâlâ çok aşık. Öyle olmasa bile, tanıdığım az sayıdaki ilkeli insandan biridir. Sizin ve benim gibi insanlardan hoşlanmaz."

"Seni geri çevirdi," dedi John.

"Düz." Ronsard'ın ağzında bir an için mizah duygusu belirdi. "Ondan hoşlanıyorum. Onun incinmesine izin vermeyeceğim."

"Ben de öyle."

Aralarına giren sessizlikte Ronsard, "Beni şaşırttınız. Bir kadına aşık olmanı beklemezdim, özellikle de ilk görüşte. Karakterine aykırı görünüyor."

"Öyle." John derin bir nefes aldı ve son beş yılın bastırılmış açlığının gözlerinde yanmasına izin verdi. "Öyle," diye tekrarladı. "Beni tanıştır."

"Sanırım yapacağım," diye düşündü Ronsard. "Bu eğlenceli olacak."

Niema uzun boylu, geniş omuzlu iki adamın kalabalığı yararak ilerlediğini gördü. Ronsard her zamanki gibi gösterişli ve nazik görünüyordu, uzun siyah saçları omuzlarında serbestti ama Niema'nın nefesini kesen yanındaki yırtıcıydı.

John sert, tehlikeli ve bir şekilde farklı görünüyordu. Mavi bakışları bir lazer gibi ona odaklanmıştı.

İrkilerek bir adım geri çekildi ve elini boynundaki incilere götürdü.

Onu bir haftadan uzun süredir görmemişti. Midesine inen bir yumruk gibi ani bir etki yaratan bu duyguya hazırlıklı değildi. Onu daha önce her gördüğünde kişiliğinin tehlikeli gücünü bastırdığını fark etti, çünkü şimdi tüm gücüyle üzerine geliyordu.

Bakışları onun üzerinde gezindi ve sanki onu çırılçıplak soymuş, canlı canlı yemek üzereymiş gibi hissetti. Gözlerini ondan kaçırmaya çalıştı, kendini toparlamaya çalıştı ama başaramadı. Heyecan sinirleri boyunca şarkı söylüyordu. O buradaydı ve oyun gerçekten başlamıştı.

"Niema." Ona ulaşmışlardı, o kadar uzunlardı ki omuzları odanın geri kalanını kapatıyordu. topuklu ayakkabı giyyordu. Ronsard onun elini tuttu ve parmak eklemlerine kısa bir öpücük kondurdu. "Hayatım, bu Bay Smith. beni tanıştırmak için yalvardı. Bay Smith, Niema Jamieson."

"Niema." John onun adını sanki tatmış gibi söyledi.

"Bay Smith." Zar zor konuşabiliyordu. Boğazı açıklanamaz bir şekilde düğümlenmişti. Çaresiz bir bakış fırlattı Ronsard, onun tepkisinden hiç de memnun görünmüyordu. Bunu kendisi de anlayamıyordu. Bunun John'un planlarına uygun olduğunu biliyordu ama... rol yapmıyordu.

"Joseph," dedi John.

"Pardon?" "Benim adım

Joseph."

"Joseph .. Joseph Smith mi?" Gözlerini kırıştırdı, ani kahkaha balonunu yutmaya çalıştı. En azından isim olarak Brigham Young'ı seçmemişti. "Sen bir Amerikalısın."

"Evet." Bir şekilde elini tutmuştı, parmakları sert ve onunkinin etrafında güçlü. "Dans et benimle." Davetten çok emir gibiydi.

Ronsard'a bir kez daha şaşkın ve çaresiz bir bakış attı ama bu kez John onu dans pistine götürürken omzunun üzerinden bakıyordu.

Sadece elini sırtına koymadı, kolunu da beline doladı ve onu kendine doğru çekerek sabitledi. Boşta kalan eliyle kızın elini kavradı ve göğsüne yasladı. Adam yumuşak bir ritimle hareket etmeye başladı ve kızın onu takip etmekten başka seçeneği yoktu.

Başını onunkine yaklaştırdı. "Sana görür görmez aşık oldum," diye mırıldandı.

"Öyle mi?" Bir kahkaha daha atmamak için kendini zor tutarken titredi. "Joseph Smith mi?" Yüzündeki ifadeyi gizlemek için başını adamın omzuna yasladı. Hiçbir ortak noktası olmayan insanlarla sohbet etmekten sıkılmıştı ama şimdi vücudundaki her hücreden enerji akıyordu.

"Joseph Temple, aslında. Ona beni Bay Smith olarak tanıtmamı söyledim."

"Temple," diye tekrarladı, ismi beyin hücrelerinde yakıyordu. Yapamayacağı tek şey ağızından kaçırıp ona John demekti.

"Odan nerede?"

"Doğu kanadında. Bahçe odası deniyor ve kendine ait özel bir balkonu var." Kapıları saymıştı, böylece ona tam olarak nasıl ulaşacağını söyleyebilirdi. "Merdivenlerden yukarı çık, sağdaki koridoru kullan. On kapı aşağı in, sola dön ve sağdaki üçüncü kapı."

"Balkon kapılarını açık bırakın."

"Neden? Kilitler senin için bir şey ifade etmiyor mu?"

Adamın kolu, alayına karşılık cezalandırıcı bir sıkma hareketiyle kadının beline dolandı. Smokininin ipek kumaşının altında göğsü demir gibiydi. Onu o kadar sıkı tutuyordu ki göğüsleri ona yaslandı. Vücudunun sıcaklığı aralarındaki giysi katmanlarından sızdı ve adamın kokusu onu sardı, sıcak, erkeksi ve hafif bir kolonya ile tatlandırılmıştı.

"Beni çok yakın tutuyorsun," dedi, içinde hafif bir panik kabarıyordu, çünkü hissettiği zevk güvenli olmaktan çok uzaktı.

Elleri göğsüne bastırdı, fark edilecek kadar sert değildi ama vücudunun üst kısmını ondan bir santim uzağa kaldırmaya yetti.

Kollarındaki güç hiç çaba sarf etmeden onu tekrar içine çekti. "Sana aşığım, unuttun mu? Ve sen de çaresizce benden etkileniyorsun."

O nereden biliyordu? Bu soru beynine kazındı, canlandırdıkları senaryoyu hatırlamasından bir saniye önce.

Dansın şekli onları açık Fransız kapılarının yanına getirmişti. Adam hızla bir dönüş yaptı ve kadın kendini verandada buldu. Gece ılıktı, ama yine de içerideki havadan daha serin ve çok daha ferahtı, bir odada bu kadar çok insan vardı. Verandaya serpiştirilmiş küçük masalarda oturan, konuşan ve gülen insanlar vardı ama gürültü seviyesi önemli ölçüde düşmüştü.

Dans etmeyi bıraktı ve onu merdivenlerden bahçeye indirdi. Güllerin tatlı, biberli kokusu havayı dolduruyordu. Patikalardan birinde biraz yürürken ayakkabılarının altında küçük çakıllar çıtırdadı. Her ne kadar bahçe



Tamamen karanlık olamayacak kadar iyi aydınlatılmış olan bahçe, en azından biraz mahremiyet sağlıyordu.

John durup yüzünü ona dönerek, "Burası yeterince uzak," dedi. "Hâlâ bizi görebilir." Kız daha ne yapacağını anlayamadan John elleriyle kızın yüzünü çerçeveledi ve onu öptü.

Elleri otomatik olarak yukarı kalktı ve adamın bileklerine kilitlendi. Nefesi iki uzun kalp atışı boyunca durdu ve dizlerinin bağı çözüldü. Sanki adam onu sadece ellerinin yüzünde sıcak bir şekilde kenetlenmesiyle destekliyormuş gibi hissetti, ancak basınç böyle bir şey yapmak için çok hafifti.

Öpücüğü ilk başta hafifti, şefkatli bir tadım, bir keşif. Hareketsiz durdu, basit bir okşamanın verdiği zevkle gözleri kamaştı, sonra hafif bir baskıyla karşılık verdi. Adam başını daha fazla eğdi ve öpücüğü derinleştirdi, dili kadının ağzını yokladı. Sonra içinde sıcak bir şey patladı ve kadın ona doğru sarktı. Yüzünü serbest bıraktı ve onu kollarının arasına aldı, öncekinden daha sıkı, daha yakın, o kadar yakındı ki göğsünden uyluğuna kadar kaynaklanmıştı.

Ağzı yakıp yıkıyor, yiyip bitiriyordu. Onu olmaması gerektiği gibi, hayal etmesine izin vermediği şekilde öptü: derinden, yoğun bir şekilde, bir erkeğin bir kadını öpmeden hemen önce öptüğü gibi onu sırt üstü yatırıp bacaklarının arasına girdi. Ve o Bu öpücükleri kabul etti, hoş karşıladı, karşılık verdi. Dili onunkıyla oynadı, kolları sıkıca sarılmak için kalktı boynunun etrafında. Vücudu onunkine uzandı ve adamın taş gibi sert olduğunu, ereksiyonunun karnına bastırdığını fark etti.

Bu keşif onu öylesine şoke etti ki, kendini adamın kollarından kurtarıp sendeleyerek geri çekildi. Adam onu sabitlemek için kolunu tuttu, sonra hemen elinin yanına düşmesine izin verdi. Yüz yüze geldiler

kokulu bahçede birbirlerine bakıyorlardı, ışığın loşluğu yeterince loş değildi. John'un gözlerindeki soğuk, odaklanmış ifadeyi görebiliyordu ve bunun farkına varması midesine bir yumruk daha indirdi. O öpücükler temellerini sarsmıştı ama John, vücudunun otomatik tepkisine rağmen, sadece işini yapıyordu. Çalışıyordu. Aşık olmuş gibi davranıyordu.

Ronsard da az önce olanları tartarak onları izliyordu. Niema yutkundu, ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu. yapmalıyım. John'un-Temple'ın suratını tokatlamak mı? O bir ve Niema Jamieson ikiyüzlü değildi.

Niema Jamieson'ı unutun; şu anda bir rol oynayamayacak kadar paramparçaydı. Gerçekte kim olduğuna, Niema Burdock'a ulaştı ve iki kadının hemen hemen aynı olduğunu gördü. John bunu kasıtlı olarak mı planlamıştı, Niema Jamieson'ın geçmişini kendisinininkine bu kadar yakın mı yapmıştı?  
aslında kendini mi oynuyor?

Ancak Niema Burdock vakarını topladı, arkasını döndü ve sessizce uzaklaştı. Gösteriş yapmadı. O avluya doğru ilerledi ve Ronsard'ın gerçekten de balo salonunun kapısının hemen dışında durmuş onları izlediğini gördü. Arkasındaki parlak ışık yüzünden yüz ifadesini okuyamadı ama kendini hazırladı ve ona yaklaştı.

Adam sessizdi, ona bakıyordu. Bakışlarını karşıladı, orada göreceğini bildiği alaycı hayal kırıklığından içten içe irkildi ama onun yerine bulabildiği tek şey endişeydi. Dudakları titredi ve aniden gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı.

"Oh, Tanrım," diye fısıldadı. "Nasıl?"

Ronsard ona kolunu uzattı, o da tuttu ve hiçbir şey olmamış gibi onu içeri götürdü. O da

acele ediyor gibi görünmüyordu ama yine de kalabalık odadaki ilerleyişleri merhamet edilecek kadar hızlıydı. Parmakları destek almak için adamın koluna gömüldü. Bacakları titriyordu. Tüm vücudu titriyordu, ince titremeler kaslarını sallıyordu.

Başka bir odada görkemli bir büfe hazırlanmıştı; isteyen konuklar orada yemek yiyebilir ya da tabaklarını verandaya veya havuzun avlusuna götürebilirdi. Ronsard onu boş masalardan birine oturttu. büfeye gitti ve iki tabak doldurup geri getirdi. Onun bir işaretiyle bir garson elinde iki kadeh şampanyayla çıkageldi.

"Daha önce içki içmediğini fark ettim," dedi.

"Dene bakalım; benim şampanyam başbakanın servis ettiği içkiden kat kat üstündür. Ayrıca"- çarpık bir gülümseme takındı- "sakinleştiriciye ihtiyacınız var."

Şampanyayı içti ve tabağındaki çilekleri yedi. Boğazının kapanma tehdidine rağmen, lezzetli ezmeyi de denemesi için onu kandırdı.

"Görüyorum ki fazla centilmenmişim," dedi, sesinde ve gözlerinde zengin bir eğlence vardı. "Seni yakalayıp öpmeliydim, seni hayvani cazibemle boğmalıyım. Ama gerçekten hayatım, bu benim tarzım değil."

"Ben de benim olduğumu düşünmemiştim." Zar zor konuşabiliyordu.

"Kimyayı asla tahmin edemeyiz, yine de bir şekilde onu hep hafife alırız." Onun elini okşadı. "Ve şimdi yapacağımı hiç düşünmediğim bir şey yapacağım. Kendime o kadar şaşırdım ki bir daha toparlanamayabilirim."

"Ne?" Ronsard'ın mizahı onun üzerinde sakinleştirici bir etki yaratmıştı. Bu yüzden John'a sarsıcı bir yoğunlukla karşılık vermişti.

Yapması gereken şey buydu. Bu onların planının bir parçasıydı. John, verdiği tepkide kasıtlı bir şey olmadığını, John Medina hayatına yeniden girdiğinden beri karşı koymaya çalıştığı fiziksel zevkin içinde birkaç yakıcı an için kaybolduğunu bilmeyecekti, bilemezdi.

"Bay Smith-"

"Bana gerçek adını söyledi," diye araya girdi, kısmen ifadesini korumak için kısmen de gerginlik hafif bir baş ağrısı yapmaya başladığı için kaşlarının arasındaki noktayı ovuşturdu.

"O zaman... iyi bir nedeni olmasaydı takma ad kullanmayacağını biliyorsun. O ünlü biri değil, canım; tam tersi. Dünyadaki tüm kolluk kuvvetleri onu gözaltında tutmayı çok isterdi."

Bir yandan ona bakarken bir yandan da düşünüyormuş gibi yaptı. "O bir terörist mi?" Sesi neredeyse sessizdi.

Ronsard sessizliğinin onun yerine cevap vermesine izin verdi.

Biraz daha şampanya içti ama bu boğazındaki düğümü çözmedi. "Evlendiğimden beri öptüğüm tek erkek o. koca-" Beş yıl. Dallas öleli beş yıl olmuştu ve Dallas'a karşı en ufak bir tepki bile hissedememişti. Ara sıra çıktığı çok hoş erkeklerden herhangi biri. Hiçbirinin onu öpmesine izin verememişti, ihanet gibi hissettiğinden değil, ama bu kadarını bile taklit etmek onlara adil gelmediğinden. Roller arasındaki çizgiler ve gerçeklik yeniden bulanıklaşmıştı, Niema Burdock konuşuyor, John Medina'nın kollarında başına gelenleri anlamaya çalışıyordu.

"Burada kalamam," dedi ayağa fırlayarak. "Ben odama gidiyorum. Louis-"

"Anlıyorum." O da ayağa kalktı, yakışıklı yüzü endişe doluydu. "Sana ne yapacağını söyleyemem canım, karar senin. Ama bunu elindeki tüm gerçeklerle yap ve cevabın ne olursa olsun, seni her zaman el üstünde tutacağım. dostluk."

Tanrım, nasıl bu kadar çok yönden bu kadar iyi olabiliyor ve yine de olduğu şey olabiliyordu? Louis Ronsard bulmacası çözülmeye, onunla tanıştığı günden daha yakın değildi. Ama karakterinin tüm canlılığına rağmen, ona olan odağını kaybediyordu, onu yanında John'la kendisine doğru yürürken gördüğü andan itibaren kaybetmişti.

Körü körüne onun elini tuttu ve sertçe sıktı. "Teşekkür ederim," dedi ve kaçtı.

## **On Dokuzuncu Bölüm**

Balkon kapısının yanındaki perdelerin dalgalandığını gördüğünde saat sabahın üçüydü. Niema karanlıkta yatıyor, uyuyamıyor ve John'un ortaya çıkmasını bekliyordu. Hiçbir şey duymamıştı; sadece onun gelişini işaret eden o küçük çırpıntı vardı, sonra arkasındaki camdan gelen soluk ışığa karşı siluet halindeki siyah şekli.

Oturdu ve en sağlamı olan bornozunu çekiştirdi. daha sıkı sarılmıştı. Oda karanlıktı ve adam onu, kadının onu görebildiğinden daha iyi göremiyordu ama kadın, toplayabileceği her türlü korumaya ihtiyacı olduğunu hissetti. Odayı ürkütücü bir gizlilik ve isabetle geçti, yüksek sayvanlı yatağa yaklaşıyordu. Eğildi ve ağzını kadının kulağına dayadı. "Odayı süpürdün mü?"

"Buraya geldiğimde kontrol ettim," diye fısıldadı. "Burası kabloluysa, yama işinden ziyade güvenlik sisteminin bir parçası olduğunu düşündüm. Temiz."

"Benimki değildi." "Kalıcı

mı yoksa yamalı mı?"

"Kalıcı. O odaya kimi koyarsa onu takip etmek istiyor. Muhtemelen buradaki diğer misafir odalarında da kablolar vardır ve orada kimin kalacağına o karar verir."

Yatağın kenarına oturduğunda şilte eğildi. Kısa süreli bir panik patlaması hissetti ve bunu bastırdı. Ne de olsa, etrafta görecektir başka kimse yokken onu şimdi öpmenin bir anlamı olmayacaktı.

"Bu akşam olanlardan dolayı iyi misin?" diye sordu, sesinde endişeli bir ton vardı. "Şaşırmış görünüyordun. Planı anladığımı sanmıştım."

"Sanırım tam olarak anlayamadım," demeyi başardı ve sesini eşit tutmak için mücadele etti. "Yine de her şey yolunda; üstesinden gelebilirim." Adamın yüzü karanlıkta soluk bir bulanıklıktı ama yine de, artık bu kadar yakın olduğu için, yüz hatlarını seçebiliyor ve kalçası kalçasına bastırırken yatak kıyafetlerinin arasından bile bacağından gelen sıcaklığı hissedebiliyordu.

"Anlaşıldığı üzere, bu mükemmel bir tepkiydi. Tam olarak doğru oynadın."

Sadece oyun oynamıyordu. Akli başında kalmayı başarmıştı ama hiçbir şey yapmıyormuş gibi davranmamıştı. John'a verdiği tepkinin gücü gerçektir ve korkutucu olan da buydu. John onun sıkıntısının sadece şaşkınlıktan kaynaklandığını düşündüğü sürece, kendini o kadar da savunmasız hissetmiyordu.

"Her şey yolunda," diye tekrarladı ve sessiz bir çaresizlik içinde konuyu değiştirdi. "Yarın için planın nedir?"

"Ronsard ve ben iş konuşacağız. Eğer şanslıysam ofisinde olacak. Olmazsa, o zaman başka bir yol bulmam gerekecek."

"Size genel konumu verebilirim. Batı kanadında, zemin katta. Ayrıca Cara Smith adında bir sekreteri var, yani o olmasa bile ofiste olabilir."

"O zaman ikisini de takip etmemiz gerekecek. Onları meşgul etmenin bir yolunu bulacağım. Yarın ofisin yerini tespit edip güvenlik sistemini kontrol edeceğim, sonra da yarın gece içeri gireceğiz. "Sen dinleme cihazını yerleştirirsin, ben dosyaları kopyalarım ve kimsenin haberi olmadan çıkarız."

Tabii her şey plana uygun giderse. Zaten çok iyi öğrendiği gibi, her şey olabilirdi.

"Sana küçük bir hediye getirdim." Kıyafetlerde belli belirsiz bir hışırtı oldu, ardından adamın vücudundan gelen sıcak metal eline bastırıldı. Otomatik olarak parmaklarını tabancanın kabzasının etrafına kapattı. "Bu bir SIG .380 kalibre.

Ama bu sadece gizlemenin daha kolay olacağı anlamına geliyor."

"Korsemin içine sokarım," dedi kuru bir sesle, çünkü bu şey hâlâ bir kilodan fazla ağırlığa ve en az altı buçuk santim uzunluğa sahipti. Tabanca elinde olana kadar, rahatsız edici, düşük seviyeli bir alarm duygusunun farkında değildi, ama şimdi içinde bir şeyin rahatladığını hissetti. Daha önce hiç

Hayatında hiç silah taşımamıştı, İran'da bile, çünkü bu kılık değiştirdiğini ele verirdi; silahlı olmaya nasıl bu kadar çabuk alışmıştı?

Kısık bir kahkaha attı. "İşte benim kızım." Sesinde sıcak bir onay vardı. Kızın kalçasını okşadı. "Bir süre sonra

görüürüz.



birkaç saat. Yarın ne yapıyorsun? Saat kaçta kalkıyorsun?"

"Uyuyabildiğim kadar geç uyuyacağım." O gece henüz hiç uyumadığı için, alabileceği her şeye ihtiyacı olacağını düşündü. "Ama bunun ötesinde bir planım yok."

"Öğle yemeğinde buluşalım o

zaman." "Nerede?"

"Havuz avlusu, saat bir yönünde."

"O özel yer için bir neden var mı?" Bir nedeni olmalıydı; John hiçbir şeyi nedensiz yapmazdı.

"Görüşürüz, yüzmeye gidelim, Ronsard omzumdaki yara izini görsün de biraz daha rahatlasın."

"Omzunda bir yara izi yok," dedi otomatik olarak ve keşke demeseydim dedi, çünkü spor yaptıkları o gün gömleğini çıkardığında ona ne kadar yakından baktığı ortaya çıkmıştı.

"Hayır, ama Joseph Temple biliyor."

Öyleyse kılık değiştirmesinin bir parçası olarak sahte bir yara izi olmalı. Ronsard onu tanıştırdığında da farklı göründüğünü hatırlıyordu ama aradaki farkın ne olduğunu tam olarak kestiremiyordu. "Başka ne var Bitti mi? Artık aynı değilsin."

"Saç çizgimi biraz değiştirdim, kaşlarımı daha düz hale getirdim, şeklimi değiştirmek için çeneme ince pamuk rulolar koydum."

"Joseph Temple'ın kapağını ne zamandır yapıyorsunuz?"

"Yıllar. İlk başta sadece bir dosyadaki isimdi, ama yavaş yavaş onu daha fazla dolaştırdım ve birkaç açıklama detayı, fazla bir şey ele vermeyen bir fotoğraf ekledim. Ama Ronsard'ın saç çizgilerini karşılaştırması için yeterliydi ve sanırım karşılaştırdı da."

"Ama artık elinde senin bir fotoğrafın olacak," dedi.  
"Alacağını biliyorsun. Böyle bir fırsatı kaçırmaz."

"Önemli değil." Ayağa kalktı. "O buradan ayrıldıktan sonra Tapınak var olmayacak."

Kimlikleri giysi değiştirir gibi inşa etmek, onları sadece kısa bir süre için giymek nasıl bir şeydi, merak etti.  
ve sonra onları atıyor muydu? Kendinden parçaları geride mi bıraktı? Her başka birine dönüştüğünde gerçekte kim olduğunu bir şekilde biraz daha mı kaybetti?

Adam balkona doğru ilerlerken aklına bir şey geldi. "Buraya nasıl çıktın?"

"Ben yapmadım. Aşağı indim. Çatıdan geldim." Bu sözlerle kapıdan içeri süzüldü ve gözden kayboldu.

Niema kalktı ve balkon kapılarını kilitledi, sonra geri döndü Yatağa. O kadar yorgundu ki ağırları vardı ama geç yatma planlarına rağmen uyuyabileceğinden de emin değildi. Önümüzdeki yirmi dört saat çok önemliydi.  
bu ayrıntılı maskaralığa. Aklını John'da değil, işinde tutmak zorundaydı. Bu iş bittikten, eve döndükten ve John tekrar hayatından çıktıktan sonra onu düşünmesine izin verecekti çünkü o zaman hiçbir önemi kalmayacaktı - John gitmiş olacaktı.

Cara Smith, Louis'in ev partilerinden her zaman keyif almıştır. Giyinmeyi severdi, ışıltıyı ve sofistikeliği severdi. lüks. Smokinli erkeklerin mücevherli kadınları cilalı bir masalın etrafında döndürmesini izlemek peri masallarından fırlamış gibiydi.

balo salonu pisti. Çok uzun boylu olduğu için nadiren yüksek topuklu ayakkabı giyerdi, ama bu lüks davetlerde üç inçlik topuklu ayakkabılar giyerdi, bu da onu çoğu insanın kafasının üzerine çıkarır ve Louis'in kendisiyle göz göze gelmesini sağlardı. Bacakları sanki bir metre uzunluğundaymış gibi görünüyordu; yanlardan yırtmaçlı ve yürürken uzun, dar et şeritlerini ortaya çıkaran elbiseler giyerek bu yanılsamayı daha da artırıyordu.

Ama bu gece içindi. Gündüzleri Louis'in yazışmalarını güncel tutmakla, faturaları ödemekle uğraşıyordu -milyarderlerin faturaları olması onu hep şaşırtmıştı ama Bazı şeylerden kaçmanın imkânsız olduğunu tahmin ediyordu. Ayrıca telefonlarla ilgilenmek ve ortaya çıkan işleri, halledilmesi gereken sorunları Louis'e bildirmek zorundaydı. Ama çalışma saatleri kısaltılmıştı ve çoğunlukla misafirlerle oynadı. Yüzdü, tenis ve bilardo oynadı ve dedikodu dinledi. Mahrem detaylar ve devlet sırları onu asla şaşırtmadı.

Partilerde insanlar, özellikle de uzun boylu, uzun bacaklı sarışınlar gevezelik ederdi, sanki kafasının içinde bir beyin olması beklenmiyormuş gibi... Louis'in çalışmak yerine oynamasına izin vermesinin nedeni de buydu elbette. Bu ev partileri sırasında pek çok ilginç şey öğrenmişti.

Tapınak adamı onu büyülemişti. Zarafet ve incelik açısından Louis'le kıyaslanabilecek çok az erkek vardı. Ama o öyleydi. Ve o kadar soğukkanlı ve kontrollü görünüyordu ki, çok hareketsiz bir adamdı, birkaç hareketi kontrollü ve minimaldi, yüzünde çok az ifade vardı.

Vücudu üzerinde bu tür bir kontrole, yatakta saatlerce dayanabileceğine bahse girerdi. O, yataktaki kadın olmayı düşündü.

tüm bu kontrolün sonunu aldı ve titremeye başladı.

Öte yandan Cara hangi erkeklerin kendisine ilgi duyduğunu, Temple'ın ise duymadığını çok iyi biliyordu. O ve aralarında Louis'in de bulunduğu bir grup insan Temple'ı bahçede Jamieson'a asılırken görmüştü. O da

Louis'in Bayan Jamieson'a hatırlayabildiği bütün kadınlardan daha fazla ilgi gösterdiğini düşününce, Louis'in bunu nasıl karşılayacağını merak ediyordu, ama Louis Louis'ti işte, bir kadın onun için o kadar da önemli değildi. Louis'in dün gece yalnız yatmadığını, Bayan Jamieson'ın korkup partiden erken ayrılarak odasında saklandığını biliyordu. Eğer Bayan Jamieson'ın yerinde olsaydı, korkup kaçmazdı. O adamı papyonundan yakalar ve tüm gücüyle üzerine atlardı.

Ama teselli ödülü olarak gözü başka bir adamdaydı. Adam zengindi, yakışıklıydı ve Fransız Savunma Bakanlığı'nda ya da her ne diyorlarsa orada bir iş yapıyordu. Ona anlatacak bir sürü ilginç şeyi vardı. Karısının ona sarılışına bakılırsa, pantolonunun içinde de ilgi çekici bir şeyler vardı. Onun kendisine baktığını görmüştü, bu yüzden küçük kadından bir süreliğine kaçmanın bir yolunu bulacağını düşündü.

Bekleyemezdi. Ne kadar zamandır seks yapmamıştı, tam olarak hatırlayamıyordu ama çok uzun zaman olduğunu biliyordu. Lanet olası Hossam ve kıskançlığı! Onu vazgeçirmeye, nazikçe bırakmaya çalışıyordu ama o bir türlü gitmiyordu.

uzakta. Onunla yatmamıştı ama işleri sakın tutmak adına başka kimseyle de yatmamıştı, ya da. Louis'in güvenlik görevlileri arasında sorun yaratmak istemiyordu, çünkü Louis bunun için ona teşekkür etmeyecekti.

Saat dokuzda tenis oynadı ve Bay Savunma Bakanlığı geldi, yanında karısı yoktu. Cara flört etti.

Ta ki uzun boylu, bıyıklı, takım elbiseli ve güneş gözlüklü bir adamın onları izlediğini fark edene kadar.

Batı avlusu. Hossam. Lanet olsun, eğer onu şimdi odasına götürürse, ki bu gerçekten de onu götürebileceği tek güvenli yerdi, Hossam bunu öğrenecek ve muhtemelen sorun çıkaracaktı. Louis

misafirlerinden biri kıskanç eski sevgilisi tarafından öldürölseydi çok sinirlenirdi.

Öfkelenerek oyunu bitirdi, sonra izin isteyip geniş çimenlikten batıdaki verandaya doğru yürüdü. Raketini öfkeyle havada salladı, keşke Hossam'ın kafasına isabet etseydi diye düşündü. Neden, adam onu takip ediyordu. Nazik olmaya ve ondan bıktığı gerçeğini yüzüne vurmamaya çalışmıştı ama nazik olmak ona bir şey kazandırmamıştı. Biraz açık konuşmanın zamanı gelmişti.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, kıpırtısız bir şekilde duruyordu. ona yaklaşırken onu izliyordu. İri bir adamdı, yaklaşık altı-beş yaşındaydı; cüssesi hoşuna gitmişti, çünkü sadece boy olarak büyük değildi, ama şimdi onun normal boyda olmasını diliyordu, böylece onu kışının üstüne devirebilecekti.

"Kes şunu," diye tısladı, onunla burun buruna durdu ve güneş gözlüklerine bakarak. "Her şey bitti. Anlamıyor musun? Bitti! O-v-e-r. Kaput. Bitti. Mısır dilinde söyledim ama o lanet kelimeyi bilmiyorum. İyi vakit geçirdim ama artık gidiyorum."

"Arapça." Sesi derin bir gümbürtüydü ve o koca göğsünde yankılanıyordu.

"Ne?"

"Mısırlılar Arapça konuşur. Mısır dili diye bir şey yoktur."

"Ders için teşekkür ederim." Onu göğsünden dürttü. "Beni takip etmeyi bırak, beni gözetlemeyi bırak- sadece dur. Başına bela açmak istemiyorum ama mecbur kalırsam açarım, anlıyor musun? anlıyorum."

"Sadece seninle olmak istiyorum."

Tanrım, diye düşündü çaresizlik içinde. "Kafan tahtadan yapılmış olmalı! Seninle birlikte olmak istemiyorum! Bütün numaralarını gördüm ve şimdi yeni bir sihirbaz istiyorum. Beni bir daha rahatsız etme."

Onu iterek geçti ve içeri girdi. Odasına giderken yanından geçtiği insanlara gülümsemeyi başardı, üçüncü katta, araba yoluna bakıyordu ama içeride çok öfkeliydi. Eğer Hüsam şimdiye kadar sahip olduğu en iyi işi berbat ederse, onun kalın boynunu çıplak elleriyle sıkacaktı. Erkekler bir kadına manastıra gitmeyi düşündürmeye yetiyor, diye düşündü öfkeyle. Belki de şu anda başka bir sevgiliye ihtiyacı yoktu; belki de asıl ihtiyacı olan şey, bunu düşündüğü için bile kafasının incelenmesiydi.

Hossam'ın ona bir daha baktığını görürse Louis'e söyleyecekti. Bu kadarı yeter de artardı bile.

Ronsard ofisinin kapısını açıp kilidi açarken, John hiç belli etmeden güvenlik sistemini inceledi. Kilit, tıpkı bir telefon gibi farklı tonlara çevrilen sayısal bir kodla çalışıyordu. Ronsard şifresini saklamaya dikkat ediyordu. John ile kontrol paneli arasında bir vücut vardı, bu yüzden numaraları göremiyordu. John onları görmeye çalışmadı bile; yarı-arkasını dönerek koridoru inceledi ve koridorun uzak ucuna monte edilmiş kameranın yanıp sönen gözünü fark etti. Hareketinin kameradan gizlendiğinden emin olduktan sonra elini ceketinin içine soktu ve Ronsard kodu girerken çıkan küçük bip seslerini algılayan güçlü bir minyatür kayıt cihazını çalıştırdı.

"Burada rahatsız edilmeyeceğiz," dedi Ronsard. "Lütfen oturun. İçecek bir şey ister misiniz? Kahve?"

"Hayır, teşekkür ederim." Ona paranoyak diyebilirsiniz ama başkasından yiyecek ya da içecek bir şey alma konusunda çok dikkatliydi. Açık büfede herkes yiyorsa sorun yoktu ama o

bir işteyken her zaman içkisini kontrol altında tutardı. Eğer bir içkiyi yere bırakmak zorunda kalırsa, geri almazdı. Bu basit ama etkili bir kuraldı.

Etrafına bakındı. Ronsard'ın büyük, antika masasında bir bilgisayar vardı ama ona giden bir telefon hattı yoktu, bu da güvenli olduğu anlamına geliyordu. Ronsard'ın ele geçirilmesini istemediği herhangi bir dosya varsa, o bilgisayarda olmalıydı.

Başka bir ünite odanın karşısındaki Louis XIV masasının üzerinde duruyordu ve bu ünite bir telefon hattına, bir yazıcıya, bir tarayıcıya, her şeye bağlıydı.

Ayrıca Ronsard'ın masasının üzerinde küçük bir monitör vardı. ve bulunduğu yerden

Oturan John, dışarıdaki koridorun gözetlendiğini söyleyebilecek kadar ekranı görebiliyordu, bu yüzden Ronsard

ofisine doğru gelmekte olan Orada

Muhtemelen bu devasa binanın bir yerinde merkezi bir gözetim kontrol odası vardı ama tüm binanın gözetim altında olup olmadığını öğrenmesi gerekiyordu. Bu

Dinleme cihazlarında olduğu gibi, sadece belirli odalar söz konusu olabilirdi. Ne de olsa malikânenin bu kısmı

Ronsard'ın özel yaşam alanıydı ve muhtemelen çalışanlarının kendisini izlemesini istemezdi.

"Bileşiği kim yapıyor?" diye sordu, en azından sormaya karar verdi. Bazen insanlar ağızından kaçırdığı şeyi bilmek istedim.

Ronsard ona gülümsedi. "Geliştiricilerle... ah, bir anlaşmam var. Bileşiği dağıtmak için başka kimseyi kullanmıyorlar ve ben de kim olduklarını kimseye söylemiyorum. Bir kez bilindiğinde, anlıyorsun ya, o zaman kuşatma altında olacaklar.

Fırsatçılar formülü elde etmeye çalışacak, belki de bu süreçte kaçırma ve işkenceye başvuracaklardı; hükümet onları kapatmaya çalışabilirdi, ama en azından

Üretim. Hkmetler böyledir, değil mi?"  
Masasının arkasına oturdu, "Ben onların  
Arkamdan iş çeviriyorsun. Hem siz hem de Ernst Morrell  
yerleşke hakkında sorular soruyordunuz; başka ne  
düşünebilirdim ki? Ama siz beni rahatlattınız."

"Sevindim."

John'un sesindeki ifadesizlik silah tüccarının yüzüne bir  
gülümseme getirdi. "Anlıyorum. Peki Bay Temple.  
İşimizi tamamlayacak mıyız? Misafirlerim var ve siz de  
Bayan Jamieson'ın peşinde koşmaya devam etmek  
isteyeceksiniz. Söyleyin bana, başarılı olduğunuzu  
varsayarsak bir eşle ne yapardınız?"

John'un gözleri keskinleşti. "Onu güvende tut."

"Ah. Bunu yapabilir misiniz?" Ofisteki bilgisayarları, özellikle  
de sekreterinin masasındaki hızlı ve gcl bilgisayar  
gösterdi: "Bilgisayarlar dünyayı çok kltd. Eninde  
sonunda herkes hakkında her şeyi öğrenmek mümkün  
olacak. Bu artık neredeyse mümkün. şu anda yaptığınız gibi  
ortadan kaybolamayacaksınız."

"Bilgiler tahrif edilebilir ya da silinebilir. Sosyal güvenlik  
numarasına ya da kredi kartına ihtiyacım olduğunda  
başkasınınkini kullanırım."

"Evet, ama ya o? Ortadan kaybolamaz, biliyorsun.  
Ailesi, arkadaşları var; bir evi, bir rutini, bir sosyal güvenlik  
numarası ve o kmsediğiniz kredi kartları var. Bu bayanı,  
alıntı bir kredi kartı kullanmaktan ekineceğine dair size  
söz verecek kadar iyi tanıyorum."

John onu hl Niema'dan uzak tutmaya çalıştığını fark etti,  
iten içe eğleniyordu. "Ona verebileceğim şeyi istemiyorsa,  
tek yapması gereken hayır demek. Birini kaçırmak çok riskli;  
Çok fazla dikkat çeker."



"Kaçınmak isteyeceğin bir şey," diye kabul etti Ronsard.  
"Ama seninle gelseydi ne yapardın?"

John sessizce ona baktı, soruya cevap vermeyi reddetti. Elbette bu bir mesele değildi ama Ronsard bunu bilmiyordu. Bırakın Temple'ın tanıdığı en ketum piç olduğunu düşünsün ve öylece bıraksın.

Ronsard'ın Niema hakkında konuşmak için yaptığı her girişimi taşa tuttu, oysa aslında adamdan hoşlanmaya başlamıştı.

Hem absürd hem de dokunaklı bir şey vardı.

Louis Ronsard gibi acımasız biri, bir arkadaşı için bu tür bir ilgi gösteriyordu. Niema onu da etkilemişti, diye düşündü John, tıpkı İran'da Hadi ve Seyit'i ve kendisini etkilediği gibi. Bu durum neredeyse komikti. O da

Niema'ya ilgisini ifade edebilirdi, Niema da ona karşılık verirdi ve işte bu olurdu: filizlenen bir ilişki. Bunun yerine Niema sarsıldı, Ronsard korumacı davrandı, ve isteksiz bir hedefi takip etmek zorunda kalıyordu.

Elbette kimse bunun bir planın parçası olduğunu düşünmezdi. Bir pembe dizi gibi çok mantıksızdı. Belki de bu yüzden bu kadar iyi işliyor gibi görünüyordu.

Yarım saat sonra, işleri sonuçlandı - ihtiyaç duyulan patlayıcı miktarı, ne zaman, nasıl teslim edileceği, nasıl John odasına gitti ve mayosunu giydi. Odanın yeniden arandığını gördü; ilk seferinde bulamadıkları neyi bulmayı umduklarını bilmiyordu. Bir şey bulamamış olmaları muhtemelen Ronsard'ı biraz rahatsız etmişti. Elbette yanlış yere bakıyorlardı. Dün gece buraya geldikten sonra silahları aldığından beri birini Niema'ya vermiş, diğerini odasının dışındaki devasa salon masalarından birinin altına bantlamış, bir tanesini de ayak bileğine bağlamıştı. Silahlar ayak bileği kılıfının güvenli bir yere konması gerekirken

yüzüyordu. Gülümseyerek onu ve küçük kayıt cihazını yatağın altına tıktırdı. Hizmetçiler çoktan içeri girip temizlik yapmış ve oda iki kez aranmıştı.

Dünyadaki en bariz yere bakmak, şimdi bakma ihtimallerinin en düşük olduğu yerdı.

Mayosunun üzerine bir tişört ve bir pantolon giydikten sonra havuzun avlusuna indi. Sıcak ve güneşli bir gündü ama hâlâ oldukça erkendi. Bayanlar öğle yemeği saatine bu kadar yakinken saçlarını dağıtmak istemiyorlardı, bu yüzden Yüzmek yerine güneşleniyorduk ve havuz kalabalık değildi.

Kıyafetlerini büyük kabine koymak yerine, gömleğini çıkarıp bir şezlongun üzerine bıraktı, ardından pantolonunu çıkarıp aynısını yaptı. Giysileri yoktu.

cebinde oda anahtarından başka bir şey yoktu, ama eğer Giysilerini açıkta bırakarak ceplerini karıştırmak isteyenleri hayal kırıklığına uğrattı, çok daha iyi.

Uzun, sığ bir dalışla havuza daldı ve kollarını yorulmak bilmeden kulaç atarak yüzmeye başladı. En az BUD/S eğitimi sayesinde karada olduğu gibi suda da evinde gibiydi. Havuzda yüzmek çocuk oyuncağıydı. okyanusta kilometrelerce yüzüyordu. Ronsard'ın fiziksel kondisyonunu koruması için ona bir araç sağlaması çok hoş diye düşündü. Muhtemelen buralarda bir yerde bir ağırlık odası da vardı ama onu kullanacak zamanı olacağından şüpheliydi.

Halkın içinde yüzmenin tek dezavantajı, bir süre sonra insanların bunu fark etmeye başlamasıydı. Çok fazla insan yüzemezdi.

Sadece yarım saattir çalışıyor olmasına rağmen bu kadar uzun süre durmadan. Şu ya da bu kulacı kullanarak saatlerce devam edebilirdi ama bu tür bir dikkat çekmek akıllıca değildi. Havuzun etrafındaki insanlar onu izlemeye başlamıştı bile.

ve bir kadının o turları çevirirken turları saydığından oldukça emindi.

Kendini sudan çıkardı ve Ronsard'ın misafirleri için koyduğu ve sürekli yenilenen yığınlardan kabarık bir havlu alıp gövdesine kabaca geçirdi. Saat henüz bir olmamasına rağmen

Niema ona doğru geliyordu. Bol, büzgülü doğal keten pantolon ve mavi bir kaşkorse giymiş, kaşkorse üzerine bol beyaz bir gömlek giymişti. Kalın siyah saçlarını geriye doğru toplamış ve ensesinde gümüş bir tokayla tutturmuştu. Koyu renk gözleri kocaman ve ıslıl ıslıl bakıyordu.

Onu gördüğünde sanki orada olduğunu bilmiyormuş gibi hafifçe kontrol etti. Kıpırdamadan durdu, ona baktı, sonra elini kaldırdı ve onu yanına çağırdı.

İtaat etmeden önce uzun bir süre tereddüt etti; bu tereddüt, adamın, kızın arkasını dönüp gitmek gibi hiç beklenmedik bir şey yapıp yapmayacağını merak etmesine yetti. ve beklenmedik koruyucusunu harekete geçirebilirdi.

Ama sonra kadın yavaşça ona doğru yürümeye başladı ve adam düğümlendi  
Kızın kendisine katılmasını beklerken tepkisini gizlemek için havluyu beline doladı.

## **>BÖLÜM YIRMI**

Niema, John'a yaklaşıırken duraksadı ve yüz ifadesini ondan gizlemek için güneş gözlüklerini burnuna kaydırıldı.  
Yüce Tanrım, kadın kalp krizi geçirirmeden önce adam bir şeyler giymeliydi. Açgözlülükle adamın gövdesinin güçlü hatlarını, iyi tanımlanmış kol ve omuz kaslarını, karnındaki çıkıntıları seyretti. Bacakları en çok

Şimdiye kadar gördüğü en güçlü kaslara sahipti, uzun kasları kalındı ve güç antrenmanlarının yanı sıra koşma ve yüzme gibi her şeyi yaptığını gösteriyordu.

Omuzlarında ve göğsündeki kıllarda hâlâ su parıltıyordu. Saçlarını kabaca havluyla kurulamış ve düzene sokmak için elini üzerine koydu. Vahşi ve tehlikeli görünüyordu ve ona dokunma ihtiyacıyla içi sızladı.

Havluyu beline sardı ve bir kızılağaç gibi durarak kadının kendisine ulaşmasını bekledi. En azından havlu bacaklarının bir kısmını gizliyordu. Böyle kasları varken, giyinikken nasıl bu kadar zayıf görünebiliyordu?

Sonra ona ulaştı ve sert ağzını minik bir gülümseme kapladı, sanki hiç gülümsemediymiş gibi görünen ama yine de onun için çaba sarf eden bir ağız. Bu Temple, diye düşündü, John değil. John gülümsedi ve güldü. Kendindeyken etkileyici bir adamdı -eğer başka bir rolü oynamıyorsa, o kadar uzun süredir başka biri olmamışsa, John Medina bile artık onun için sadece bir roldü.

"Bir an için dönüp kaçacağını sandım," dedi alçak sesle. "Bu kadar isteksiz olma."

"Ne yapacağımı biliyorum." Adamın kendisine uzattığı sandalyeye oturdu, sesinin sinirli çıkıp çıkmadığını umursamadan. Zaten sinirliydi. Fazla uyumamıştı ve sinirleri gergindi.

Adam onun arkasında durmuş, aşağıya bakıyordu ve kadın onun hareketsizliğini hissetti.

Sonra elini açık gömleğinin içine soktu ve hafifçe Avucunu kızın çıplak omzunda yumuşattı, sanki ona dokunmadan bir an bile duramayacakmış gibi yavaşça ve içine çekerek hareket etti. Sadece kaşkorsesinin ince askıları

Onu engelliyordu ve orada olmasalar da olurdu. O sıcak el üzerinde gezinirken titredi.

Gömleği, tek omzunu ve kolunun üst kısmını okşayabileceği kadar uzaklaştırdı. Bu şimdiye kadar deneyimlediği en ölçülü, en duygulu dokunuştı ve tüm vücudu tepki verdi, meme uçları çakıllaştı, karnı gerildi.

Sonra gömleği nazikçe omzuna geri koydu ve karşısındaki sandalyeye oturmak için hareket etti. Arkasını döndüğünde sol kürek kemiğindeki ince, dört inçlik yara izini gördü. Gerçek olmadığını bilse bile nasıl yapıldığını anlayamamıştı. Kesinlikle gerçek görünüyordu.

Sonra yüzünü ona dönerek oturdu ve kadın şaşkınlıkla adamın sol kulağındaki küçük elmas küpeye gözlerini kırptırdı. Kulağında delik yoktu; olsaydı daha önce fark ederdi. Ve dün gece küpe takmamıştı. Yara izi sahteyse, delikli kulak da sahte olabilirdi; muhtemelen küpeyi yapıştırmıştı. Değişmiş saç çizgisi de gerçek görünüyordu. Tüm bu küçük tanımlayıcı özellikler sahteydi; bunlar çıkarıldığında, aynı yüze sahip olmasına rağmen asla Joseph Temple olarak tanımlanamazdı. Onları birbirine bağlayan dış kayıtları ya da karşılaştırılacak DNA örnekleri olmadığı sürece tanımlanamazdı.

Siyah şortlu ve beyaz gömlekli bir garson yaklaştı. "Size bardan bir şey ikram edebilir miyim?"

"Öğle yemeği sipariş etmek istiyoruz," dedi John,

Fransızcası mükemmeldi. "Elbette, efendim."

Meze olarak krema soslu tavukla doldurulmuş puf börekleri, patates çorbası ve sonrasında peynir ve meyve tepsisi sipariş etti. Niema, et yemeği de dahil olmak üzere tam bir öğünü boğazında düğümlemesinin beklenmeyeceğine şükrederek, güzel peyzajlı avluya baktı. Burası Diğerleri öğle yemeklerini içeride yemek yerine havuz kenarında yemeyi tercih ettikçe daha da kalabalıklaşıyordu. Mırıltı

Su sıçramaları, kahkahalar ve gümüş çatal bıçak sesleriyle noktalanmış sohbet, küçük yuvarlak masanın üzerine birlikte eğilmelerini makul hale getirdi.

John onu güneşten korumak ve aynı zamanda evden onları görenleri kısmen engellemek için şemsiyeyi ayarladı. Oturmadan önce yanındaki şezlongdan gömleğini aldı ve başının üzerine geçirdi. Göğüs kasları ve karın kasları gözden kaybolurken neredeyse yas tutacaktı ama en azından şimdi daha iyi konsantre olabileceğini kendine itiraf etti.

"Ronsard'ın ofisindeydim," dedi, sesini sadece onun duyabileceği şekilde yükselterek. "Kapının şifresini aldım ve güvenlik sistemine iyi bak. Bu gecenin gündeminde ne var?"

"Her gece süslü kıyafetler. Açık büfe yemek, dans, tıpkı dün geceki gibi."

"Güzel. İnsanlar etrafta dolaşacak, bu yüzden bizi takip etmek zor olacak. Her dansı yapacağız-"

"Yüksek topuklularla olmaz, ben değilim.

Sakat kalırım." "O zaman topuklu giyme."

Kız ona pis bir bakış attı ama tabii ki hâlâ güneş gözlüğü taktığı için bunu anlayamadı. "Gardırobu sağlayan sensin. Yanımdaki tek uygun ayakkabı topuklular."

"Tamam, birkaç dans edeceğiz." Tekrar gülümseme tehlikesiyle karşı karşıya görünüyordu. "Bunu oldukça açık bir şekilde yapacağım

"Birlikteyiz, sana güçlü hamleler yapıyoruz, panik yapma."

"Bu sert hareketler neden?" Boğazı kurumuştı. Garsonun John'un sipariş ettiği maden suyunu getirmesi için acele etmesini diledi.

"Yani, biri bizi birlikte çıkarken fark ederse, daha özel bir yer aradığımızı düşünecekler. oda."

Bunun yerine dosyaların üzerinden geçeceklerdi. "Peki ya Ronsard? Ya Cara?"

"Onunla ben ilgilenirim. Ronsard biraz daha zor. Şansımızı denemek ve ofisine gelemeyecek kadar meşgul olmasını ummak zorunda kalabiliriz." Durakladı. "İşte garson geliyor." Eğildi ve kızın elini tuttu, başparmağı hafifçe parmaklarının arkasına sürttü. "Yemekten sonra benimle yürü," diye mırıldanırken garson kristal maden suyu kadehlerini masaya bıraktı.

Geri çekilip bir kadeh aldı ve garsona doğru titrek bir gülümseme gönderdi.

Tekrar yalnız kaldıklarında "Böceği yerleştirmek için ne kadar zamana ihtiyacın var?" diye sordu.

"Yarım saatim olsun istiyorum." Muhtemelen bundan daha kısa sürede de yapabilirdi ama bu sefer çok ama çok dikkatli olmak istiyordu çünkü duvarlardaki kabloları girmesi gerekecekti ve herhangi bir iz bırakmak istemiyordu. "Peki ya bilgisayar dosyaları? Onları açmak ne kadar sürer?"

"Duruma göre değişir," dedi yardımsever bir şekilde.

"Çok teşekkür ederim, Bay Bilgi."

Bir gülümsemeyle daha mücadele etti. "Hangi sistemi kullandığını, parola korumalı mı yoksa şifreli mi olduğunu bilmiyorum - gerçi en azından bir parolası yoksa çok şaşıırım. Şifreyi almam lazım-"

"Bunu nasıl yapabiliyorsun?"

"İnsanlar genellikle bunu el altında bir yere yazarlar. Ya da annelerinin adı ya da çocukları gibi bariz bir şey-"

"Ronsard'ın bir kızı var," dedi Niema. "Laure." "Bir kızı mı? Bilgilerimiz arasında bu yoktu," diye mırıldandı John.

"O yatalak bir hasta. Ona tapıyor ve mahremiyeti konusunda çok korumacı. Güvenlik nedeniyle çok az kişi onun varlığından haberdar. O kadar hasta ki uzun süre yaşayamayabilir." Laure'nin iskelet gibi yüzünü, babasınıninkine çok benzeyen koyu mavi gözlerini ve yaramaz, pratik ruhunu hatırlayınca boğazında bir yumru oluştu.

John, "O zaman onunla ilgili herhangi bir olayı çok ciddiye alır," diye düşündü.

Niema dik oturdu ve güneş gözlüklerini çıkardı. ne kadar öfkeli olduğunu iyice görebiliyordu. "Sakın buna cüret etme," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Eğer o çocuğu bu işe bulaştırırsan ben..." Aklına yeterince kötü bir şey gelmiyordu ama gözleri şiddetli bir ceza vaat ediyordu.

"Ne gerekiyorsa yapacağım," dedi usulca. "Bunu biliyorsun. Bir işi halletmek için yapabileceklerime sınır koymam."

"Evet, bunu senin hakkında duymuştum," dedi aynı yumuşak sesle, öfke onu hazırlıksız yakalayan bir anilikle damarlarında kaynıyordu. "Kendi karını bile öldürdüğünü söylüyorlar, o zaman neden küçük bir kızı üzme için endişeleniyorsun?"



Aralarına kurşuni bir sessizlik çöktü. John'un yüzü Kesinlikle ifadesizdi, gözleri o kadar soğuk ve boştu ki ölü gibi görünüyordu. "Adı Venetia'ydı," dedi sonunda, kelimeler sadece bir hışırtıdan ibaretti. "Neden bana bunu benim yapıp yapmadığımı sormuyorsun? Sence nasıl oldu? Onu vurdum mu, boynunu kırdım mı ya da boğazını kestim mi? Belki de sadece onu dışarı attım. Otuz katlı pencere. Tüm bu senaryoları duydum. Sizce hangisi daha olası?"

Nefes alamıyordu. Ona vurmak istemişti. Onun üzerinde bir etki bırakacak bir şey yapmıştı ve besbelli ki beklediğinin ötesinde bir başarı elde etmişti. O vahşi hikayelere inanmamıştı. gerçekten evli olduğuna inanıyordu. Evlendiğini bilmek, karısının adının Venetia olduğunu bilmek ve aniden bu hikayelerin gerçek olabileceğini düşünmekti.

"Öldürdün mü?" diyebilirdi, daralan boğazından kelimeleri güçlükçe çıkarabilirdi. "Onu sen mi öldürdün?"

"Evet," dedi ve garson yemekleriyle birlikte yaklaşırken arkasına yaslandı.

Onunla birlikte yemyeşil, bakımlı çimenlerin üzerinde yürüdü. Öğle yemeğindeki o bombayı patlattıktan sonra toparlanmaya, ona daha fazla soru sormaya fırsat bulamamıştı. Birincisi Garson oradaydı, yemeklerini hazırlıyor, su bardaklarını dolduruyor ve başka bir şeye ihtiyaçları olup olmadığını soruyordu, ve o ayrıldığında Ronsard "tesadüfen" oradan geçti ve sohbet etmek için kaldı.

Niema neredeyse hiç konuşamıyordu; Ronsard'ın sorularına birkaç kısa yanıt vermeyi başarmıştı ama dudakları uyuşmuştu ve sürekli su bardağına sığınuyordu. Niema

Öğle yemeğinden birkaç lokma yediğini hatırlıyordu ama tadının nasıl olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Öğle yemeğinden sonra John pantolonunu kuru mayosunun üzerine giydi, sonra onun elinden tutup dışarı çıkardı. Sıcak güneş üzerine vuruyor, soğuk tenine hoş bir sıcaklık getiriyordu. Sanki kalbi kırılıyormuş gibi hissediyordu. Masumiyet görünmez bir kaleydi, insanı güvende tutardı ve Bazı şeyler düşünölemeyecek kadar korkunçtu. Ama artık o masumiyete, o kayıtsızlığa sahip değildi; acının, dehşetin, bedelin farkındaydı. Bunları yaşamış olmak onun için nasıl bir şey olmalıydı?

"John, çok üzgünüm," diye fısıldadı.

Onun şaşkınlığını gördü. Belli ki onun kim olduğundan, yaptıklarından, hatta belki de Ondan korkuyordu. Doğru kelimeleri aradı. "Seni incitmek istememiştim. Hikayelere inanmamıştım ya da hiç inanmamıştım. bunu gündeme getirirdi."

"Beni incitmek mi?" Sesi neredeyse ilgisiz geliyordu. Güneş gözlüklerinin arkasındaki gözlerini göremiyordu ve gözlüğünü yüzünden çekip almak istiyordu. "Gerçek gerçektir."

Eli çok sıcak ve çok güçlüydü, onunkine sarılmıştı ama parmaklarındaki güç onu incitmemek için kontrol altındaydı. Onu hiç incitmediğini fark etti. Hatta ne zaman İran'da onun güvensizliği ve düşmanlığıyla karşılaştığında, onunla ilgilenmiş, hayatını kurtarmış, yas tutarken onu kollarında tutmuştu.

"Bazen gerçek gerçektir, ama bazen de Başka bir şey. Gerçekten ne oldu? Duyduğum gibi çifte ajan mıydı?"

Adam kayıtsız bir ses çıkardı. Kızgınlığı artan kadın onun elini sıktı. "Anlat bana."

Durdu ve yüzünü ona döndü. "Ya da ne?" "Ya da hiçbir şey. Sadece söyle bana."

Bir an için onun yapacağını düşünmedi. Sonra omuz silkti. "Evet, o bir ifte ajandı. Bunu para için yaptı. Herhangi bir hafifletici neden yoktu; Sovyetler Birliği'nde ya da Doğu Almanya'da tehdit altında olan bir ailesi yoktu. Tüm ailesi Amerikalıydı ve hiç alakaları yoktu. O sadece parayı istedi."

Bu yüzden karısına gösterebileceği hiçbir mazeret yoktu; onun basitçe bir hain olduğu gerçeğiyle yüzleşmek zorundaydı.

Bu hemen herkes için yıkıcı olurdu; tüm hayatını ülkesine hizmet etmeye adadıktan sonra onun için nasıl bir şeydi?

"Nasıl öğrendin?"

Tekrar yürümeye başladı. "Büyük bir gerçek anı yoktu, sadece bir araya gelmeye başlayan ve beni şüphelendiren bir sürü küçük şey vardı. Ona bir tuzak kurdum ve o da tuzağa doğru yürüdü."

"Şüphelendiğinizi bilmiyor muydu?"

"Tabii ki öyleydi. Çok iyiydi. Ama ona karşı koyamayacağı bir şeyle tuzak kurdum: Kremlin'deki en üst düzey iki köstebeğimizin isimleri. Aldrich Ames bu bilgilere asla yaklaşamazdı, o kadar kısıtlıydı ki." Dudakları ince bir çizgiydi. "Tuzağı ortaya çıkarmak için neredeyse çok geç kalmıştım. Bu Bu bilgi o kadar önemli ve değerliydi ki, Soğuk Savaş'ın en yoğun olduğu dönemde

her zamanki yöntemle. Telefonu eline aldı ve Sovyet elçiliğini aradı. Peşinde olduğunu bildiği için içeri alınmasını istedi ve telefonda onlara isimleri vermeye başladı."

Uzun, kontrollü bir nefes aldı. "Onu vurdum," dedi sonunda, gözlerini malikâneyi çevreleyen devasa duvara dikerek. "Onu yaralayabilirdim ama yapmadım. Bildiği şeyler riske atamayacağım kadar önemliydi, köstebekler de içeri alınamayacak kadar. Yerlerinde bırakılmaları gerekiyordu. Amirine isimlerin kendisinde olduğunu çoktan söylemişti; onu hangi hapis haneye koyarsak koyalım, ne yaparsak yapalım, ona ulaşmak için her şeyi yaparlardı. etrafına koyduğumuz güvenlik. Ben de onu öldürdüm."

Bir süre sessizce yürüdüler, arılar gibi çiçek tarhından çiçek tarhına geçtiler, görünüşte peyzajı hayranlıkla seyrettiler. Niema bu adamın içsel gücünü kavramaya çalışırken hâlâ onun eline tutunuyordu. Zorlanmıştı Neredeyse düşünemeyecek bir şey yapmak zorunda kaldı ve kendisi için mazeret üretmedi, olayı aklamaya ya da gerçekleri bulanıklaştırmaya çalışmadı. O günün yüküyle yaşadı ve yine de yapması gerekeni yapmaya devam etti.

Bazı insanlar onun bir canavar olduğunu düşünebilirdi. Yüzeysel gerçeğin ötesine geçemeyeceklerdi. ya da ne kadar önemli olursa olsun hiçbir bilginin o kadar önemli olmadığını söyleyeceklerdi. Ön saflarda yaşayanlar daha iyi bilirdi. Dallas, aynı savaşın farklı bir muharebesinde ülkesi için kendi canını vermişti.

John yaptıklarıyla sayısız hayat kurtarmıştı, sadece iki köstebeğin değil, onların kritik öneme sahip olduğu sonraki olayların. Sovyetler Birliği dağılmış, Berlin Duvarı yıkılmış ve dünya bir süreliğine daha güvenli hale gelmişti. O da

hala ön saflardaydı, kendini topun ağzına koyuyor, belki de kendi iç adalet terazisini dengelemeye çalışıyordu.

"Neden seni satmadı?" Niema sordu. "Oldukça iyi para ediyorsun, biliyorsun."

"Teşekkür ederim," dedi kuru bir sesle. "Ama o zamanlar o kadar değerli değildim. Üst düzey güvenlik iznim vardı, bu yüzden ama kendi yetkisi ve pek çok gizli belgeye erişimi vardı."

"Senin için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum." Sesinde tarifsiz bir hüzün vardı. Elini tekrar sıktı ve ona bu konuyu açtığı için ne kadar üzgün olduğunu kelimelerle anlatmaya çalıştı.

Ona baktı, sonra başını kaldırdı ve onun ötesine baktı. Sanki onları gözden uzak tutmaya çalışıyormuş gibi onu kocaman çiçekli bir çalının yanına çekti. "Sıkı dur," diye uyardı ve başını eğdi.

Ağzı onunkine yerleşti, dudakları açıldı, şekillendi, kaynaştı. Ellerini adamın omuzlarına koydu ve ona sarıldı, nabızı kulaklarında atıyor, kalbi hızla çarpıyordu. Onun bütün Vücudu acı verici bir aciliyetle hızlandı ve bir iniltiyi bastırdı. Adamın dili kadının ağzında yavaş, erotik bir dans yapıyor, ilerliyor ve geri çekiliyordu. Ellerini kalçalarına koydu ve onu kendine doğru çekti, kaldırdı, öyle tuttu ki Kasık kasıkaydılar. Adamın ereksiyona geçtiğini hissetti ve iç alarmı başlarken bile zevkle titredi ısrarla çınılıyordu. Bacaklarını altında tutmak ve ona karşı gevşek bir erişte gibi sarkmamak için mücadele etti. kesinlikle değildi.

Ağzını kaldırdı ve onunkinin üzerinde tuttu. Kadın şaşkınlıkla ona baktı ve keşke güneş gözlüğü takmasaydı dedi.

Böylece gözlerini görebiliyordu. Hâlâ ona tutunarak fısıldadı, "Kim var orada?"

Bu kez gülümsedi, ağzı yukarı doğru kıvrıldı. "Hiç kimse. Sadece bu kadar tatlı olduğun için seni öpmek istedim."

Şiddetle ondan uzaklaştı. "Sinsi!" Ciğerleri kabarak ayağa kalktı ve ona ters ters baktı. O gerçekten, gerçekten Onu yumruklamak istedi ama gülmek için dudağını ısırmak zorunda kaldı.

"Suçluyum." Tekrar elini tutarak çimenlikte yürümeye devam etti. "Ama ne bekliyordun ki? Sana acımasız bir piç olduğumu kanıtlayan bir şey söyleyeceğim. Herkes öyle olduğumu söylüyor ve sen benden özür diliyorsun. Tabii ki seni öpmek zorundaydım."

"İş için olduğunu sanıyordum."

"Her zaman değil," dedi ona bakmadan. "Her zaman değil."

## **>BÖLÜM YIRMI BİR**

Niema, yüksek topuklu ayakkabıların kesin bir sorumluluk olacağını düşündü,

Hem şık hem de düz topuklu bir çift ayakkabıyı gözden kaçırmış olma ihtimaline karşı gardırobunu karıştırıyordu ama kaçırmadığından emindi. Yüksek topuklar çok fazla ses çıkarıyordu ve onlarla koşmak imkânsızdı. Bir çift bale terliği iş görürdü ama John'un ona teslim ettiği onca farklı ayakkabıdan hiçbiri bale terliği değildi.

Giymeyi planladığı elbiseye baktı. İnç genişliğinde askıları olan şık siyah bir kılıftı.

korse oluşturmak için genişletilmiş, en alt noktası

Yakası tam göğüslerinin arasına denk geliyordu. Bu stratejik noktaya siyah kültür incilerinden oluşan bir güneş patlaması dikilmişti.

siyah inciler sallanıyordu. Başka elbiseleri de vardı ama siyahı giymek istedi, böylece Gerekirse gölgelere daha iyi uyum sağlayın.

Seksi siyah topuklu ayakkabıları dışında yanında sadece bir çift siyah ayakkabısı vardı ve onlar da oldukça rahat, esnek bantlı sandaletlerdi. Onları çıkardı ve onlara baktı ve onları giydirmek için ne yapabileceğini düşünmeye çalıştı. Kesinlikle daha rahat olurlardı. yüksek topuklu ayakkabılardan daha çok dans ediyorlardı, ama oldukları gibi görünüyorlardı: gündelik. Niema Jamieson kıyafet konusunda bu kadar dikkatsiz olamazdı. Klasik bir kıyafet zevki vardı ve hiçbir zaman kusursuz bir kıyafetten daha azını giymezi.

"Neden bir pasaklı olamadın?" diye mırıldandı ikinci kişiliğine.

Gelinliği tekrar inceledi. Gece yarısı yanardönerliğiyle parıldayan siyah incilerin sarkan dizeleriyle bile sofistike ve abartısızdı. Uzandı ve parmağıyla iplere hafifçe vurarak sallanmalarını sağladı. Dikkatleri sürekli göğüslerine çekiyorlardı.

Önce siyah sandaletlere, sonra da incilere baktı. Merakla güneş ışığını inceledi. Sallanan teller şemse bağlı değil, onun altındaydı.

"Şimdi yemek pişiriyoruz," diye mırıldandı ve aletlerini almak için ayağa kalktı. Ayakkabılarına neden kafayı taktığını biliyordu elbette; John'u ve onun her şeyin iş için olmadığı konusunda söylediklerini düşünmemek için. Nasıl oldu da

Bunu kabul etmesi mi gerekiyordu? Onu mu kastediyordu yoksa tamamen başka bir şey mi? Geçmişinde o kadar çok şey vardı ki, kelimenin tam anlamıyla her şeyden bahsediyor olabilirdi. Bazı adamlar normal, açık hayatlar sürerler, saklayacak başka bir şeyleri yoktur.

Eve dönerken kaç bira içtiklerini. John'un geçmişı o kadar karmaşıık ve karmaşııktı ki, kimse onu o yapan şeyin tüm parçalarını asla bilemeyecekti.

Ayakkabıları takıntı haline getirmek belli ki amacına ulaşamamıştı çünkü onu düşünmeden edemiyordu. Dallas'ı kaybetmek yeterince zordu, neredeyse katlanılamayacak kadar fazlaydı; John için sadece karısını kaybetmek değil, bunun kendi eliyle olması da nasıl bir şey olmalıydı? Karısı için biraz duygu, biraz sempati uyandırmaya çalıştı ama hiçbir şey yoktu. Kadın ülkesini satıyordu, diğer insanların hayatlarına mal oluyordu. Niema'nın düşünce tarzına göre, bu onu öldürmek için zehirli gaz ya da rastgele bomba kullanan teröristlerden pek de farklı kılmıyordu. Dallas ölmüştü. onun gibi insanları durdurmak.

Bu gece John'u son görüşü olabilir.

Sandaletlerle uğraşırken, incileri kayışlara tutturmak için alet çantasındaki yapıştırıcıyı kullanırken aklının bir köşesinde hep bu düşünce vardı. Başka zamanlar da olmuştu.

son kez olabileceğini biliyordu: O Fransa'ya gelmeden hemen önce gittiğinde; o sadece telefondaki bir sesti ve villaya davet edilmeyebileceğini biliyordu. Ama bu bir şekilde daha kesindi. Bilgisayar dosyalarını aldıktan sonra hemen gidecekti.

Ev partisinin sonuna kadar kalacak ve planlandığı gibi ayrılacaktı; gelecek hafta bu saatlerde evde ve işinin başında olacaktı ve bu kimseye asla anlatamayacağı fantastik bir hikaye olacaktı.

Ama şu anda kendini daha önce hiç olmadığı kadar canlı hissediyordu. Cildi daha önce hiç fark etmediğı kadar hassastı. Odasında verilen banyo kristalleriyle kokulandırılmış suda uzun, rahatlatıcı bir banyo yaptı ve



saçını yıkadı. Nadiren yaptığı bir şey olan şekerleme bile yaptı ama günün olayları onu çok yormuştu. Kendine manikür ve pedikür yaptı, tırnaklarını koyu kırmızıya boyadı. John'u bir daha hiç görmese bile, Tanrı şahidim olsun, nasıl görüldüğünü hatırlayacaktı.

Araç ve gereçlerini almak için odasına dönmek zorunda kalmak istemiyordu ama her şeyi akşam çantası olarak kullandığı küçük çantasında da taşıyamazdı. Bu bir kredi kartı, bir ruj, bir pudra ve bir anahtar için yer vardı. Hepsi bu kadardı. Anahtarları saklayabileceği bir yer düşünmeye çalıştı.

Aletler ve tabanca, ama araziye yeterince iyi bilmiyordu, ayrıca insan kaynıyordu.

Bundan kaçış yoktu; eşyaları almak için odaya geri dönmek zorundaydı. Her şeyi, aletleri ve tabancayı, giydiği elbiseyle uyumlu siyah ipek şala sardı ve paketi büyük dolaptaki gömme çekmecelerde iç çamaşırlarının altına yerleştirdi. Sonra derin bir nefes aldı, omuzlarını destekledi ve seyirciye son bir gösteri yapmaya hazırlandı.

Kadın aşağı indiğinde adam merdivenlerin dibinde onu bekliyordu. Adam doğruldu, mavi bakışları karasevda bir aşığın mükemmel bir taklidiyle onun üzerinde gezindi. Niema göz ucuyla Ronsard'ın onları izlediğini gördü, yüzünde keder ve endişe karışımı bir ifade vardı. Onunla göz göze gelene kadar bekledi ve ona güven verici bir gülümseme olduğunu umduğu bir şey verdi. Adam ellerini "denedim" dercesine iki yana açtı.

John onun gülümsemesini izledi ve gözleri daraldı, içinden tehdit fısıkıyordu. Tanrım, çok iyiydi. O olmalıydı Hollywood'a gitseydi; yeteneğiyle çoktan birkaç Oscar almış ve çok daha fazla kazanıyor olurdu. devlet memuru olduğundan daha fazla para.

Kendi başına biraz rol yapabileceğini düşündü. O John'a yaklaşırken yavaşladı, sanki son birkaç adımı atmaya isteksizdi. Kaşlarını hafifçe çattı ve kendisine gelmesini talep eden o kibirli hareketiyle elini ona doğru uzattı.

Kadın elini sessizce adamın elinin içine koydu ve adam onu bir önceki geceyle aynı kalabalığın, sadece farklı kıyafetler giyerek bir önceki gece yaptıklarının aynısını yaptığı balo salonuna götürdü. Kız onun kollarına girdi ve adam Onu kendine yakın tutuyordu, ayakları zar zor hareket ediyordu, başı kollarındaki kadına kendini tamamen kaptırmış bir adamın klasik pozuyla onunkine doğru eğilmişti.

"Eşyalarımı odamda bırakmak zorunda kaldım," dedi kısık bir sesle, kelimeler adamın omzunda boğuklaştı. "Onları bunun içinde taşıyamazdım." Küçük gece çantasını gösterdi.

"Ne? SIG ile her şeyi korsenin içine koyamadın mı?" Göğüslerine yapışan kumaşa ve derin V yakasına baktı.

"Dikkatli ol," diye uyardı. "Orada bir bıçağım var ve onu kullanacağım." Adam gülümserken dudaklarının şakağına değdiğini hissetti. "Ne tür bir dikkat dağıtıcı ayarladın?"

"Yapmadım. Kafa derimi yüzmenden korktum. Şansımızı deneyeceğiz."

"Risk almakta iyiyimdir." Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz neredeyse şok içinde geri çekiliyordu. Hayır, risk alma konusunda hiç de iyi değildi. Eskiden öyleydi ama şimdi değil.  
Artık değil.

Kollarında sertleştiğini hissetti ve onu daha da yakınlaştırarak tepki verdi. "Neyin var?"

"Hiçbir şey," dedi otomatik olarak.

"Bana söyleyeceğin hiçbir şey yok," diye düzeltti. "Doğru."

Yine şakağına doğru bir hareket oldu. Bir süre sonra, "Dün geceye göre daha kısasın," diye yorum yaptı.

Böyle bir şeyi fark edeceğine güvenin. "Topuklu giymiyorum. Elbiseme uysun diye bir çift sandaletle oynadım."

Dar askıları süsleyen incileri görebilsin diye ayağını uzattı.

Biraz acı çekmiş görünüyordu. "Ayakkabılarını süslemek için bir Dior'u mu kestin?"

"Sorun değil," diye yatıştırdı. "Mantıklı ayakkabılar giymek elbiseden daha önemliydi. Ayrıca, kara operasyonlar

bütçe dışıdır; harcananların hesabını vermek zorunda değilsiniz, değil mi?" "Hayır, Tanrı'ya şükür." "Peki, ne zaman yapıyoruz?" "Belli bir zaman yok. Gözümüz Ronsard'ın üzerinde olacak ve meşgul olduğu anlaşıldığında harekete geçeceğiz."

"Peki ya Cara?"

"İcabına bakıldı."

"Bunu söylemekten nefret ediyorum ama tam şurada duruyor." "Uzun sürmeyecek."

Cara, uzun sarı saçları sırtından aşağıya doğru sarkan ve kulaklarından yapay elmaslar sarkan göz kamaştırıcı beyaz bir tüp elbise giyyordu. Hollywood gösterişli göründüğünün farkındaydı ama mücevher ve couture elbiseler konusunda bu insanlarla rekabet etmesine imkân yoktu, o yüzden bunu denemedi. Kaliforniya seksi onun denediği ve başardığı tarzı.

Birkaç erkekle flört etti ama o sabah tenis oynadığı seksi Fransız, karısı tarafından güvenli bir şekilde demirlemişti. Trollemeye karar vererek odanın içinde dolaşmaya başladı, sadece olası müşterilerle konuşmak için durdu. Bir dakika daha Hüsam'ın duyguları hakkında endişelenmeyecekti; onun üzerinde hiçbir hakkı yoktu.

Geldiğini göremedi. Birisi aniden döndü ve bir bardak kırmızı şarap beyaz elbisesinin üzerine döküldü. Dehşet içinde o korkunç lekeye baktı. muhtemelen giysiyi atmak zorunda kalacaktı. "Çok özür dilerim," diye özür diledi üzerine su sıçratan kadın, yüzü dehşetle buruşmuştu, "Nasıl oldu bilmiyorum, biri beni itti."

"Her şey yolunda," diye yatıştırdı Cara, öyle olmasa bile. Louis'in konuklarından hiçbirini üzmemek istemiyordu. "Lekenin hemen çıkacağından eminim. Üstümü değiştirmek için odama gideceğim."

Kadının elbisenin parasını ödeme teklifini elinin tersiyle itti ve balo salonundan çıkarken yüzündeki gülümsemeyi korudu. Asansörü nadiren kullanırdı, daha rahat etmek için merdivenleri tercih ederdi.

Biraz egzersiz yapmak için, ama bu gece odasına giden en hızlı yolu seçti.

Üçüncü katta asansörden indiğinde gülümsemesi gitmiş, yerine sinir gelmişti. Uzun koridorlar ıssızdı, sadece apliklerden gelen dolaylı aydınlatma vardı, ama Ne kadar dağınık olduğunu kimsenin görmemesinden memnundu. Küçük gece çantasından anahtarı çıkarıp Kilidi açıp kapıyı itti ve eli hiç şaşmadan elektrik düğmesini bulup açtı.

Odaya ışık doldu, aynı zamanda büyük bir el ağzını kapattı ve beline dolanan bir kol onu ayağa kaldırdı. Kapı tekmelenerek kapatıldı.

Panik içinde çığlık atarak etrafındaki her şeyi bir anlığına silikleştirdi. Kendi boğuk çığlıklarını duydu ve sesin odanın dışına taşmayacağını biliyordu. O Ağzını kapatan eli pençeledi, kaçmak için tekmeledi ve kıvranmaya başladı.

"Sus, aşkım. Korkmana gerek yok."

Hossam! Panik bir saniye içinde öfkeye dönüştü. Kadın adamın ağzını dağıtmak için başını geriye doğru savurdu ama adam sadece kıkırdadı ve onu yatağa fırlattı, sonra da kadın yataktan kalkacak kadar kendini kontrol edemedi üzerine çıktı.

"Seni piç," diye tısladı, artık çığlık atmaya çalışmıyordu.

Sadece tekrar güldü, onun üzerine oturdu ve yumruklarını yakaladı. Bir çocuğu tutmaktan daha fazla çaba harcamadan, bileklerine bir eşarp doladı, sonra kollarını başının üzerine çekti ve eşarby yatak başlığına bağladı.

"Seni piç!" dedi tekrar, bu sefer daha yüksek sesle, çığlık atarak. "Şşşt, sessiz ol."

Bunun için seni öldüreceğim! Taşaklarını koparacağım!"

"Sana sessiz olmanı söylemiştim," diye mırıldandı, ağzının üzerine bir eşarp daha bağlarken. Arkasına yaslanıp yaptığı işe baktı ve karanlık yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Şimdi aşkım, bakalım sihirbaz yeni numaralar biliyor mu?"

Cebinden bir bıçak çıkardı ve bir düğmeye bastı. A Parıldayan bıçak dışarı fırladı, ışık jilet keskinliğindeki kenarları yakaladı. Cara önce bıçağa, sonra da adama bakarken gözleri büyüdü. Onu üzerinden atmaya çalışarak kıpırdanmaya başladı, ama adam vücudunu kalçalarının arasına sıkıştırdı ve acımasızca onu hareketsiz tuttu.

Bıçağı kadının göğüslerini örten yapışkan kumaşın altından geçirirken eşarpın arkasından boğuk çığlıklar geliyordu ve aşağı doğru kesildi. Elbisenin iki yarısı sanki fermuarı açılmış gibi ayrılıyor ve göğüslerini ortaya çıkarıyordu.

Hüsam manzarayı hayranlıkla seyretmek için durakladı. Bıçağı hâlâ bir elinde tutarken, kadının çıplak göğüslerini okşadı, avuçladı ve başparmağını göğüs uçlarının üzerinde gezdirerek sıkılaşımlarına hayran kaldı. Sonra kendini onun üzerinden kaldırdı. "Kıpırdama," diye emretti. "Yanlışlıkla seni kesebilirim."

Adam elbiseyi etek ucuna kadar yırtıp paçavraları üzerinden çekerken kendini hareketsiz kalmaya zorladı. Giydiği altında hiçbir şey yoktu. Alçakgönüllülük onun güçlü yanı değildi, ama şimdi kendini korumak için işe yaramaz bir çabayla bacaklarını birbirine sıkıştırdı. Tanrım, onu öldürecek miydi?

Geri çekildi ve giysilerini çıkarmaya başladı. Çılgınca başını salladı, sıcak gözyaşları gözlerini yakıyordu.

"Korkma," diye tekrarladı, pantolonunu çıkarıp kızın üzerinde çırılçıplak durarak. Penisi vücudundan dışarı çıkmış, ona ne kadar hazır olduğunu gösteriyordu.

Umutsuzca tekmeledi

Onu taşaklarından yakalamaya çalışıyordu ama hâlâ bağlı ve ağzı tıkalı olduğu için bunun ne işe yarayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Dilini şaklatarak onu bir ayak bileğinden yakaladı ve bileklerine yaptığı muamelenin aynısını ona da yaptı. On saniye sonra diğer bacağı da bağlanmıştı ve ellerini yukarı doğru uzatmış, bacaklarını açmış yatıyordu müstehcen bir şekilde geniş.

"Ne vahşi bir şeysin sen," diye mırıldandı, yatağın üzerinde sürünerek bacaklarının arasındaki yatak. "Tatlı ve vahşi ve ... benim. Bunu asla unutma. Sen benimsin."

Hızla, vahşice tecavüze uğramayı bekliyordu ve kendini çoktan tecavüze hazırlamıştı. Ama öyle olmadı. Bunun yerine adam eğildi ve ağzını bacaklarının arasına bastırarak onu sevmeye başladı.

Beklediği şey ile gerçekte yaptığı şey arasındaki tezat o kadar büyüktü ki, boğazında titreşen yumuşak iniltiyi durduramadı. Eğildi ve adam Onu sabit tutmak için poposunu büyük elleriyle kavradı.

Tepedeki parlak ışık gözlerini kamaştırdı. Zevk vücudunda zonklarken yukarı doğru baktı, görmek için başını kaldıramadı. Bu... bu tamamen Beklemediği bir anda, ne olduğunu tam olarak kavrayamadı. Onu nefes nefese bırakan sert, hızlı bir doruk noktasına getirdi, gözleri bunun gücünden yırtıldı.

"Bu sadece ilki," diye mırıldandı ona doğru eğilerek. "'Seni asla ama asla incitmeyeceğimi biliyorsun. Bu gece başka hiçbir erkeğin yapamayacağı şekilde seni nasıl tatmin edebileceğimi keşfedeceğiz. yapabilirim." Koyu renk gözleri ona doğru parıldadı. "Ve sonra, belki beni yatağa bağlamana izin veririm."



Uzun parmakları içine doğru kayarken inledi ve eğildi, doruğa ulaştığı için hâlâ hassas olan sinir uçlarını uyarıyordu. Korkusu azalmıştı, çünkü adamın elleri onun üzerinde acımasız değil sevgi doluydu ve korkunun yerine derin bir heyecan çiçek açıyordu. Bu farklı ve sapıkça bir şeydi. Daha önce seks sırasında hiç çaresiz kalmamıştı. Genellikle hükmediyordu, çünkü böyle olmasını seviyordu.

Ama bundan da hoşlandığını fark etti. Tamamen onun merhametine kalmıştı, çıplaktı ve parlak ışığa maruz kalmıştı. Ona istediği her şeyi yapabilirdi ve akli olasılıklara takılıyordu. Hossam çok büyük ve güçlüydü. seks konusunda yavaş olmaya meyilliydi. Bu uzun bir gece olacaktı - harikulade, lezzetli bir şekilde uzun.

John, Niema'nın kulağına, "Vakit geldi," diye üfledi.

Nabızı sıçradı. Derin bir nefes aldı ve kendini sabit hissetti. Başını arkaya yatırdı ve ona öyle canlı bir gülümseme verdi ki, adam fiziksel olarak kontrol etti ve ona baktı.

Kimi kandırıyordu? Balo salonundan çıkıp kıvrımlı merdivenleri tırmanırken yaşadıkları netlik anı neredeyse kör ediciydi.

İkinci kata çıkan merdiven. Risk alan biriydi. Bunun her dakikasını seviyordu. Eve gitmek istemedi ve işine devam etmek; ait olduğu yerde, saha çalışmasında kalmak istiyordu. Beş yıl boyunca kefareti ödemişti ama John onu gerçekten ait olduğu hayata geri döndürmüştü. ve bir daha asla oradan ayrılmak istemedi.

Keşfetmekten neredeyse nefessiz kaldığını hissetti, sanki sonunda hayata, kendisi olmaya geri dönmüş gibi içine yayılan bir iç sevinçle.

Uzun koridor boştu. Onları izleyecek kimse olmadığı için hızlı adımlarla odasına doğru yürüdüler. Kız, çantasını aldı.

Dolaptan bir şal çıkardı ve aletlerle tabanca kumaşın bir cebinde vücuduna yaslanacak şekilde katlayarak tuttu, gevşek uçları da kolunun üzerine sarkıttı. "Buna ne dersin?" diye sordu.

"İyi görünüyor. Gel hadi."

Aceleyle koridora geri döndüler ama merdivenlerden inmek yerine doğruca batı kanadına geçtiler. "İ Etrafı kolaçan edip bir arka yol bulmuşlar," diye açıkladı

John. "Ronsard'ın özel odası da bu yönde."

"Biliyorum. Arka yol onun odalarından geçiyor."

Gözlerini devirdi ama Ronsard'ın odalarına nasıl girdiğini sormaya zahmet etmedi. Kilitler onun için bir şey ifade etmiyordu.

Bu rota risksiz değildi. Daha az insan vardı Onları görebilenler özel bölümde çalışan personeldi ve oraya ait olmadıklarını hemen anlayabilirlerdi. Misafir olsun ya da olmasın, Ronsard Kızını rahatsız edecek kimse yok.

John onu yüksek parlaklıkta cilalanmış ahşap bir kapının önünde durdurdu. Kapının kolunu çevirdi ve odanın içinde. Buranın bir yatak odası olduğunu gördü; kocaman, gösterişli bir yatak odası. "Ronsard'ın," diye fısıldadı John gereksiz bir açıklama yaparak. "Ofisinin bulunduğu koridora inen özel bir asansör var."

Asansör küçüktü ama sadece bir kişiyi taşıması gerekiyordu. Ayrıca şaşırtıcı derecede sessizdi ve ticari bir asansörün alışlagelmiş "ding" sesi olmadan geldi.

Adım attıkları koridor da boştu, bu iyi bir şeydi çünkü orada olmaları için mantıklı bir mazeret yoktu, özellikle de Ronsard'ın asansöründen çıkarken. John bir kapıya doğru yürüdü, cebinden küçük bir kayıt cihazı çıkardı ve elektronik kilide doğru tuttu. Bir düğmeye bastı ve bir dizi ses duyuldu. Kilidin üzerindeki küçük yeşil ışık yandı, hafif ama duyulabilir bir klik sesi geldi ve kapıyı açtı.

İçeri girdiler ve adam sessizce kapıyı arkalarından kapattı, sonra da kilide bir şeyler yaptı. "Ne yapıyorsun? ne yapıyorsun?"

"Kilidi devre dışı bırakmak. Yakalanırsak, kilidin çalışmıyor olması en azından meseleyi biraz lehimize çevirecektir ama yine de burada olmamız için bir neden bulmam gerekecek."

"Evlat, bunu en ince ayrıntısına kadar planlamışsın, değil mi?"

"Yakalanmaya niyetim yok. Hadi, o güzel kıçını kaldır ve işe koyul."

## **Yirmi İkinci Bölüm**

John Ronsard'ın masasına oturup bilgisayarını açarken Niema etrafına bakındı. Odanın diğer tarafındaki bir masaya çok daha ayrıntılı bir başka düzenek bağlanmıştı ama o bunu görmezden geldi. Cara Smith'in masası olması gereken yerdeki jakları kontrol etti; ofise gelen üç ayrı hat vardı, ancak telefonların kendileri yalnızca iki hatlı telefonlardı. O halde bilgisayar kendi başına bir hattaydı. Ronsard'ın masasındaki telefona baktı; o da diğerinin aynısıydı, iki hat geliyordu. İlk hattın iş hattı olduğunu tahmin etti; ikincisi ise özel numarasıydı.

Ronsard'ın masasında da dışarıdaki koridoru gösteren kapalı devre bir televizyon vardı. Üzerindeki hattı duvara kadar takip ederek nereye bağlandığından emin oldu. Bir odanın kablo tesisatını zihninde tasarlamayı severdi, böylece tam olarak aradığı şeydi.

Ronsard'ın telefon girişi masasının arkasında değildi, muhtemelen Çünkü ayak altında olmasını istemiyordu. Çizgileri tekrar takip etti; krika duvara yaslanmış uzun deri bir kanepenin arkasındaydı. Dikkatlice kanepayı çekip çıkardı, bir ucunu kaldırarak herhangi bir çarpma ya da darbe olmadığından emin oldu.

Yere diz çökerek gece şalını açtı ve aletlerinin bulunduğu siyah kadife keseyi çıkardı. SIG'i bir kenara bırakarak hızlıca krikoyu söktü, ardından kabloları ayırdı ve kabloları ayırmak için plastik kaplamayı sıyırdı.

Her zamanki telefon dinlemelerinde yakınlarda bir alıcı ya da kayıt cihazı olurdu. Bu durumda, bu hiçbir işe yaramazdı çünkü ya da aramaları dinlemenin bir yolu yok. Burada görev yapan CIA ajanının Ronsard'ın ofisine erişimi yoktu. John ona dijital bir alıcı vermişti; o da ses verisini almak için bir sinyali tetikleyecek ve daha sonra bunu her zamanki rotasıyla Langley'e gönderecekti. O bile alıcı ile keşfedildiğinde, bilgi dijitalleştirildiği için hiçbir şey yapılamadı. Sıradan bir cep radyosuna benziyordu; hatta radyo olarak bile çalışıyordu.

Hızlı bir şekilde endüktif prob ucunu hat terminallerinden sadece birine bağladı, bu tam bir devre oluşturmuyordu ve bu nedenle elektronik bir tarama tarafından algılanamıyordu. O uçları bağlantı noktasına bağladı ve uçları üç inçten daha kısa tuttu. Kısa kablolar telefonu elektriksel sapmalarla tespit edilmesi imkansızdır. Sonraki

Alıcı/verici için güç kaynağı olarak iki adet dokuz voltluk pil bağladı ve her şeyi prizde bir araya getirmeye başladı.

"Neredeyse bitti," dedi. Yaklaşık yirmi dakikadır çalıştığını tahmin ediyordu. "Daha gelmedin mi?"

"Hâlâ çalışıyor," diye mırıldandı John dalgınca. "Dosyalar şifre korumalı."

"Laure'u denedin

mi?" "Bu benim ilk

denememdi."

"Masada bir şey yok mu?" Adamın çekmeceleri açıp kapadığının farkındaydı ama kâğıt dosyaları da arıyor olabileceğini düşündü.

"Hayır." Masanın üzerindeki her şeyi hızla inceliyor, şifreyi içerebilecek herhangi bir şey arıyordu.

Kriko plakasını yerine vidaladı, sonra da kanepeyi yeniden yerleştirdi. "Ya yazılı değilse?"

"Aptal değilse, şifreyi düzenli olarak değiştiriyordur. Eğer değiştiriyorsa, o zaman güncel şifre bir yere yazılmıştır. Orada işiniz bittiyse, bir duvar ya da zemin kasası arayın."

"Sakın bana senin de kasa hırsızı

olduğunu söyleme." "Tamam,

söylemem."

Hızla duvarda asılı bütün tabloların arkasına baktı ama orada sadece duvar kâğıdı vardı. A

Zemini kaplayan büyük, kalın dokuma halının kenarlarını geriye attı ama yine bir şey bulamadı. Bir kilim çıkardı.

Tornavida ile odanın içinde dolaşarak tüm prizleri inceledi, çünkü bazen sahte prizler küçük saklanma yerlerini gizliyordu. "Hiçbir şey yok," diye rapor verdi. Aletlerini ve tabancasını topladı ve onları gece kıyafetinin kıvrımlarına geri koydu.

John bir kitap aldı ve tüm sayfalarını karıştırdı, bir şey düşüp düşmediğini görmek için sırtını yukarı kaldırdı. Durakladı, iyice karıştırılmış kitaba baktı. Niema elindeki aletleri masanın üzerine bırakarak kitaba bakmak için yürüdü: İki Şehrin Hikayesi.

John köşesi aşağı çevrilmiş bir sayfayı çevirdi. "İşte burada. Mecbur kalmadıkça kimse bunu bir kereden fazla okumaz."

"Bu bir klasik," dedi eğlenerek.

"İyi olmadığını söylemedim ama tekrar tekrar okunacak bir kitap değil." Parmağını sayfada gezdirerek gözüne çarpan bir şey olup olmadığına baktı. "Giyotin."

Klavyeye geri dönerek kelimeyi yazdı. Ekranda ERİŞİM ENGELLENDİ yazısı belirdi.

Omuz silkti ve tekrar kitaba baktı. "Dickens çok laf kalabalığı yapardı," diye homurdandı. "Bu bütün günümü alabilir." "Hükümdarlar "ı denedi. ERİŞİM ENGELLENDİ.

"Canavarlar" reddedildi, sonra "büyücü".

Dosya listesi "tumbrils" üzerine açıldı.

"Buna ne dersin," dedi John yumuşak bir sesle. "Ben sadece karanlıkta ateş ediyordum."

"Şanslı atış." Sadece şanslı değildi, o kadar iyi eğitilmişti ki içgüdüğü ve tecrübesi onu birkaç atlayışa çıkardı.

Neredeyse herkesten önde olduğu için Ronsard'ın masasında açıkta duran bir klasiğin yıpranmış bir kopyasının önemi.

A sürücüsüne bir disk yerleştirdi ve dosyaları çağırıp diske kopyalamaya başladı. Hiçbirini okumak için zaman ayırmadı, sadece olabildiğince hızlı kopyaladı, bir gözü sürekli kapalı devre monitördeydi.

Niema masanın arkasına geçti. "Ben monitörü izleyeceğim," dedi. "Sen kopyala."

Başını salladı ve A sürücüsü neredeyse sürekli olarak vınlamaya başladı.

Bir an sonra, monitörü izleyen Niema koridorun sonundaki kapının açıldığını gördü.

"Biri geliyor," diye fısıldadı.

John ekrana bir göz attı ama yaptığı işe ara vermedi. "Bu güvenlik ekibinden biri," diye cevap verdi.

"Kapı kontrolü yapıyorlar mı?"

"Belki." Cevap kısaydı. Kapının kilidini devre dışı bıraktığı için, biri denerse kapı açılacaktı.

Niema elini akşam şalının kıvrımlarına koydu. Tabancanın kabzası parmaklarının altında serin ve ağır bir his uyandırdı. Gardiyan koridorda ofise doğru yürümeye başladı. Niema'nın kalp atışları hızlandı ve ağzı kurudu.

Koridor uzundu; küçük ekranda sonsuza kadar uzanıyormuş gibi görünüyordu ve nöbetçi giderek büyüyordu. O yaklaştıkça daha da büyüyordu. Niema kendini onun adımlarını sayarken buldu. On dokuz, yirmi, yirmi bir-

"Sakinliğini kaybetme," diye yumuşak bir sesle uyardı John ama başını dosya listesinden kaldırmadı. "Burada işim neredeyse bitti."

Muhafız kapının önünde duraklamadan geçip gitti. Onu ekranda izlemek, ayak seslerinin ofisin önünden geçtiğini duymak ona tuhaf bir gerçek dışılık hissi veriyordu çünkü ses ekranda izlediği faaliyetten farklı bir yönden geliyordu.

"İşte bu kadar." Hızla serbest bırakma düğmesine bastı ve disk dışarı fırladı. Onu koruyucu bir kılıfın içine soktu ve ceketinin iç cebine koydu. Sonra bilgisayarı kapattı, masadaki her şeyi eski konumuna getirdi ve dirseğine dokundu. "Hazır mısınız?"

"Söyleyeceğim."

Kapıya gitmek için döndü, ama adam aniden kolundan tutarak onu durdurdu. "Daha fazla misafir."

Tekrar monitöre baktı. Koridor kapısı tekrar açıldı. Birisi kapı aralığında durmuş, sanki kapının diğer tarafında biriyle konuşuyormuş gibi yarı arkasını dönmüştü. Ekrandaki küçük figürün uzun siyah saçları vardı.

"Ronsard," diye fısıldadı, soğuk bir panik duygusu midesini sıkıştırıyordu. Ofisine gelmediği sürece bu uzun koridorda olamazdı.

John harekete geçerek onu kelimenin tam anlamıyla ayaklarından kaldırdı. İki uzun adımda kanepenin yanına vardı. Onu yere bıraktı. ve smokin ceketini çıkarmaya başladı, dikkatsizce yere bıraktı. "İç çamaşırlarını çıkar ve uzan," diye emretti, sesi alçak ve aceleciydi.



Sadece saniyeleri vardı, Ronsard'ın ölmesine saniyeler kalmıştı. O kapıdan içeri girerken. Eteğini yukarı çekip altından külotunun kemerine uzanırken elleri titriyordu. Seks yapıyormuş gibi davranmak yüzlerce filmde kullanılmış bir klişeydi ve kimse buna inanmazdı, Özellikle de Ronsard gibi sofistike ve bilgili biri için. Tam da bu yüzden işe yarayabilirdi, çünkü Temple'ın bu kadar saçma olacağına inanmazdı.

Elbette John, John olarak, istediği izlenimi vermek için ateşli bir kliniğe güvenmezdi. Hayır, sanki gerçekten sevişmek üzerelermiş gibi iç çamaşırlarının çıkarılmasını, kıyafetlerinin dağılmasını istiyordu.

Kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki nabzının derisinin altında zonkladığını hissedebiliyordu. Külotunu kalçalarından aşağı sıyırıp bıraktı, sonra aceleyle tekmeledi ve kanepeye uzandı.

John öne doğru eğilerek kızın eteğini beline kadar çekti ve Bacaklarını ayırdı ve pantolonunu yırtarak açarken bir dizini kanepeye koyarak bacaklarının arasına diz çöktü. Kadın şoktan uyuşmuştu. Sadece çıplak bedenini yıkayan serin hava

ona bunun garip bir rüya olmadığını söyledi, ama öyle olmalıydı. Bu, onun kabul edebileceğinden çok daha fazla numara yapmaktı.

Her an kapıdan içeri girebilecek tanıklar varken, yarı çıplak bir halde bacaklarının arasında yatıyor olamazdı.

Eğildi ve onu yaladı, dili Niema'nın içinde gezinirken sert elleri kalçalarını daha da genişletti ve nem bıraktı.

Niema'nın tüm vücudu sarsıldı ve adam onu tuttu, ağzı bacaklarının arasına bastırdı. Bir çığlık yuttu, nefesi boğazında düğümlendi. Tanrım, adam onun üzerine iniyordu-Ronsard inecekti. Şu anda Ronsard'ın onlara doğru yürüdüğünü düşünmesine izin veremezdi ama bu

John'un planladığı şey bu olmalıydı, kimsenin numara olduğunu düşünemeyeceği kadar samimi bir hareketin içinde yakalanmak-

Bunu gerçekten yaparken nasıl rol yapıyor olabilir?

İnledi ve elleri adamın saçlarının arasından kayarak aşağı uzandı. Onu itmek istedi ama yapamadı, elleri itaat etmedi. Vücuduna yayılan hisler onu adamın ellerinde kavislendirdi. Buna daha ne kadar katlanmak zorunda kalacaktı? Ne kadar mı? Beş saniye mi? On saniye mi?

Zaman elastik hale gelmiş, tanınmayacak kadar uzamıştı. Başını sözsüz bir protestoyla salladı, çaresizce korku ve zevkin çifte kırbacı altında mızraklandı. İçinde sıcak ve vahşi bir şeyler dönüyordu. Bunu yapamazdı, buna katlanamazdı, ağzı vücudunun üzerindeyken her kasının dayanamayacağı kadar gerilmesine neden olamazdı.

Omuzlarını zayıfça itecek gücü kendinde buldu. Adam yukarı doğru kaydı, dili klitorisinin etrafında dönerek onu neredeyse kanepeden fırlatacak hızlı bir okşama yaptı ama adam onu çabucak kontrol etti ve bacaklarının arasındaki pozisyonuna geçti.

"Sakin ol," diye fısıldadı ve kendini onun açıklığına bastırdı.

Hayır. Bunu gerçekten yapıyor olamaz. Burada olmaz, bu şekilde olmaz. İlk seferlerinin böyle olmasını istemiyordu.

Her şey çok hızlı oluyordu; vücudu Diliyle ona verdiği nemle bile kendini hazırlayacak zamanı yoktu. Yaptığı şeye inanamazken, şimdi değil, bu şekilde değil, nasıl hazırlanabilirdi ki?

Yavaşça içine doğru itti ve kadın yeterince ıslanmamıştı, iç dokuları isteksizce onun girişine boyun eğiyordu. "Çığlık at," dedi, kelime neredeyse sessizdi.

Çığlık mı? Bu kesinlikle Ronsard'ı getirirdi ama John'un istediği de buydu. Farkına vardığı şey sersemlemiş zihnini dağladı. İyi niyetli olmayan biri böyle bir ses çıkarmazdı, bu da dikkat çekmeyi garantilerdi ya da ne yapıyorlarsa onu yapıyorlardı.

İşi bitirmek için yapacaklarına sınır koymazdı.

Biraz geri çekildi, sonra tekrar itti, kendini santim santim daha derine zorladı. "Çığlık at," diye tekrarladı, şimdi talep ediyordu.

Yapamadı. Yeterince havası yoktu, ciğerleri felç olmuştu, tüm vücudu neredeyse acımasız bir his kırbacının altında eğiliyordu. Her sinir ucu elektriklenmiş gibi hissediyor, zevkin amansız kabarışıyla savaşıırken beli sıkılıyordu. O da onunla savaştı, yumruklarıyla değil ama içindeki her kas, onu tutmaya, daha derine gitmesini ve onu kontrolden çıkarmasını engellemeye çalışarak kenetlendi.

Yeterince güçlü değildi. Ellerini göğüs kafesinin iki yanına dayayarak ve üzerine eğilerek yavaşça kadının direncini kırdı. Ayrılmış dudaklarının arasından hızlı, sıkı nefesler geliyordu; gözleri kısılmıştı, parlaktı, mavisini daha önce hiç görmediği kadar yoğundu.

Hızlı bir hareketle elbisesinin sol askısını indirerek göğsünü ortaya çıkardı. Meme uçları şimdiden sıkıca boncuklanmış, renkten renge girmişti. "Çığlık at," diye ısrar etti, daha sert iterek. "Çığlık at!"

Başı minderin üzerinde bir ileri bir geri sallanıyordu. Bir hıçkırığı bastırdı ve umutsuzca ona doğru hamle yaparak kaçmaya çalıştı. Yapamadı, yapmak istemedi, Tanrım Lütfen Ronsard geçerken onun orgazm olmasına izin verme.

O kapiya dayanamadi. John onun bileklerini yakalayip kanepeye sabitledi ve acımasızca daha da derine indi.

Durduramadı, zapt edemedi. Sarsıldı, his dalgaları kasıklarında zonkluyordu. Başını arkaya atıp gözlerini kapatarak doruk noktasına ulaştı, nefesi kesildi, varlığının tek odağı yakıcı zevk olana kadar etrafındaki her şey kayboldu. Kapının açılmasını beklerken umutsuzluğun ötesinde sessizce çığlık attı.

Kapı açılmadı. Koridorda sessizlikten başka bir şey yoktu.

Şehvetli paroksizm azalmaya başladı, titreyen bedenindeki gerginlik azaldı, ta ki bacakları hâlâ açık ve vücudu hâlâ içine girmiş halde adamın altında gevşek ve uysal bir şekilde yatana kadar. Düşünemiyor, hareket edemiyordu. Sanki her şeyini almış gibi kendini boşlukta, boşalmış hissediyordu.

Aşağılanmışlık lav gibi içine işledi. Başını yana çevirdi, ona bakamadı. Nasıl olur da böyle bir durumda doruğa ulaştı? O nasıl bir insandı? Bunu yapacak kadar nasıl bir adamdı? Gözyaşları gözlerini yaktı ama onları silemedi çünkü adam hâlâ bileklerini tutuyordu.

Zaman durdu.

Ronsard ofisine gelmiyordu. Nereye gittiğini bilmiyordu ama burada değildi. John'un geri çekilmesini bekledi, gerginlik dayanabileceğinden daha fazla olana ve ona tekrar bakmak, onunla yüzleşmek zorunda kalana kadar uzayıp giden bir an bekledi.

Yüz ifadesi neredeyse vahşi çizgilerle belirlenmişti, gözleri o kadar parlaktı ki onu yakıyor gibiydi. Sanki onun kendisine bakmasını bekliyormuş gibiydi. "Özür dilerim," dedi ve

hareket etmeye başladı - ondan uzakta değil, içinde, iterek, derin, hızlı bir ritim oluşturarak ve onu tam çekirdeğine kadar deldi.

Sert bir şekilde boşaldı, kalçalarını kavradı, başını geriye attı ve boğazındaki boğuk sesleri bastırmak için dişlerini birbirine geçirdi. Ona doğru eğildi, nefes nefese kaldı, göğsü havayı yutarken kabardı.

Hiçbir şey söylemedi, söyleyecek bir şey bulamadı. Zihni boşalmış, şoktan sersemlemişti. Miss Manners'da okuduğu hiçbir şey bu durumu kapsamıyordu. Bu düşüncenin tuhaflığı onu neredeyse güldürecekti, ama gülüşü boğulduğu bir hıçkırığa dönüştü.

Adam dikkatlice kendini ondan uzaklaştırdı; kadının nefesi, adamın etinin onunkini terk edişiyse kesildi. Onu oturur pozisyona çekti. "İyi misin?"

Sessizce başını salladı, ayaklarını yere doğru salladı ve Eteğini aşağı doğru iterek kalçalarını örttü. Hızlı hareketlerle üstünü başını düzeltti, gömleğini içine soktu ve Pantolonunu bağlıyordu.

Külotu masanın önünde yerde duruyordu. John onları aldı ve ona uzattı. Sessizlik içinde onları aldı. Bacakları ona güvenemeyeceği kadar titriyordu, bu yüzden kanepeye oturdu ve kalçalarını kaldırıp çürük giysiyi yerine oturtana kadar külotu bacaklarından yukarı çekti. Şimdi çok ıslaktı, nem iç çamaşırını ıslatıyor ve iç uyluklarında yapışkan bir şekilde kuruyordu.

Kapalı devre monitörü görene kadar masanın etrafında yürüdü. "Etraf temiz," dedi, sanki hiçbir şey olmamış gibi sakince. "Ronsard'ın nereye gittiğini bilmiyorum."

Titreyerek ayağa kalktı ve akşam şalını topladı, hala tuttuğundan emin olmak için kıvrımlarını karıştırdı her şey güvenli bir şekilde. John smokin ceketini omuzlarına silkti ve kravatını düzeltti, sonra parmaklarını saçlarında gezdirdi. Soğukkanlı ve kontrollü görünüyordu.

"Hazır mısın?"

Kadın başıyla onayladı ve adam monitörü tekrar kontrol etti. "İşte gidiyoruz," dedi ve koluna girerek onu kapıya doğru götürdü.

Bir şekilde sesini kontrol etti ve kelimeleri buldu. Her nasılsa sesi onunki kadar rahat çıkıyordu. "Peki ya kilit? Tamir edecek misin?"

"Hayır, sadece arızalandığını düşünecektir. Bu tipler ara sıra arıza yapar."

Kapıyı açtı ve hızla dışarı baktı, sonra onu boş koridora yönlendirdi. Ofis kapısını kapatıyordu, eli hâlâ kolundaydı ki koridorun kapısı aniden açıldı ve bir koruma içeri girdi. Onları görünce kontrol etti, otomatik olarak bir şeyler bağırdı silahına uzandı.

John neredeyse gardiyan onları görmeden önce harekete geçmişti. Niema'yı duvara doğru iterek tek dizinin üzerine çöktü ve ayak bileğindeki silaha doğru ilerledi. Gardiyan panikledi ve çok erken ateş etti, kurşun üç metre önündeki zemine saplandı. John paniklememişti. Niema onun yüzünü gördü, sakın ve ifadesizdi, eli havaya kalkarken. O iki kez ateş etti, ilki göğsüne, ikincisi ise sigorta atışı, kafasından. Muhafız, açık kapıdan geriye doğru düşerken ipleri kopmuş bir kukla gibi sarsıldı.

John Niema'nın elini kavradı ve tek bir hareketle onu ayağa kalktı. Açık koridor kapısının ötesinden ıgıllıklar yükseliyor ve koşan ayak sesleri onlara doğru çarpıyordu. "Hadi," dedi ve onu soldaki çıkışa doğru itti ve insanlar arkalarındaki kapıdan içeri doluştu.

Üst katta, üç el silah sesi Hüsam'ı dondurdu. Yataktan fırladı ve yerden pantolonunu kaptı, kapıya doğru koşarken pantolonunu sıyırarak giydi. Omuz kılıfını da kaptı ve silahını serbest bıraktı.

"Hossam! Beni böyle bırakma!" Cara'nın sesi panikle keskindi, ağzındaki tıkaçı ıkaralı çok olmuştu ama onu duymazdan geldi ve kapıdan dışarı koştu. Dışarı çıkarken kapıyı çarparak kapatacak kadar aklı vardı ama sadece bunu yapmaya vakit bulabildi.

Yalınayak, koridorun sonundaki merdivene doğru koştu ve basamakları kullanmak yerine elini korkuluğa koydu ve zemin kata ulaşana kadar tekrar tekrar bir sonraki kata atladı. Silah sesleri hemen aşağıdan ve sağdan geliyor gibiydi, bu da Ronsard'ın ofisinin yakınında oldukları anlamına geliyordu.

Uzun koridor, bazıları Ronsard'ın misafirleri olan ve dehşet içinde haykıran insanlarla doluydu. Ronsard'ın Güvenlik görevlileri onları salondan çıkarmaya çalışıyordu, ancak devasa, yarı çıplak, silahlı bir adamın gelişi konukların geri çekilmesine neden oldu.

"Nerede?" Hossam bağırdı.

Bir muhafız kapıyı göstererek, "Bu girişten," diye cevap verdi. "Temple ve kadınlardan biriydi." Hossam döndü ve gecenin içine daldı.

Temple nereye gidecekti? Hossam kısa bir süre durup düşündü. Yaya olarak kaçmak yerine bir ulaşım aracı bulmaya çalışacaktı ama konukların araçları çitlerle çevrili bir alanda güvendeydi. Ancak malikânenin araçları öyle değildi. Hossam nemli çimenlikte yalınayak koşarak garaj alanına doğru ilerledi.

Parlak acil durum ışıkları arazinin her yerinde yanıp sönerек bölgeyi bir futbol sahası gibi aydınlattı. Silahlı adamlar çimenlere üşüştüler. Hossam bağırdı, "Misafir araçları! Kontrol edin!"

Büyük bir grup oluşmuş, güvenli alana doğru yarışyordu. Hossam silahını hazır tutarak garaja doğru koştu. Kahretsin, Temple denen adamın zamanlaması berbattı! Silah seslerini duyduğunda Cara'yı yaklaşık onuncu kez boşalmaya hazır hale getirmişti ama ondan kurtulmak zorunda kalmış ve onu hâlâ çaresizce yatağa bağlı bir şekilde eşikte bırakmıştı.

O aşağı inerken uzun, gölgeli garaj sessizdi. Arabaların, Land Rover'ların ve Jeep'lerin sırası. "Burada mısınız?" diye fısıldadı.

"Al."

Temple gölgelerin arasından çıkınca Hossam döndü, arkasında bir kadın çekiyordu. "Yürü be adam," diye tısladı ve cebinden bir dizi anahtar çıkarıp Temple'a fırlattı, sol eliyle yakalamak için kadını serbest bıraktı. "Şuradaki yeşil Mercedes."

"Teşekkürler. Arkanı dön."

Eric Covert iç çekerek arkasını döndü. Çok uzun süre baygın kalmamayı umuyordu, yoksa Cara öfkeden çılgına dönecekti. Temple'ın hareket ettiğini duymadı ya da onu soğuk beton zemine yatıran darbeyi hissetmedi.



## >BÖLÜM YIRMI ÜÇ

John eğilip iri adamın silahını aldı ve Niema'ya fırlattı. "İşte, tut şunu."

O tabancayı da akşam giydiği şalın bohçasının içine itti. Silahı almazlarsa şüpheli görünebilirdi. Arabanın kilidini otomatik kilitle açtı. anahtarlığı bıraktı ve içeri girdiler. "Yere yat" dedi, elini başının arkasına koydu ve itaat ettiğinden emin olmak için itti.

Adam arabayı çalıştırıp garaj kapısı açıcısına basarken kadın zemindeki çukura çömeldi. Kapı yukarı doğru kaymaya başladı ve tepedeki otomatik ışık yandı. Adam ona bakıp gülümsedi ve vites değıştirdi. Güçlü araba ileri fırladı, lastikler o kadar yumuşak bir şekilde çekişi yakaladı ki gıcirtı ya da yanan lastik yoktu.

İlk kurşun başının üstündeki pencereyi parçaladı, arabanın içine cam püskürttü. Ürkek bir çığlık atarak kendini tuttu ve kollarıyla başını kapattı. Mermi yolcu kapısını ve koltuğun arkasını delip geçti, John'un koluna üç santim kadar yaklaştı, mermi deri ve kumaştan geçerken komik bir vınlama sesi çıkardı.

Gaz pedalına bastı ve vitesleri yumuşak bir şekilde değıştirdi. Her yeni vitesle birlikte artan G kuvveti onu koltuğa doğru sertçe itti. "Yerde kal," dedi ve sürücü tarafındaki cam kırılmadan bir saniye önce eğildi.

Kapılar. O devasa, çelik parmaklıklı kapılara doğru gidiyordu. Çarpışmadan önce ellerini desteklemek için zar zor zamanı oldu. Metal çığlık attı ve camlar kırıldı ve daha fazla silah sesi duydu, otomatik ateşin hızlı öksürüğü. Kadın

yana doğru savruldu, başı vites koluna çarptı. Bir tanesi Menteşeleri kopan ağır kapı, yarı yarıya kaputun üzerine düştü.

"İyi misin?" John geri vites takarken bağırdı. Kapı döndü ve yere doğru kaydı. Tekrar vites değiştirdi ve araba ileri fırlayarak kapının üzerinden geçti, metal parmaklıklar çınladı.

"Evet," diye bağırdı ama silah seslerinden adamın onu duyup duymadığını bilmiyordu. Ateşe karşılık vermiyordu, tüm konsantrasyonunu arabayı sürmek için kullanıyordu. Şalının kıvrımlarındaki iki silahı karıştırdı; ilk dokunduğu, Şirket adamının taşıdığı büyük silahtı. Emniyeti kapatırken dizlerinin üzerine çöktü.

"Lanet olsun, yerde kal!" John kükredi, sanki onu tekrar yere itecekmiş gibi ona uzandı.

"Sadece sür!" Sarsılarak uzaklaştı, iki elini birden ve pencereden dışarı ateş etmeye başladı. Kimseyi vuramasa bile, karşı ateş en azından siper almalarını sağlayacaktı. Eğer bir şey yapmazsa, araba, içinde onlarla birlikte paramparça olacaktı.

Ağır silah elinde sarsıldı, sıcak kovanlar arabanın içine fırlarken derin bir öksürük onu sağır etti. Bir tanesi çıplak kolundan sekerek arkasında bir sızı bıraktı.

Araba eskisi kadar düzgün çalışmıyordu; sarsılıyor ve duraksıyordu, motor kesiliyordu. Kurşunlardan bazıları kritik bir yere isabet etmişti ama en azından arazinin dışındaydılar. Arkalarından daha fazla silah sesi geliyordu ama tabanca sesine benziyorlardı, bu da atışların menzili olmadığı anlamına geliyordu. "Arabayı terk etmeliyiz," dedi John, arabasını çevirerek. arkalarını kontrol etmek için başlarını kaldırdılar. Dikiz aynası Paramparça olmuş metal bir çerçeveden başka bir şey yoktu, ayna küçük parçalara ayrılmıştı.

"Nerede?"

"Gözden kaybolur kaybolmaz. Şansımız varsa arabayı sabaha kadar bulamazlar."

Niema koltuk arkalığının parçalanmış kalıntılarına baktı. Arazi o kadar çok ışıkla aydınlatılmıştı ki minyatür bir şehir gibi görünüyordu. O izlerken düzinelerce ışık yanıyordu, Çiftler halinde düzgünce aralıklı farlar. "Geliyorlar," dedi.

Bir virajdan döndüler ve sık ağaçlar araziye gözden gizledi. Arabayı yoldan çıkardı, lastiklerin zemini çalkalamaması için yavaşladı ve ağır aracı ağaçların arasına soktu. Ağaç dallarına, kayalara ve çalılara çarptılar. bir zamanlar tertemiz olan boyayı kazıdı.

Arka lambalardan birinin hâlâ çalışıyor olma ihtimaline karşı fren pedalına dokunmadı. Yeterince uzaklaştıklarında Yoldan geçen farların metal üzerinde parıldamayacağı bir yerde durdu ve motoru durdurdu. Sessizlik içinde oturdular. Sadece motorun pırlıltısı ve tıslamasıyla, takip eden araçların saklandıkları yerden kükreyerek geçişini dinliyorlardı.

Malikânedden bir milden daha az uzaktaydılar. "Şimdi ne olacak?" diye sordu, sesi tuhaf geliyordu ama kulakları hâlâ silah sesinden çınlıyordu. Arabanın içi yanık barut ve sıcak metal kokuyordu.

"Güzel bir koşu ister misin?"

"Gecenin bir yarısı, sandaletler ve iki bin dolarlık bir elbiseyle, yüzlerce adam peşimizdeyken ve bize ateş ederken yapmayı en sevdiğim şey bu."

"Sandaletlerin yüksek topuklu olmadığına şükret." Tabancasının namlusunu iç lambalara vurarak kapakları ve ampulleri parçaladı.

Böylece kapıları açtıklarında ihanet eden bir ışık olmayacaktı.

Zekice yerden yukarı tırmandı. Cam kırıkları Koltukların, omuzlarının ve saçlarının tozunu aldı. Ağaçların altı çok karanlıktı. Onun tarafındaki kapı

açılmıyordu; muhtemelen kilit mekanizmasına bir kurşun isabet etmişti. Vitesin üzerinden sürünerek geçti, yaptığı her harekette cam çınlıyor ve gıcırdıyordu.

John arabadan indi ve içeri uzanarak onu bedensel olarak arabadan çıkardı ve ayağa kaldırdı. "Çalkala," diye emretti.

İkisi de eğildi, başlarını salladı ve yapışan cam parçalarını çıkarmak için kollarını ve giysilerini salladı. Kolları ve omuzları biraz sızlıyordu ama Dikkatli bir şekilde parmaklarını yokladığında parmakları kuru çıktı, yani en azından kanaması yoktu. Hayatta olmaları bile bir mucizeydi; o cam yağmuru tarafından kesilmemek mucizenin de ötesinde bir şeydi.

Ama doğrulduklarında gözleri karanlığa daha çok alışmıştı ve John'un yüzünün yarısının diğer yarısından daha koyu olduğunu gördü. Midesi bulandı. "Vurulmuşsun," dedi, sesini eşit tutmak için mücadele ederek. Vurulamazdı. Vurulamazdı. İçindeki hayati bir şey onun iyi olmasına bağlıydı.

"Camla, kurşunla değil." Sesi daha çok sinirlenmiş gibiydi başka bir şey. Göğüs cebinden ipek mendili çıkarıp alnına tuttu. "İkisi de sende mi? tabancalar?"

"Arabanın içindeler." Arabanın içine doğru eğildi ve iki silahı da aldı. "Peki ya aletlerim? Bırak onları?" Kesinlikle onları taşımak istemiyordu.

"Onları buraya ver."

Aletlerle dolu kadife keseyi ona verdi. O da aldı. Aletleri çıkardı ve teker teker ağaçların ve çalılıkların içine atabildiği kadar uzağa attı. Eğer alet çantası bulunursa, Ronsard bunların ne için kullanıldığını merak ederdi ve ofisinden çıkarken görüldüklerinden beri daha sonra şüphesiz tüm kabloları fiziksel olarak tamamen arayacak ve böceği bulacaktı. Fiziksel bir arama onu bulmanın tek yolu, ancak kabloların kendisi incelendiğinde hiçbir böcek gizlenemezdi.

"Paketini aldın mı?"

"Neden ihtiyacım olsun ki?"

"Çünkü o siyah ve senin derinin bir kısmını gizleyecek. gösteriyor." Şalını ve gece çantasını arabadan çıkardı, ancak onları bulana kadar etrafı nazikçe yoklaması gerekti. Gece çantası işe yaramazdı; içinde kullanabilecekleri hiçbir şey yoktu, para bile. Bütün parası, pasaportu, her şeyi odasında idi. Pasaport için endişelenmiyordu; üzerindeki isim sahteydi ve John onları pasaport olmadan da ülkeye sokabilirdi ama para işine yarayabilirdi.

John çantayı ondan aldı ama atmak yerine cebine soktu. "Gel bakalım."

Karanlıkta ormanda koşmak çok tehlikeliydi; en azından ayak bileklerinin dönmesi ve muhtemelen kemiklerinin kırılması riskini göze alarak ağaçların ve çalılıkların arasından yollarını açtılar, Arada bir durup takip edenleri dinliyorlardı. Yoldan uzaklaştıkça giderek uzaklaşan trafiğin sesini duyabiliyorlardı. Yine de Ronsard'ın adamlarının daha uzun süre engelleneceğini umamazlardı.

Ormandan çıkıp tali bir yola girdiler. "Bir süre bunu takip edeceğiz," dedi. "Yolculuk daha kolay ve hava karanlıkken onları, onların bizi görebileceğinden çok daha çabuk görebiliriz."

"Belirli bir yere mi gidiyoruz, yoksa sadece koşacak mıyız?"

"Güzel."

"Neden Nice? Neden Lyon değil? Daha yakın."

"Ronsard Lyon'daki havaalanını ve tüm araba kiralama şirketlerini izliyor olacak. Oraya gitmemizi bekleyecektir."

"Peki ya Marsilya?" "Yatımız

Nice'de."

"Gerçekten mi? Bir yatımız olduğunu bilmiyordum."

"Şirketin bir yatı var ve yatta uydu bağlantısı olan bir bilgisayar var. Bu bilgiyi Langley'e ulaştırabilir ve hemen üzerinde çalışmaya başlamalarını sağlayabilirim."

"Güzel o zaman."

Cebinden bir bıçak çıkardı ve kadının ayaklarının dibine diz çöktü. Elinde bir avuç kumaş tutarak bıçağı kadının dizinin hizasına kadar soktu ve elbisesini yanlamasına yardı, eteğin alt yarısını kesti. "Bu smokinin ceplerinde Snoopy'nin köpek kulübesinde olduğundan daha fazla şey var," diye yorum yaptı. "Nasıl bu kadar iyi oturduğunu anlamıyorum."

"Çok iyi bir terzim var."

Artık ağaçların altından çıktıklarına göre, adamın kafasının hâlâ kanadığını görebiliyordu. Başından dar bir şerit kesmiş.

az önce önlüğünden çıkardığı kılıfı üzerine bağladı. kesilmişti. Smokini yırtık ve kirliydi ve aşağı baktığında muhteşem Dior elbisesinden geriye kalanların da aynı durumda olduğunu gördü. Boynuna doladığı kumaşın kalıntısı.

Koşu ayakkabısı giymedikleri ve akşam ayakkabılarının ince tabanlarından geçen sert asfaltın etkisi her kemiği ve kası olduğu gibi sarstığı için hafif bir koşuyla koşmaya başladılar.

Yaklaşık bir mil sonra "Nice'e kadar koşacak mıyız?" diye sordu.

"Hayır, bir araba çalacağız." "Ne zaman?"

"Bir tane bulur bulmaz."

Ayakları ve bacakları için daha kolay olan bir adım bulmaya çalıştı ve zihnini şimdiki zamana odaklamaya çalıştı. Kendilerine ateş edilirken odaklanmakta hiç zorlanmamıştı ama şimdi ayakkabılarının asfalta ritmik vuruşları, nefes alış verişlerinin rahat sesi ve etraflarını saran gece seslerinden başka bir şey yoktu. ile Hiçbir şey acil bir tehdit oluşturmadığından, düşünceleri Ronsard'ın ofisinde olanlara odaklandı.

Bunu düşünmek istemiyordu ama duramıyordu da. Frank Vinay'in ofisinde onu gördüğü andan itibaren hissettiği cinsel çekim göz önüne alındığında, belki de bu kaçınılmazdı. Ondan kıvılcımlar çıkarıyor, kendisini o kadar canlı hissettiriyordu ki bazen teninin onu tutamayacağını düşünüyordu. Paylaştıkları o öpücükler - belki de kurgu yapmacıktı ama onun tepkisi öyle değildi. Her dokunuşta, her dansta, her öpücükte beklentisi artıyordu.

Adam onu yaladığı anda doruğa ulaşmamış olması bir mucizeydi.

Keşke bu şekilde olmasaydı. Keşke o da onunla sevişmek yerine, onların kapak hikayesi için bir sahne hazırlıyordu. Onun için, bir araya gelmeleri dehşet verici bir olaydı. Onun içinse bir işti.

Belki de canını bu kadar yakan buydu. Onun için başka bir içten, başka bir amaçtan başka bir şey ifade etmek istiyordu. Korkuyordu... Tanrım, korkuyordu. Onu sevdiğinden korkuyordu.

John Medina'yı sevmesi için birinci sınıf bir aptal olması gerekirdi.

Seyahat eden bir adamı sevmek bir şeydi; binlerce kadın bunu yaptı. Her nefesinde tehlikeyi göze alan bir erkeği sevmek ise binlerce kadının yaptığı başka bir şeydi. Polisler, itfaiyeciler, yüksek demir işçileri, petrol kuyusu tehizatıları - hepsinin tehlikeli işleri vardı ve uzun sreler boyunca ortadan kayboluyorlardı. Ama en azından gün işiğında yaşıyorlardı. En azından hayatları gerçekti. John her zaman bir sahne kuruyor, bir iş yapıyor, bir aı üzerinde çalışıyordu. Neredeyse her zaman başka biriydi. Onun l m diri mi olduğunu ya da diri olsa bile geri gelip gelmeyeceğini asla bilemezdi.

Bu şekilde sevemezdi. Böyle yaşayamazdı.

"Araba," dedi, düşüncelerinin acı dolu zincirini kırarak, kolunu kavradı ve onu yoldan çekmeye çalıştı. "Yere yat." Farlar karanlığın içinden onlara doğru ilerliyordu, araba hızla hareket ediyordu.

Yabani otların arasında yüzüstü yatıyordu, akşam çalı kollarını ve omuzlarını, eteğinin kalıntıları da çıplak bacaklarını örtüyordu. John onun yanında, onunla yol arasında yatıyordu. Araba zumlayarak geçti.



Yavaşça doğrulup oturdular. Koşmayı bırakana kadar ayaklarının ve bacaklarının nasıl ağrıdığını fark etmemişti. Kadın

ellerini kaval kemiğinde aşağı yukarı ovuşturdu. "Belki de çıplak ayak bu ayakkabılardan daha iyi olurdu."

"Yerde, evet, ama asfaltta değil."

İnce kayışlar ayağındaki kabarcıklara sürtünüyordu. Kayışları farklı bir pozisyona getirmek için gevşetti. "Burada bir sorun yaşıyorum."

Onun yanına çömeldi. "Su toplamış

mı?" "Henüz değil, ama yaklaşıyor."

"Tamam, kaçmak yok. Yine de bu gece ulaşım sağlamalıyız çünkü gün içinde yaya olarak fark edilmemiz çok daha kolay olacak. Bir an önce uzaklaşmak istedim. bir arabayı serbest bıraktı ama yapacak bir

şey yok." "Ne fark eder ki?"

"Ronsard'ın arka bahçesinde bir araba çalınırsa, bunu duymayacağını ve bizim çaldığımızı düşünmeyeceğini mi sanıyorsun? O zaman ne tür bir arabada olduğumuzu bilir ve adamlarına bizi izletebilir."

İç çekti. "O zaman yürürüz."

Elini hafifçe ayağının üzerine koydu. "Bunun da bir seçenek olduğunu sanmıyorum. Yakında bir çiftliğe ya da bir köye rastlayacağız ve çekici bile olsa orada ne varsa alacağım."

"O zamana kadar," dedi ayağa kalkarken, "yürüyeceğiz."

**>BÖLÜM YIRMI DÖRT**

Ronsard hayatında hiç olmadığı kadar soğukkanlı bir şekilde öfkeliydi, ama herkesten çok kendisine. Ne de olsa onun işinde ihanet beklenebilirdi. Yapmadığı şey bu kadar kandırılabilceğini tahmin etmemiştir. Arazide bulunan bu kadar çok güvenlik personelinin bir arabanın ayrılmasını engelleyemeyeceğini de beklemiyordu. Sözde profesyonellerdi ama öyle davranmamışlardı.

Bir adam ölmüş, diğeri, Hossam ise beyin sarsıntısı geçiriyordu. Hossam garajın zemininde yarı giyinik ve baygın halde yatarken bulunmuştu. Doğru bir şekilde Temple'ın malikâne araçlarından birine binmeye çalışacağını tahmin etmişti, belli ki arkadan vurulmuştu. Hossam'ın çalışıyor olması gerekirken neden sadece pantolonunu giydiği bir bilmeceydi, ta ki Cara'nın hiçbir yerde olmadığını fark etti ve Biri araştırsın diye. Yatağına bağlı, çıplak ve öfkeli bir halde bulundu. Hossam'ı kendisine saldırdığı için öldürmek zorunda kalıp kalmayacağını merak ediyordu, ta ki Hossam'ın yaralı olduğunu fark ettiğinde duyduğu endişe onu rahatlatana kadar. yatak odasında yaşananların rızaya dayalı olduğunu söyledi.

Ronsard'ın konukları şok olmuş ve tedirgindi. Geceki olayların şiddeti, ev sahiplerinin nasıl bir dünyada yaşadığını birçoğuna zorla göstermişti. Tehlikeyle flört etmek, arkadaşlarına karşı övünmek çok iyiydi. Kötü şöhretli Louis Ronsard'ın lüks malikanesinde misafir olmuşlardı, ona kendilerini kötü ve kötü şöhretli hissettiren bilgiler vermek için, ama gerçek tahmin edebileceklerinden çok daha acımasızdı.

Hiçbirinin daha önce başından vurulmuş bir adam görmediğini düşündü. Sonra kıyamet koptu. Temple kaçarken dışarıda, sanki küçük bir savaş yürütülüyormuş gibi ses çıkaran bir otomatik ateş yağmuru vardı.

Ön bahçede, araba ön kapılarına çarpıyor, küçük silahlarla açılan ateşle korumaları dağılıyordu. İhlal edilen sadece onun güvenliği değil, onların da güvenliği idi. Artık güvenlik yanılısamasına sahip değillerdi. Çoğu sabahleyin buradan ayrılacaktı.

Bir ev sahibi olarak gecesi tam bir fiyaskoydu. Bir iş adamı olarak, bundan daha kötüydü.

Temple ve Niema onun ofisindeydiler. Niema'nın orada ne yaptığını hayal bile edemiyordu. Belki Temple'ın ortağıydı, belki de değildi. Temple'daki çatışmanın tanıkları Koridor onu tartakladığını, itip kaktığını ve dışarı sürüklediğini kabul etmişti. Öte yandan, arabayı Temple kullanıyordu; Niema'dan başka kim korumalarına ateş ediyordu? Temple'ın, Niema'nın Hem araba kullanmak hem de ateş etmek zordu ama imkânsız değildi ve Temple eğitimli bir suikastçiydi.

Ofisinde ne yapıyorlardı?

Kilit çalışmıyordu. Ancak son kez ofisten ayrıldığında çalışıyordu, çünkü otomatik olarak alışkanlık, her gittiğinde kolu denedi.

Ofisinde durup Temple'ın neler görmüş olabileceğini anlamaya çalışarak etrafına bakındı. Neyle ilgilenmiş olabilirdi? Bilgisayarlar tabii ki. Ama orada Cara'nın bilgisayarında onu ilgilendirecek hiçbir şey yoktu ve Ronsard'ın bilgisayarındaki bilgiler şifre korumalıydı.

Şifre. Masasına doğru yürüdü ve üstündeki eşyaları gözden geçirdi. Hiçbir şey bozulmuş gibi görünmüyordu; İki Şehrin Hikâyesi'nin kopyası tam olarak bıraktığı yerdeydi.

Ve yine de-

Yine de, onu bu kadar iyi durumda tutan hayatta kalma içgüdüğü ona Temple'ın bir şekilde bilgisayarının güvenliğini de malikânenin güvenliğini ihlal ettiği kadar kesin bir şekilde ihlal ettiğini söylüyordu. Ronsard aksini düşünmeyi göze alamazdı. İsteddiği zaman ortaya çıkıp kaybolan ve hükümet belgelerine kamuya açıklanmadan önce erişebilen bir adam olan rakibini hafife almayı da göze alamazdı. Böyle bir adam ya arkasında ya da kendi ellerinde güç olan bir adamdı.

Bulunmaları gerekiyordu. Lyon'daki yetkililerle yaptığı bir telefon görüşmesiyle hemen havaalanının etrafına bir ağ örmüş, ardından daha dikkatli adamlarından biri bir arabanın yoldan çıktığını ve Mercedes'in terk edilmiş olduğunu görünce, bu ağ arabaya kiralama hizmetlerine kadar uzatmıştı  
Ayrıca.

Temple başka bir araba çalmadıysa yaya olarak gidiyorlardı. Ronsard herhangi bir hırsızlık ihbarı olursa derhal kendisine haber verilmesini ayarladı.

Masasına oturdu ve parmaklarını tahtaya vurmaya başladı. Lyon en mantıklı varış noktasıydı ama belki de Temple bu nedenle ters yöne gidecekti. Beklenmeyeni yap. Rakibinin dengesini boz, tahmin yürüt.

Bu, hamleleri ve karşı hamleleri olan bir satranç oyunu gibi olacaktı. Zaferin anahtarı önceden plan yapmak, rakibinin yapabileceği her hamleyi öngörmekti.

Marsilya güneydeydi; Lyon'dan daha büyük bir şehirdi ve büyük, işlek bir limanı vardı. Daha uzaktaydı ama oraya vardığında kaçma şansı dramatik bir şekilde artıyordu.

Liman. Anahtar orasıydı. Temple su yoluyla kaçacaktı.

\* \* \*

Köy küçük bir köydü, on beş evden fazla değildi. Yolun her iki tarafında gevşek bir şekilde gruplanmışlardı. John bir kulübenin önüne park edilmiş eski model bir Renault seçti, çünkü eski arabalara düz kontak yapmak daha kolaydı. John arabanın kapısını hafifçe açıp kablo demetini bulmak için ön panelin altına bakarken Niema onu izledi. İç lambalar yanıyordu ama yanında el feneri yoktu ve şansını denemek zorundaydı. Birisi ışığı gördü. Bıçağıyla kabloları plastik kılıflarından çıkardı.

Üç kulübe ötede bir köpek rüyasından uyandı ve bir kez havladı, sonra sustu. Kulübenin hiçbir penceresinde ışık yanmıyordu.

"Bin," diye fısıldadı John, kenara çekildi, böylece o taraftan sürünerek içeri girebilecek ve yolcu kapısını da açıp kapatmak zorunda kalarak daha fazla gürültü yapmayacaktı. Dört yaşında bir çocuk değildi ve Renault küçüktü; dizini vites koluna, başını iç lambaya ve dirseğini direksiyon simidi. İçinden küfrederek sonunda kendini yolcu koltuğuna attı.

John gülmüyordu ama ağzında gülmek istediğini belli eden bir kıvrım vardı. İçerideki küçük ışık, malikânedен ayrıldıklarından beri ona ilk kez bakmasını sağladı ve kalbi hızla çarpmaya başladı. Yüzünün sağ tarafı, silme çabalarına rağmen kurumuş kanla kaplanmıştı. Bir zamanlar karlı olan gömleği kir ve kanla paslanmış, saçları dağılmış ve kirli sakalları çenesini karartmıştı. Siyah ipek şeritle Başının etrafına bağlanmış, itibarsız, Armani baba bir korsana benziyordu.

Eğer biri onları şu anki halleriyle görseydi, yakalanırlardı.

Kabloları birbirine baēladı ve motor marēa basmayı denemeye baēladı. Öksürdü, fan döndü ve koltuēa kayarak yavaşēa gaz pedalına bastı. Dikiē makinesi gibi tiz bir uēultuyla araba ēalıētı. Kapıyı kapatmadan debriyaja bastı ve düşük vitesle geēti; debriyayı bıraktıēında araba kaymaya baēladı. Elli metre aēaēıda kapıyı kapattı.

"Saat kaç?" diye sordu koltuēa ēökerek. Ayakları zonkluyordu. Ayakkabılarını tekrar giyemeyeceēini bildiēi halde umursamadan onları sandaletlerden çıkardı. Oturmak onu o kadar rahatlatmıētı ki neredeyse inleyecekti.

Kol saatine baktı. "Üēü biraz geēiyor. ēansımız varsa, kimse arabanın kaybolduēunu fark etmeden önce iki ya da üç saatimiz var. Neden biraz uyumaya ēalıēmıyorsun?"

"Uykum yok." Uyumuyordu. Çok yorgundu ama uykulu. Hem acıkmıē hem de susamıētı ve aērıyan ayaklarını soēuk suyla ıslatmaya gerçekten ama gerçekten ihtiyacı vardı.

"Olacaksın. Adrenalinin düētüēünde yere ēakılacaksın."

"Peki ya sen? Sende adrenalin yok mu?" diye çıkıētı, ama neden birden huysuzlaētıēını bilmiyordu.

"Buna alıştım. Kazayı nasıl atlataēımı öğrendim." "Ben iyiyim."

Ama o deēildi. Ona baktı. Güçlü elleri direksiyonda sabitti, yüz ifadesi pazar gezintisine çıkmıē gibi sakindi. Belki o da o kadar sakin görünüyordu ama içi paramparēaydı.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Hayır," dedi dehşete kapılarak. "O "nun ne olduğunu sormasına gerek yoktu. Onun makul ve mantıklı davranmasını ve yaptıkları şeyi işin bir parçası olarak görmesini söylemesini istemiyordu.

Tek istediği bu işi bir an önce bitirmek ve onuruna bir nebze olsun halel gelmeden oradan ayrılmaktı.

"Bir noktada bunu yapmak zorundayız."

"Hayır, yok. Sadece unutmak istiyorum."

Durakladı ve çenesi gerildi. "Sen geldiğin için mi kızgınsın, yoksa ben geldiğim için mi?"

Çılgılık atacak gibi hissetti. Tanrım, neden bu işin peşini bırakmıyordu ki? "İkisi de değil. İkisi de."

"Bu kesinlikle kesin bir cevap."

"Kesin cevaplar istiyorsanız, bir sözlük alın."

Sanki onun direncini ölçüyormuş gibi bir duraklama daha. "Pekâlâ, şimdilik bu konuyu kapatıyorum ama konuşacağız."

Cevap vermedi. Anlamıyor muydu? Olanlar hakkında konuşmak bir yaraya dokunmak, onu taze tutmak ve kanatmak gibiydi. Ama hayır, kendisi için böyle değilken nasıl anlayabilirdi ki?

"Nice'e ne kadar var?"

"Otoyolu kullanırsak birkaç yüz mil, dağları aşarsak daha az. Doğrudan rota muhtemelen en hızlısı olmayacaktır, en azından bu arabayla. En azından bu arabayla. Dağlara tırmanacak atlara sahip değiliz."

"Otoban bizi altı buçuk ya da yedi gibi oraya ulaştırır."

"Mahallede. Durup başka bir araba çalmalıyız."

"Bir tane daha mı?"

"Ronsard'ın malikanesine çok yakınız. Rapor edilir edilmez bunu duyacak. Bundan kurtulmalıyız."

"Nerede?"

"Valence, sanırım. Orada bir şeyler arayacağım."

Seri araba hırsızlarıydılar, diye düşündü. Heyecan istemişti. John Medina kesinlikle bunu karşılıyordu; Onun yanındayken hiç sıkılmıyordu. Ama ev, onun için bir sığınak olarak gittikçe daha iyi görünüyordu. ona aşık olmanın aptallığıyla başa çıkabilirdi. Huzurlu evini düşündü, her şeyiyle Her kapı ve penceredeki çift kanca ve göz mandalları hariç, özellikle onun beğenisine göre düzenlenmişti.

"Eğer bir uçak bulabilirsem, yarın bu saatlerde evde olurum," dedi ve sonra pasaportunu hatırladı. "Hayır, onu geç. Pasaportum yok. Amerika'ya nasıl geri döneceğim?"

"Muhtemelen eve askeri araçla döneceğiz."

Biz mi? Onunla seyahat etmeyi mi planlıyordu? Bu yeni bir haberd. "Sen de mi Washington'a dönüyorsun?"

"Şimdilik."

Adam bu konuyu açmadı, kadın da sormadı.



Bunun yerine başını arkaya yasladı ve gözlerini kapattı. Uyuyamasa bile dinlenebilirdi.

"Bir fırıncı bu sabah erken saatlerde arabasının çalındığını bildirdi. . . burada." Ronsard parmağını haritanın üzerine koydu. Köy, malikânedен on üç kilometre uzakta, güneybatı yönünde ilerleyen ve sonunda otobanı ikiye bölen küçük, dar bir yol üzerindeydi. O telefonda konuşurken güvenlik görevlilerinden birkaçı masanın etrafında toplanmıştı yerel yetkililerle bir arkadaşa.

Temple güneye gitmiş olsaydı, köy ile aynı engebeli bölgede olacaktı. "Arabanın markası ve rengi ne? Ehliyeti var mı?" Dinlerken yazdı. "Evet, teşekkür ederim. Beni bilgilendirmeye devam edin."

Telefonu kapattı ve defterdeki kâğıdı yırttı. "Bu arabayı bulun," dedi ve kâğıdı adamlarına uzattı. "Marsilya otobanında. Mümkünse onu canlı olarak geri getirin. Değilse-" Sözünü kesti ve omuz silkti.

"Peki ya kadın?"

Ronsard tereddüt etti. Niema'nın bu işe ne kadar bulaştığını bilmiyordu. Odasını bizzat aramıştı ve orada şüpheli hiçbir şey yoktu. Temple onu kaçırmış olabilir miydi? Ama bildiği bir şey vardı.

kesinlikle emindi: Adam ona takıntılıydı. Onu izlerkenki yoğunluğu

numara yapıyordu. Eğer ortak olsalardı yine de böyle hissedebilirdi ama değillerse, Temple kız kendi isteğiyle gitmezse onu kaçırmaktan çekinmeyecek türden bir adamdı.

Tanıdığı Niema komik, biraz sivri dilli ve iyi kalpliydi. Laure'ye edindiği makyaj malzemelerini nasıl uygulayacağını gösterişini, nezaketini hatırladı,

Sanki hasta olmak kızının anlama yeteneğini bir şekilde köreltiyormuş gibi Laure'yi küçümseyerek konuşmaması.

Laure için, "Ona zarar vermemeye çalış. Onu bana getirin."

## **>BÖLÜM YIRMI BEŞ**

Şafaktan önce Valence'a vardılar. John sokaklarda gezinerek umut verici bir hedef aradı. Şehrin nüfusu altmış binin üzerindeydi, bu yüzden çok fazla sorun yaşamadan başka bir araba bulabilirdi.

Bir asker gibi dimdik oturan Niema'ya baktı ve dudakları acımasız bir çizgi halinde sıkıştı. Bu gece neredeyse onu öldürtüyordu. Bunun gözü kapalı yapabileceği türden bir iş olacağından o kadar emindi ki, ama bunun yerine canlarını zor kurtardılar.

Hâlâ onun hayatı için risk alıyordu. Bunu biliyordu ve yine de onları aldıracak aramayı yapmaya cesaret edemiyordu, şimdi değil, Ronsard'ın ofisinde ona yaptıkları bir yılan gibi aralarında dururken değil Hareket ettirmeye çalışırsa saldırmaya hazırды.

Bir telefon görüşmesi. Tüm gereken buydu. Bir saat içinde alınıp Nice'e uçurulacaklardı ve orada dosyaları birbirine bağlayıp işi bitirecekti. Ama şu anda işler böyle giderse, eve dönüp ondan uzaklaşmak için elinden geleni ardına koymayacaktı. Bunun olmasına izin veremezdi, aralarındaki durum böyleyken olmazdı.

Ona ne kadar odaklandığını fark etmemesi için çok uğraşmıştı ve şimdi bu onun aleyhine işliyordu. Onun için bir amaçtan başka bir şey olmadığını düşünüyordu. Ona gerçeği, Ronsard'ın ofisindeki sevişmenin bir kılıf olarak başlamış olmasına rağmen, Ronsard'ın bir fırsat gördüğünü söylerse ne derdi?

ona sahip oldu ve acımasızca kullandı. Daha da kötüsü, bunu tekrar yapacaktı. Onu her şekilde, her fırsatta alacaktı.

Ronsard'ın evinde söylediği her şey, yaptığı her şey gerçektir. Bu yüzden Ronsard örtüye kolayca inanmıştı, çünkü doğrudur. Ama Niema onu istediğini bilmesine rağmen, bunu görmek fiziksel olarak onun farkındaydı ve şaşırtıcı bir hızla doruğa ulaşmıştı. Belki de işinde, rolünü oynamakta çok iyiydi. Rol yapmaktan bıkmıştı; onu öptüğünde, lanet olsun, onu öptüğünü bilmesini istiyordu çünkü yazılı olmayan bir senaryoda böyle bir şey istendiği için değil.

Diğer şeritten bir polis arabası onlara doğru geliyordu. O kadar dalgındı ki, yaklaşırken nasıl yavaşladığını neredeyse fark etmeyecekti. Sonra içgüdüleri devreye girdi ve refleksleri kontrolü ele aldı. "Yaptık," dedi, vites küçülttü ve iki tekerlek üzerinde bir sonraki sağa geçti. Kurnazlık yapmanın bir anlamı yoktu; onları gördüğünü bilip bilmemeleri önemli değildi. Önemli olan onlar yakalanmadan önce bu arabayı sokaktan çıkarmaktır. Gaz pedalına sonuna kadar bastı, polis geri dönüp arkasına takılmadan önce bir sonraki dönüşü yapması gerekiyordu.

Niema irkilerek dikkat kesildi. "O kadar hızlı mı?" diye sordu kuşkuyla.

"Ronsard'ın çok parası var. Çalıntı bir aracı çok önemli bir mesele haline getirebilir." Küçük arabayı itebildiği kadar sert itti, motoru vınlıyordu. Bir sonraki dönüş sola doğrudur ve bu da iki tekerlek üzerinde yapıldı. Farları söndürdü ve bir sonraki sola döndü, bu da onları ilk çıktıkları sokağa geri getirdi.

Niema arabanın her tarafına savrulmamak için kendini ön panele, kapağıya, herhangi bir şeye dayamaya çalışıyordu.

Sağa döndü. Şimdi şans eseri polis arabasından uzaklaşıyorlardı. Bulunduğu dar sokak dolambaçlıydı, ve karanlık; frenlere dokunmadığı sürece yerini tespit edemezler.

Frenleri kullanmadan araba kullanmakta iyiydi. Bir virajı almak için yavaşlaması gerektiğinde vites küçültür, motorun işi yapmasına izin verirdi.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu. Kendini desteklemeye çalışmaktan vazgeçmiş ve yerde dizlerinin üzerine çökmüştü. Her şeye rağmen sesine bir parça neşe geri dönmüştü. Kapıları kırarlarken ağır tabancayı nasıl kaptığını ve ateşe nasıl karşılık verdiğini hatırladı; histerik olmak bir yana, heyecanla büyümüştü.

"Orijinal plana sadık kalacağız. Bu arabayı atıp, başka bir tane alacağız."

"Tüm bunları yaparken biraz yiyecek bulma şansımız var mı?"

"Eğer temizlenebileceğimiz bir dere bulabilirsek. Bu halimizle çok dikkat çekiyoruz."

Çıplak ayaklarına ve yırtık pırtık elbisesine, sonra da adamın kan lekeli smokinine baktı ve omuz silkti. "Yani biraz fazla giyinmişiz. Yüzlerimizi ve ellerimizi yıkamanın pek yardımcı olmayacak."

Bu konuda haklıydı. İnsanların içinde görülmeden önce kıyafetlerini değiştirmeleri gerekiyordu; çok dikkat çekiyorlardı. Başının etrafına bağladığı siyah şeridi unutmuştu ama bir şey bulana kadar onu çıkaramazdı.

Su, çünkü kurumuş kan malzemeyi kesiğe yapıştırmıştı ve eğer çekip çıkarırsa lanet olası şey yeniden kanamaya başlayacaktı.

Öte yandan, çaldığı bir sonraki arabanın benzin deposu doluyorsa, biraz yiyecek ve su da çalabilir ve Nice'e varana kadar bir daha durmalarına gerek kalmazdı. Onlar yatta duş alabilir ve giysilerini teslim ettirebilirdi.

"Başka nedenlerle de تنها bir alan bulmamız gerekiyor," diye belirtti. "Anlaşıldı ve itaat edildi."

Renault'yu bir dükkanın arkasında park halinde bırakmış ve plakalarını sökmüş. Geldikleri bir sonraki arabanın plakalarını söküp Renault'nunkilerle değiştirdikten sonra tekrar Renault'yu çaldı ve diğer arabanın plakasını taktı. Yerel polis arabayı bulduğunda ve plakaları çalıntı ihbarı yapılan arabanın plakalarıyla karşılaştırdığında, bunun farklı bir araba olduğunu düşünecekti. Eninde sonunda anlayacaklardı ama en azından bu onları biraz yavaşlatacaktı.

"Şimdi nereye?" diye sordu Niema. Yorgundu ama en azından John arkasında dinlenebileceği bir çalı bulmuştu, bu yüzden ağrıyan ayakları dışında fiziksel bir rahatsızlık hissetmiyordu.

"Başka bir araba bulana kadar yürüyeceğiz."

"Bunu söyleyeceğinden korkuyordum. Neden Renault'nun plakasını taktığımız arabayı almadık?"

"Birbirlerine çok yakındılar. Otomatik olarak şüpheleniliriz. Şehrin diğer tarafında bir arabaya ihtiyacımız var."

İç çekti. Şu anda yapmak istediği son şey şehrin diğer tarafına yürümekti. Hayır, istediği son şey

yakalanmaktı. Ağzından çıkabilecek şikâyetleri engellemek için dilini ısırđı:

İstediği arabayı görene kadar kırk beş dakika yürüdüler. Küçük bir yokuşun başına park edilmiş bir Fiat'tı ve kilidi açıktı. "Bin arabaya," dedi adam ve kadın minnetle sürünerek içeri girdi. Düz kontak yapmak yerine boşa aldı, ellerini çerçeveye dayadı ve yuvarlanmaya başladı. İçine atladı ve sessizce yamaçtan aşağı yuvarlandılar. sahibinin evinden. Olabildiğince uzağa yuvarlanmasına izin verdi ve sonra sıcak kablolama işini yaptı. Motor başka bir şeydi.

Dikiş makinesi, ama sorunsuz çalışıyordu ve ihtiyaçları olan tek şey buydu.

Ronsard sessizce volta attı. Her şeyi adamlarına bırakmaktan hoşlanmıyordu. Temple'ı anlıyordu, diye düşündü, en azından onu hafife almıyordu. Konukları gitmişti; burada kalması için hiçbir neden yoktu.

Telefon başka bir güncellemeyle çaldı. Renault Valence'de bulunmuştu, ancak Temple ya da Madam Jamieson. Renault'nun plakaları Volvo'dakilerle değiştirilmiş ama Volvo çalınmamış.

"Son yirmi dört saat içinde çalındığı bildirilen başka hangi araçlar var?"

"Renault'dan bir kilometre ötedeki bir evin arkasından bir Peugeot çalındı. Bir Fiat da çalındı, ama bu biraz uzakta. Ve bir Mercedes'in çalındığı bildirildi, ancak sahibi şehir dışındaydı ve ne kadar süreyle çalındığını bilmiyordu. araba gitmiş."

Ronsard, Peugeot'nun en olası araç olduğunu düşündü. En yakını oydu. Ve yine de. . . belki de Temple'ın düşünmesini diledi. "Konsantre ol

Mercedes ve Fiat," dedi. "İki saat içinde helikopterle size katılacağım. Şu iki arabayı bulun." "Emredersiniz efendim," diye hızlıca cevap geldi.

Nice'e vardıklarında öğlen olmuştu. Niema o kadar yorgundu ki zar zor düşünebiliyordu ama bir şekilde vücudu hareket etmeye devam ediyordu.

Rıhtımda, onları limanda demirli olan yata götürmek üzere küçük bir dıştan takmalı motor kullanan bir adam tarafından karşılandılar.

Şirketten olmalı, diye düşündü Niema. Amerikalıydı ve hiç soru sormadı, sadece tekneyi ustalıkla limanın karşısına geçirdi ve bir limana yanaştırdı.

Pırıl pırıl beyaz 60 feet.

Hayranlık duymayacak kadar yorgun değildi. Tepesinde etkileyici bir anten dizisi bulunan yata baktı. John "yat" dediğinde

Yaklaşık yirmi beş ya da otuz fitlik, küçük bir mutfağı, daha küçük bir başı ve sıkışık bir kamarada ranzaları olan bir şey. Bu şey tamamen farklı bir kategorideydi.

John diğer adamla sessizce konuştu ve ona çalınan Fiat'ın nasıl kullanılacağına dair talimatlar verdi. Derhal ortadan kaybolacaktı. Başka talimatlar da vardı. "Bizi gözetim altında tutun. Uyarı yapmadan kimsenin bize yaklaşmasına izin vermeyin."

"Anladım."

Niema'ya bakmak için döndü. "Merdivenden çıkabilir misin?"

"Bunu yaparsam duş alıp yatağa gidebilecek miyim?"

"Kesinlikle."

"O zaman merdiveni çıkabilirim." Eylemi sözlere uydurdu, çıplak ayaklarını basamaklara yerleştirdi ve son basamağı kullanarak

enerjisini güverteye tırmanmak için harcadı. John sanki iyi bir gece uykusundan yeni uyanmış ve her şeye yeniden başlamış gibi kolayca başarmıştı. Berbat görünüyordu ama kadın herhangi bir iz göremedi.

Onda yorgunluk.

Ambar kapısını açtı ve onu içeri götürdü. İçerisi şaşırtıcı derecede genişti, içeriye yerleştirilebilecek her şey yerleştirilmişti, tasarım hem sofistike hem de lükstü. Teknenin ortasında, geniş bir salonda oturuyorlardı. Soluk altın rengi ahşap ve koyu mavi süslemelerle donatılmıştı; ötesinde tam bir kadirga uzanıyordu. John onu mutfak önünden geçirerek dar koridor ya da gemide her ne deniyorsa. Eğer mutfak bir mutfak, banyo bir baş ve yatak odası bir kamara ise, o zaman koridor da başka bir şey olmalıydı.

"İşte kafa," dedi bir kapıyı açarak. "İhtiyacınız olan her şey orada. İşiniz bittiğinde bu kabinlerden birini alın." Baş taraftaki koridorda bulunan iki kapıyı gösterdi.

"Nerede olacaksın?"

"Ofisteyim, seri yayın için bir uyduya bağlanıyorum. Gemide iki kafa daha var, bu yüzden acele etmek zorunda hissetmeyin."

Acele mi? Şaka yapıyor olmalı.

Baş kısmı da teknenin geri kalanı gibi lüks bir şekilde döşenmiştir. Yerden tasarruf etmek için tüm dolaplar içeriye yerleştirilmişti. Baş Camla çevrili duş, altın kaplama armatürleriyle herhangi birinin standartlarına göre genişti. Kapının arkasındaki kancada kalın beyaz havlu kumaştan bir bornoz asılıydı ve ayaklarının içine batacağı kalınlıkta bir banyo paspası zemindeki sırlı bronz karoları kaplıyordu.



Makyaj masasının içindekileri araştırdı ve şunları buldu John'un söylediği gibi ihtiyaı olabilecek her şey: sabun, şampuan, sa kremi, diş macunu, yeni bir diş fırçası, nemlendirici. Başka bir çekmecede bir fn makinesi ve çeşitli fırça ve taraklar vardı.

O kadar yorgundu ki tek yapmak istediği yatağa girip günün geri kalanında uyumaktı. Gvendeydiler, iş tamamlanmıştı. Y yapmak için imza attığı şeyi yapmıştı.

Kendini tatmin olmuş ya da en azından rahatlamış hissetmeliydi. Hissettiği tek şey göğsünde başlayan büyük bir acıydı ve şimdi tüm vücudunu doldurmuş gibiydi. Bitmişti. Bitti. John. Iř de. Her şey.

"Gitmesine izin veremem," diye fısıldadı, başını ellerinin üzerine yaslayarak. Onu çok seviyordu. Haftalardır bununla savaşmaya çalışıyordu; onun gibi bir adamı sevmek zor bir şeydi.

Zaten lanet olası bir kahramanı sevmişti ve Dallas'ı kaybetmek onu neredeyse mahvediyordu. şimdi riske attığı şey ise Düşünmesi bile yıkıcıydı ama geri dönüşü yoktu.

Onlar için bir gelecek de göremiyordu. John aslında bir loboydu. Bu işte bir ekip olarak çalışmışlardı ama bunun bir daha gerçekleşmesi pek mümkün değildi. Zorunluluktan dolayı

Gerçek kimliğini bilen insan sayısını azaltmalı ve onlarla her türlü teması dikkatle kontrol etmeliydi. Yine de şaşırdığını ve gerçek adını ağzından kaçırdığını söylemesine rağmen neden o birkaç kişiden biri olduğunu anladı. John Medina hiçbir şeyi ağzından kaçırmadı: Söylediği her şey, yaptığı her şey bir amaca yönelikti.

Peki neden ona söylemişti? O nemsiz biriydi, elektronik gözetleme yeteneği olan düşük seviyeli bir teknisyendi. Onu saklayabilirdi.

Sessiz kaldı ve adının Tucker olduğuna inanmaya devam etmesine izin verdi ya da başka bir isim bulabilirdi; Tanrı biliyor ki o listenin bir yerinde saklanmış bir listesi vardı. onun karmaşık beyni. Aradaki farkı bilmesine imkân yoktu.

Onu, ne yaptığını ve neden yaptığını merak ederek kendini deli ederdi. Akli başında hiçbir kadın Muhtemelen onu seviyordu ama bu iş ona bir şey öğrettiyse o da akli başında olmadığıydı. O bir adrenalin bağımlısı, risk alan biriydi ve son beş yılını Kendi doğasıyla savaşıırken, Dallas'ın ölümü için kendini cezalandırırken ve hayatını, kişiliğini daha geleneksel bir kalıba sokmaya çalışırken, artık bu illüzyonu sürdürüyordu. John'un tek yapması gereken bir kapıdan içeri girip onu çağırmaktı ve o da onunla birlikte her yere, her zaman gidecekti.

Ona karşı bu kadar savunmasız olabilmesi onu öfkeliendirmişti. Eğer o da buna uygun bir zayıflık gösterseydi, kendini bu kadar umutsuz hissetmezdi. Ondan hoşlandığını biliyordu; öpüşüklerinde fiziksel olarak karşılık vermişti ve kesinlikle Ronsard'ın ofisindeki olayda, bir erkekten gelen fiziksel bir tepki o kadar otomatikti ki, okumasına izin veremezdi. herhangi bir önemi yoktu. Kendisinin de belirttiği gibi, insanlar basit yaratıklardı. İhtiyaç duydukları tek şey sıcak bir vücuttu. Bu şartı yerine getirmişti.

Bütün gün orada durup labirentten kaçmaya çalışan bir fare gibi ayrıntıları zihninde evirip çevirebilirdi ama hep aynı sona geri dönüyordu: O yapamadı John ile bir gelecek görmek. O neyse oydu. Gölgede yaşıyor, her gün hayatını riske atıyor ve özel hayatını minimumda tutuyordu. Hatta onun bu yönünü seviyordu, çünkü dünyada kaç kişi onun yaptıklarını yapabilir, onun yaptığı fedakârlıkları yapabilirdi ki?

Tek yapabildiği onu ara sıra görmeyi ummaktı. Hayatta olduğunu bilse, her beş yıldı bir bile yeterli olurdu.

Ürpererek bu son düşünceyi bir kenara itti ve sonunda harekete geçerek kirli giysilerini çıkardı ve ılık duşun altına girdi. Zihnini nötr hale getirdi, sabunladı, kese yaptı ve şampuanladı, kalçasındaki inatçı koyu lekeyi ovalayarak temizledi, ta ki bunun bir çürük olduğunu fark edene kadar.

Temizlenmek kendini biraz daha iyi hissetmesini sağladı, ancak aynada gördüğü yüzü hala solgun ve gergindi. gözleri yorgunluktan gölgelenmişti. Dişlerini fırçalayarak, cildine nemlendirici sürerek ve saçlarına fön çekerek sağlanan olanaklardan sonuna kadar yararlandı. Hatta bir tüp ilaçlı krem bile vardı ve onu Ayaklarındaki çiğ yerleri.

Tımar ritüelleri yatıştırıcı bir etki yaratmış, sinirlerinin gerginliğini hafifletmişti. Artık uyuyabileceğini düşündü ve hatta kendi kendine gülümsemeyi bile başardı. Sanki uyumaktan hiç şüphesi varmış gibi! En az on saatini yatay olarak geçirmeyi planlıyordu, eğer başarabilirse daha fazla.

Kirli kıyafetleriyle daha sonra ilgilenmeye karar verdi ve kalın, yumuşak bornozuna sarındı. şu anda tek yapmak istediği uyumaktı.

Kapıyı açtı ve dondu kaldı. John kapının hemen dışında duruyordu, beline sarılı nemli bir havlu dışında çıplaktı. Çoktan duş almıştı; küçük su tanecikleri hâlâ göğsündeki kıllara yapıştı. Niema ellerini yumruk yaptı ve cübbesinin kuşağıyla sararak Ona dokunuyor, avuçlarını o sıcığa doğru düzleştiriyordu,

Kaslı duvar ve parmaklarının altında kalbinin atışını hissetmek.

"Bitirdin mi?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Sadece birkaç dakika sürdü. Diski bilgisayara yükleyin, uyduyla bağlantı kurun ve bir seri iletim gönderin. Tamamdır."

"Güzel. Sen de benim kadar yorgun olmalısın."

Başından çıkışını engelledi ve mavi gözlerinde okunamayan bir ifadeyle ona baktı. "Niema..."

"Evet?" diye sordu, adam başka bir şey söylemeyince.

Elini ona doğru uzattı, avuç içi yukarı dönüktü ve son derece sabitti. "Benimle yatar mısın?"

Kalbi, kendisini güçsüz hissetmesine neden olan güçlü bir gümbürtü attı.

Gözlerini dikmiş ona bakıyordu, o aşılmaz mavi bakışların ardında neler olduğunu merak ediyordu ve sonra bunun önemli olmadığını fark etti. Şimdilik onunla birlikte olmaktan başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Elini onun elinin içine koydu ve "Evet" diye fısıldadı.

Kollarını ona doladı ve daha ağzından tek bir kelime çıkmadan onu ayaklarından kaldırdı. Ağzı onunkinin üzerine kapandı, aç, yiyip bitirici, sıcak. Tadı aynı diş macunu kullanmıştı. Adamın dili kadının ağzında aceleyle gezindi ve kadın da kendi diliyle karşılık verdi. Kollarını onun boynuna doladı ve kendini kaybetti, zevk ve neşe damarlarında patladı.

Havluyu durduğu yere bıraktı. Bornozu en yakın kulübeye giden kısa yolda bir yerlerde kaybetmişti. Adamın onu bundan nasıl kurtardığını tam olarak bilmiyordu ama kurtarmıştı. Yatağın üzerine düştüler. Kadın nefesini tutamadan adam

onun üzerine çıktı ve bacaklarını onunkilerin arasına soktu.

İçine girmesi ani ve güçlüydü. Kadın haykırdı, sırtı kamburlaştı, tırnakları adamın omuzlarına battı. Penis o kadar sıcak ve sertti ki, kadının hazırlıksız bedenine kalın, sıcak bir borunun girmesi gibi hissettiriyordu. Tüm vücudu aciliyetten sıcaktı, daha derine inerken kasları titriyor, tüm uzunluğunu onun içine sokuyordu. Ağız onunkini kapladı, Heyecan içinde dönerken inlemelerini yutuyordu. Bu bir işin parçası değildi. Bu bir numara değildi. Onu istiyordu.

Adam iliklerine kadar onun içindeydi, ağır ve gergin bir varlıktı. Başını onun omzuna gömdü, sanki ona bağlı olmadığı bir ana daha katlanamayacakmış gibi rahatlayarak titredi.

Bu tanıdığı John Medina değildi, bu adam Umutsuz bir ihtiyaç. Her zaman çok kontrollüydü ama şimdi kontrollü bir yanı yoktu.

Ellerini adamın sırtında gezdirdi ve derisinin hemen altında dalgalanan güçlü kasları hissetti. "Sana tanıtmak istediğim bir kavram var," diye mırıldandı. "Buna ön sevişme deniyor."

Başını onun omzundan kaldırdı ve alaycı bir şekilde gülümsedi. Dirseklerine dayanarak onun üzerine ve içine daha rahat yerleşti, yüzünü ellerinin arasına aldı ve ağzına bir öpücük kondurdu. "Ben çaresiz bir adamım. Ne zaman sana dokunmama izin verirsen, sen fikrini değiştirmeye vakit bulamadan olabildiğince hızlı bir şekilde içine gireceğim."

Bu sözler onu şok etmişti; adamın hissettiğinden asla şüphelenmeyeceği bir kırılganlığı, bir ihtiyacı ima ediyordu.

Adam hareket etti, kadının sinir uçlarında küçük bir isyan başlatan yavaş bir vuruş. Nefes nefese kaldı, bacakları adamın kalçalarını kavramak için yükseldi. "Neden fikrimi değiştireyim ki?" diye sormayı başardı.

"Aramızdaki şeyler her zaman kolay olmadı."

Artık aralarında işler hiç de kolay değildi. Gerginlik, acı ve belirsizlik, patlamaya hazır bir cinsel çekim, hatta iki güçlü kişiliğin çatışmasından kaynaklanan bir düşmanlık kıvılcımı vardı. Onunla ilgili hiçbir şey sakin değildi. Onunla bir ilişkim yoktu, hiç de olmadı.

Parmaklarını adamın nemli saç tellerinin arasına soktu, Kalçalarını kaldırıp kendi okşamasını yaparken onu tutuyordu. "Kolay bir yolculuk isteseydim, bir atlıkarınca bulurdum."

Tüm vücudu kasıldı ve gözleri lazer mavisine döndü. Nefes alma yeteneğini kaybetmiş gibiydi. Tekrar yaptı, onu derinlere almak için kaldırdı, sonra tüm iç kaslarını onun üzerinde kenetledi ve geri çekilirken onu sıkıca tuttu, vücuduyla onu sağdı. Boğazından sert bir inilti çıktı. "O zaman sıkı tutun tatlım, çünkü uzun ve sert olacak." "Aslında," diye mırıldandı, "zaten öyle." "O zaman sıkı tutun Çıkardığı boğuk ses neredeyse bir kahkahaydı. "Kastettiğim bu değildi."

"O zaman bana ne demek istediğini göster." O bakış yine gözlerindeydi, arkasındaki o okunmaz duvar Anlaşılması zor bir şey kımıldadı. "Pek çok farklı şey," diye mırıldandı. "Ama şimdilik buna konsantre olacağız."

## >BÖLÜM YIRMI ALTI

Niema ertesi sabah onun kollarında uyandı. Sessizce yatıyordu, hâlâ uyukluyordu, uyku ile farkındalık arasında gidip geliyordu. Sol tarafına doğru kıvrılmıştı ve adam arkasındaki sert duvar, bacakları onunkilere dolanmış ve kolu

Kalçasının üzerinde ağır bir yük. Nefesi omzunda sıcacıktı.

Dallas'tan beri böyle bir adamla yatmamıştı, diye düşündü uykulu bir şekilde, isim zihninde hafifçe yankılanıyordu. Hayır-John yattığı son erkekti. Bunun farkına varması şok etkisi yarattı. İran'daki o korkunç zamanı hatırladı. onu kucağına alıp uyutması, ertesi sabah uyandığında ağlarken onu kucağına alması ve Dallas olmadığını, Dallas'ın bir daha asla geceleri ona sarılmayacağını fark etti.

Saati göremiyordu ama neredeyse şafak sökmek üzereydi; gökyüzü aydınlanmaya başlamıştı. On altı, on yedi saattir yataktalar mıydı? Sevişiyor, uyuyor, sevişiyorlardı. yeniden aşık oldu. Bir keresinde kalkıp bir tepsi ekmek, peynir ve meyve getirmişti ve bu onların akşam yemeği olmuştu. Bunun dışında kafayı ziyaret etmek dışında kulübeden çıkmamışlardı.

Kendini uyuşuk hissediyordu, olduğu yerde olmaktan memnundu. Tüm vücudu rahatlamış, doymuş, iyi kullanılmıştı.

Dudakları ensesine değince uyanık olduğunu fark etti. Hafif bir sokulma hareketi yaptı ve zevkle iç çekti. Sabahın erken saatlerinde uyanmak, sevdiği adamın ona sarılması ne kadar da hoşuna gidiyordu; hayatta bundan daha tatmin edici çok az şey vardı.

Sabahki ereksiyonu onu dürtüyor, ısrarla poposuna doğru yükseliyordu. Kadın dönmeye başladı ama adam bir mırıltıyla onu durdurdu, pozisyonunu ayarladı ve kendini onun açıklığına doğru yönlendirdi. Kadın sırtını dikleştirerek ona daha iyi bir açı verdi. Adam elini karnına koyarak onu destekledi ve itti. Yavaşça içine girdi; kadın sabah yumuşaklığında, sabah ıslaklığındaydı ama pozisyonları vücudunun isteksizce ona boyun eğmesine neden oldu

izinsiz giriş. Rahatlamaya çalışarak ağzından nefes aldı.  
Bacakları bitişik olduğu için fazla yer yoktu.  
İçinde devasa bir his vardı, onu sınırlarına kadar geriyordu.

Bu his acıyla sınırlıydı ama aynı zamanda kendi başına bir tahrikti. Başını adamın omzuna yasladı,  
Bu duyguyu kontrol altına almak ve daha fazlasını almak için mücadele ediyordu. Bir santim daha içine itildi ve inledi.

Durakladı. "İyi misin?" Sesi alçaktı, uyku ve arzuyla dumanlanmıştı.

Bilmiyordu. Belki de. "Evet," diye fısıldadı.

Sağ elini göğüslerine doğru götürdü, parmak uçlarını hafifçe alt eğime sürttü, öğrendiği şekilde hoşuna gitti. İnce okşayış hafif bir zevk ısıltısı yaktı, meme uçlarını daha doğrudan temas için hazırladı. Bu temas başparmağından geliyordu, yavaşça üzerlerinde geziniyor, sertleşip avucunun içine saplanana kadar daireler çiziyordu. Ona dokunulmasından hoşlanmasının tüm küçük inceliklerini bu kadar çabuk kavramış olması korkutucuydu, dikkatinin ona o kadar odaklanmış olması, nefesindeki tek bir aksaklık bile gözden kaçmamış olması korkutucuydu. Sadece bir geceden sonra, onun vücudunu en az onun kadar iyi tanıyordu.

Sol kolunu altından geçirdi, beline doladı ve elini tümseğinin üzerinde kavuşturdu. Orta parmağı kıvrımlarının arasından kayarak klitorisine hafifçe bastırdı. Sürtmüyor, sadece bastırıyor, parmağını orada tutuyordu. Sonra onu hareket ettiren uzun, yavaş vuruşlar kullanarak itmeye başladı.  
vücudunu parmağına karşı ileri geri hareket ettirdi.

Kadın haykırdı, zevk kırbacının altında sarsıldı. Yatıştırıcı bir şeyler fısıldadı ve onu sakinleştirdi, sonra harekete devam etti.



"Seni ilk gördüğümde istemiştim," diye mırıldandı. "Tanrım, Dallas'ı nasıl da kıskanmıştım!" Sağ eli kadının gövdesini aşağı yukarı okşuyor, his üstüne his yığıyordu. "Kaldım Senden beş uzun yıl boyunca uzak kaldım. Sana Bay Doğru'yla yuva kurman için her türlü şansı verdim ama sen bunları kullanmadın ve artık beklemekten bıktım. Artık benimsin, Niema. Benimsin."

Düşünceleri şokla sarsıldı. Çok fazla küfür eden biri değildi: Az önce söylediği şey, duygularının gücünün bir ölçüsüydü. "J-John?" diye kekeleyerek ona doğru uzandı. Onun içinde olup bitenler hakkında hiçbir fikri yoktu. Nasıl bilebilirdi ki? O çok iyi bir oyuncuydu.

Kalçaları geri çekildi ve kalp atışlarının sırtına çarpmasıyla tamamen çelişen sabit, telaşsız bir hareketle daldı. "Bu işe gelmen için seni ikna ettim çünkü gitmene izin veremezdim." Ağzı kadının boynunda geziniyor, en hafif dokunuşun bile kadının zevkten gevşemesine neden olduğu boyun ve omuz arasındaki o noktayı buluyordu, ve bir ısırık onu bir Noel ağacı gibi aydınlatacaktı. Yaladı ve öptü, kız ona doğru gerilirken titreyen bedenini tuttu. Bacaklarını ayırmaya, kalçasını onunkinin üzerine kaldırmaya çalıştı ama adam bacağını sabitledi ve aşağıda tuttu.

Niema kıvranıyor, ihtiyaçtan neredeyse çılgına dönüyordu. Parmağı bacaklarının arasında ne kadar iyi hissetse de, bacakları birbirine kenetlenmişken temas yeterli değildi; içindeki vuruşları yeterince derin ya da hızlı değildi. Adam onu dokunarak ve sözlerle kaynama noktasına getirdi, ama bunu aşmasına izin vermedi.

"Haklıydın," diye nefes aldı, sözcükler teninde sıcaktı. "Böceği yerleştirmek için başka birini bulabilirdim. Kahretsin, ben

kendim de ekebilirdim. Ama seni yanımda istedim. Sana sahip olmak için bu şansı istedim."

"Bacağımı seninkinin üzerine koymama izin ver," diye yalvardı, hayal kırıklığından neredeyse çıldırmıştı. "Daha hızlı hareket et. Lütfen. Bir şeyler yap!"

"Henüz değil." Onun boynunu tekrar öptü. Sağ elini, Arkasına uzanarak onu yakaladı ve poposunu sıkıca kavradı. "Ronsard'ın ofisinde-"

"Tanrı aşkına, sonra itiraf et!"

Güldü ve elini hareket ettirerek tırnaklarını kışından çıkardı. "O kadar ileri gitmek istememiştim. Daha önce hiç bu kadar kontrolümü kaybetmemiştim." Onun kulağına sokuldu. "Seni tatmalıyım, seni öpmeliydim ve sonra sana sahip olmalıyım. İlk ilişkimizin Bir yatakta olmak için, seni sevmek için çok zamanım vardı ama duramadım. İşimi unuttum. Önemli olan tek şey sana sahip olmaktı."

Aklı başında her kadının sevdiği adamdan duymak isteyeceği şeyler söylüyordu, diye düşündü Niema belli belirsiz. Ama lanet olsun ona, bunları Niema'nın eşiğindeyken söylüyordu. ölmekten. Ve belki de söyledikleri onu daha da tahrik ediyordu, çünkü her kelime doğrudan onun özüne iniyor gibiydi.

"Bu işin sonunun bizim sonumuz olduğunu düşünüyor gibisin. Hiç de değil, tatlım. Sen benimsin ve benim olarak kalacaksın."

"John," diye nefes nefese kaldı. "Seni seviyorum. Ama eğer şu anda kışını oynatmaya başlamazsan-!"

Güldü, saf zevkin derin bir sesi ve onun emrine itaat etti. Kadının kalçasını kalçasının üzerine kaldırdı ve sert ve hızlı hareket ederek derinlere indi. Kadın sertleşti,

bacakları

Titriyordu ve şiddetli bir doruğa ulaştı. Titremeleri durmadan önce ona katıldı.

Sonrasında titremesine engel olamadı. Zevk çok yoğundu, çok uzundu ve adamın söylediği onca şeye hâlâ tam olarak inanamıyordu. Etrafında döndü onunla yüzleştirdi. İfadesi hemen temkinli bir hal aldı.

Gülümsemeyi başardı ama kalbi o kadar şiddetli çarpıyordu ki zar zor konuşabiliyordu. "Sadece arkam dönükken böyle şeyler söyleyerek kurtulabileceğini sanma." Onun yüzüne dokundu, yanağını avucunun içine aldı. "Ciddi miydin?"

Bir ürperti onu sarstı. "Her kelimesi."

"Ben de öyle."

Parmaklarını yakaladı ve dudaklarına bastırdı, sonra elinde katladı. Bir an için kelimeler kifayetsiz kalmış gibiydi.

Onun çenesini öptü. "Senden verebileceğinden fazlasını beklemiyorum. Kim olduğunu biliyorum, hatırladın mı? Yapman gereken bir işin var ve senden bundan vazgeçmeni istemeyeceğim. Muhtemelen geri döneceğim kendim saha çalışmasına."

"Neden şaşırmadım?" diye sordu alaycı bir ses tonuyla.

Ona dokunmadan duramıyor gibiydi. Onunla yatakta geçirdiği onca uzun saat, özlemini gidermek yerine daha da kötüleştirmişti. Elini onun taş gibi sert göğsünde gezdirdi, boğazına bir öpücük kondurdu.

"Bunu halledeceğiz. Şimdi ya da yarın karar vermek zorunda değiliz."

Kaşları kalktı ve yuvarlanarak onu düzgünce altına aldı. Dirseklerinin üzerinde ona yaslanarak eğlenerek, "Bana karşı çok nazik davranıyorsun," dedi.

"Seni korkutmak istemem."

"Sana sahip olmak için beş yıl bekledikten sonra mı? Tatlım, beni bir fil silahıyla bile korkutamazsın. Ama bir konuda haklısın: Kahvaltıda ne yiyeceğimizden başka bir karar vermemiz gerekmiyor. D.C.'ye dönmeden önce sadece kendimiz için birkaç gün çalabiliriz."

"Yapabilir miyiz?" Kulağa cennet gibi geliyordu; geç saatlere kadar uyumak, sevişmek ve güneşin altında uzanmaktan başka yapacak bir şey yoktu. Oynayacak rol yok, çalacak disk yok. Sadece kendileri olabilirlerdi. Hâlâ adamın söylediği her şeyi tam olarak anlayamamıştı: Nasıl olur da onun kendisine olan ilgisini hissetmez, bilmezdi? Ama belki de hissetmişti; belki de İran'dayken fark ettiği ve onu bu kadar huzursuz eden şey buydu. Ne olduğunu söyleyememişti, çünkü John ne düşündüğünü saklamakta çok iyiydi, ama orada bir gerginlik olduğunu biliyordu. Ne söylediğini duymaya daha önce hazır olabilir miydi? Bunu bilmiyordu.

Artık birlikteydiler ve önemli olan tek şey de buydu.

## **Yirmi Yedinci Bölüm**

John telsizden bir çağrı yaptı ve birkaç saat sonra dıştan takma motorlu adam gemiye bazı giysiler getirdi. bot: kot pantolon, tişört, iç çamaşırı, çorap ve spor ayakkabı. "Ronsard hakkında bir şey duydun mu?" John giysi paketini alırken sordu.

Adam başını iki yana salladı. Tıpkı bir gün önceki gibi giyinmişti; pamuklu bir pantolon ve kazak bir gömlek giymiş, koyu renk güneş gözlükleri takmıştı.

gözleri. "Dün geceden beri bir şey yok. Adamları Marsilya'nın her yerindeydi. Görünüşe göre onları orada kaybetmişsiniz. Yine de her ihtimale karşı yatı sıkı gözetim altında tutacağız."

Niema şirket görevlisi gidene kadar bekledikten sonra güverteye çıktı. "Giysiler," dedi memnuniyetle ve John'un kollarından bir paket. "Tanrı'ya şükür. Giyecek giysileriniz varken çıplak olmak bir şeydir, ama başka seçeneğiniz yokken çıplak olmak sinir bozucudur."

Elini uzattı ve birkaç dakika önce duş aldıktan sonra üzerine sıkıca geçirdiği kalın bornozu parmakladı. "Bana giyinik görünüyorsun, benim için fazla giyinik. tat."

"Mesele de bu zaten. Eğer bir şey için çalışmak zorunda kalırsanız, onun değerini daha iyi anlarsınız." Ondan uzaklaştı ve güvertenin altına geri döndü.

"O zaman kendini medeni dünyanın en takdir edilen kadını olarak görmelisin," diye homurdandı.

Belki de onun kendisini duymasını istememişti ama duymuştu. Dizlerinin bağı çözüldü. O sabah söylediği şeyleri her düşündüğünde kalbi hızla çarpmaya başladı. O kadar mutluydu ki uçup gider.

Gelecekte, muhtemelen yakın gelecekte sorunlarla karşılaşacaklardı. İlişkilerinin nasıl bir şekil alacağını, resmi bir bağlılık mı yoksa sadece her zaman sevgili olarak konuşulmayan bir anlaşma mı olacağını bilmiyordu. bir araya geldiklerinde -ki bu çok sık olmayabilirdi. Ama bunların hepsi gelecekte olacaktı. Şu an için, Amerika'ya dönmek üzere askeri bir gemiye binmeden önce geçirecekleri bu birkaç gün için tek yapmaları gereken birbirlerini sevmekti.

Onu sevdiğini söylememişti ama söylemek zorunda da değildi.

Ona her dokunduğunda bunu hissediyordu.

Ellerinin titremesine neden olan şefkat ve neredeyse vahşi şehvetin karışımı ya da duyguları gözlerinde çıplak bir şekilde ona baktığında. John o kadar kontrollüydü ki, ne hissettiğini görmesine izin vermesi bile ona kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatıyordu.

Herhangi bir söz vermesi ya da plan yapması gerekmiyordu. Bugün değil. Ne de yarın. Belki de Dallas'ı kaybetmek onu geleceğe güvenmekten korkar hale getirmişti; tek bildiği şu anda John'a sahip olduğu için mutlu olduğuydu.

Güvertenin altına indi ve kapının çerçevesine yaslanarak kadının tüm giysilerini çıkarmasını izledi. çantaya koyup yatağın üzerine yerleştirdi ve onları onun ve onunkiler olarak ikiye ayırdı.

"Bir yere mi gidiyorsun?"

"Hayır, sadece giyinmek istiyorum. Sanırım Ronsard'ın vazgeçtiğine inanamıyorum ve eğer bir sorun çıkarsa üzerimde bir bornozdan fazlası olsun istiyorum."

John öne doğru yürüdü ve bir parmağını kızın belindeki kemere sokarak onu kendine doğru çekti. Kadın isteyerek gitti,

Kollarını onun boynuna doladı. "Burada, tekne yeterince güvendedeyiz," dedi. "Birinin bize görünmeden ulaşabilmesinin tek yolu su altından. Sürekli gözetim altındayız ve herhangi birinin bize ulaşmaya çalışması ihtimaline karşı tekne elektronik karşı önlemler var. gizlice dinlemek."

"Yani bizi alana kadar gemide mi kalacağız?"

"Birkaç gün dinlenmeye hayır demezdim." Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Öte yandan,

Ben de Süpermen değilim, o yüzden giyinsek iyi olur."

Giydiği tek şey olan smokin pantolonunu çıkardı ve o sırada üzerinde şort ve kot pantolon vardı. bir çift külotun içine adım attı. Adam kızın ayaklarına baktı. "Çoraplarını ve ayakkabılarını giymeden önce o kabarcıklara yara bandı yapıştırmalısın. Ben ilk yardım çantasını getireyim."

Niema yatağa oturdu ve ayaklarını inceledi. Kabarcıklar kötü görünmüyordu ve onu rahatsız etmiyordu; bir gün önce sürdüğü antibiyotik krem çok yardımcı oldu, ayrıca tekneye bindiğinden beri yalınayaktı. Yine de haklıydı: Korunmaya ihtiyaçları vardı. Koşucular ayaklarına dikkat etmeyi öğrenmişlerdi.

Elinde küçük beyaz bir kitle geri geldi ve onun yanına oturdu. "Ayaklar yukarı," dedi kucağını sıvazlayarak.

Bu lüks karşısında gülümseyerek arkasını döndü ve yastıkların üzerine uzandı, ayaklarını adamın kucağına kaldırdı ve kendini tamamen onun ellerine bıraktı. Bu güçlü eller ayaklarını nazikçe kucakladı, kabarcıkların üzerine soğuk merhem sürdü ve yapışkan şeritlerle kapladı. Görevini büyük bir dikkatle yerine getirdi. Her şeye uyguladığı aynı korkutucu konsantrasyon.

Hâlâ ayaklarını ellerinin arasında tutarken ona baktı: "Ayakların erojen bir bölge olduğunu biliyor muydunuz?"

Endişeyle, "Gıdıklanma bölgesi olduklarını biliyorum," dedi. Kadın ayaklarının kontrolünü yeniden ele geçirmeye çalıştı ama adam çok az bir çabayla hareketi kontrol etti.

"Güven bana." Sesi hem yatıştırıcı hem de kandırıcıydı. "Seni gıdıklayacak hiçbir şey yapmayacağım."



Ağzını sağ ayak bileğine bastırduğında oturur pozisyona geçmeye çalışıyordu. Yastıkların üzerine düştü, nefesi boğazında düğümlendi, zevk dalgaları kasıklarına kadar fırladı. Derin bir nefes çekti. "Bunu tekrar yap."

"Benim için zevkti," diye mırıldandı, diliyle onun ayak parmaklarını okşadı ve sertleşen meme uçlarına ilgiyle baktı.

Niema gözlerini kapattı. Yaptığı şey inanılmazdı: Gülmek için en ufak bir eğilimi yoktu. Adamın dokunuşu sertti, neredeyse masaj yapıyordu. Dili hatasız bir şekilde Ayağındaki en hassas noktayı, zevk iniltilerini bastırmak zorunda kalana kadar okşadı. Sonra dikkatini sol ayağına çevirdi, yüzünü ona dönecek ve her iki elinde bir ayak olacak şekilde yer değiştirdi. Dikkatini ikisi arasında paylaştırdı, öpüyor, yalıyor ve emiyordu. inlemelerine engel olamadı. Vücudu kıvrılıp büküldü ve nefes alış veriş i düzensizleşti.

Adamın külotunu bacaklarından aşağı ustalıkla indirdiğinin farkında bile değildi, sadece adamın poposunu elleriyle kavradığını ve onu ağzına doğru kaldırdığını biliyordu. Saçları kalçalarının iç kısımlarında serindi, ağzı ise sıcaktı. dilini içine sapladı. O kadar tahrik olmuştu ki dakikalar içinde doruğa ulaşmaya başladı, bu his o kadar yoğundu ki kulaklarında kan kükredi ve gerçeklik sadece bacaklarının arasındaki hissiyatta var oldu.

Sonunda gözlerini açmayı başardığında, adam ona gülümsüyordu. "Gördün mü?"

"Vay canına." Yavaşça gerindi. "Başka numaraların var mı?"

Ayağa kalkarken güldü. "Birkaç tane, ama onlara kadar çalışacağız."

Adam onun giyinmeye olan ilgisini azaltmıştı ama kadın yine de giyindi ve güvertede ona katıldı. Güneş suyun üzerinde parlıyordu. Karşıdaki kalabalık sahile ve ötesindeki şehre baktı. "Keşke şehre inebilseydik," dedi. güneş gözlüklerini burnuna takarken söyledi.

"Belki daha sonra. Bakalım şehre gitmeden önce Ronsard'la ilgili başka bir şey bulabilecek miyiz?" Bir dürbün aldı ve sahili taradı.

"Üstsüz kadınlara mı bakıyorsun?" diye sordu kalçasını çimdikleyerek. "Bunun için fazla sofistike olduğunu sanıyordum."

"Bir erkek asla bunun için fazla sofistike olamaz," diye mırıldandı ve kız onu tekrar çimdiklediğinde güldü.

O öğleden sonra geç saatlerde kıyıdaki Şirket adamlarından bir rapor daha aldı. Ronsard adamlarını geri çekmiş gibi görünüyordu; ancak havaalanlarında hâlâ gözetleme yapıyordu, Kimse onlar için aktif olarak çalıları dövmüyordu.

"Görünüşe göre biraz etrafı gezebiliriz," dedi.

Onun kendisini şımarttığının farkındaydı. "Daha önce Nice'e gittin, değil mi?"

Omuz silkti. "Daha önce çoğu yere gittim."

"Rahatlamak için ne yaparsınız?"

Bir an için bunu düşündü. "Riviera'da bir tekneye saklanıp seninle sevişmek," diye cevapladı sonunda.

"Yani ... hiç arabaya atlayıp gitmediniz mi? Dağlarda bir yerde bir kulübe kiralayıp balık tutmaya, manzaraya bakmaya gitmez misin?" Hayretler içindeydi, bir insan nasıl olur da

Böyle amansız bir stres altında yaşamak.

"Normal bir insan gibi mi? Hayır."

Bay Medina, bu deęiřecek, diye dūřūndū ona bakarak. Boř zamanı olduęunda, sūrekli arkasını kollamak ya da kendini gizlemek zorunda kalmayacaęı bir yerde dinlenmesini saęlayacaktı. Bu muhtemelen Birlikte olabilmelerinin tek yolu, bařka bir insanı gōrmek için çaba sarf etmek zorunda kalacakları kadar izole bir yerde olmaktı.

John telsizle karaya çıkacaklarını bildirdi.

"Gōzetleme istiyor musunuz?"

Bunu dūřūndū. "Kaç adamınız var?"

"Yatı koruyabiliriz ya da sizi koruyabiliriz, ama ikisini birden yapmaya çalışırsak çok zorlanırız."

Niema bunun hesaplanmış bir risk olduğunu biliyordu. Ronsard'ın adamlarının fark edilmemiş olması, orada olmadıkları anlamına gelmiyordu.

Ama John'un hayatındaki her řey hesaplanmış bir riskti ve son zamanlarda onun hayatındaki her řey de öyleydi. Bōyle olacaęını dūřūndū; seçtięi hayat buydu, istedięi hayat buydu.

"Üzerimize bir adam koy," dedi John

sonunda. "Yapacağım."

Tabancasını belindeki kemerin içine soktu, sonra da hafif bir ceket giydi. Niema kulūbede hasır bir çanta bulmuştu ve tabancasını onun içine bıraktı.

Yatın kendi motorlu sandalı vardı ve onunla karaya ıktılar. Güneř gökyüzünde alçalmıř, ışık yumuřamıř, gölgeler derinleřmiřti. Bir sūre yūrūdūler, gezindiler

diğer turistlerle birlikte. Bir fincan kahve içmek için durdular. Bir kaldırım kafesinde kahve içti; sevimli küçük dükkânlara göz attı ve bir metre uzunluğunda, gök mavisi bir eşarp almaya başladı, ancak hiç parası olmadığını fark etti. "Beş parasızım," dedi John'a, onu dükkândan çıkarırken gülerek.

Arkasına baktı. "Sana atkıyı getireyim."

"Eşarbbı almanı istemiyorum. Benim için biraz para bulmanı istiyorum."

"Bağımsız şırfıntı," dedi, çekiştirerek kurtuldu ve dükkâna geri döndü.

Kollarını kavuşturmuş, ayak parmaklarını yere vurarak kaldırımında bekledi, ta ki adam elinde kâğıt mendile sarılı eşarpla tekrar yanına gelene kadar. Ağır olmayan paketi çantasına bıraktı ve burnuna bir öpücük kondurdu. "Bu benden. Ameliyat parasına gelince Yarın bize daha fazla fon teslim edilecek."

"Teşekkür ederim." Omzunun üzerinden onları izleyen bir adam gözüne ilişti. Adam hızla arkasını döndü ve bir dükkâna girdi. Kadın düşünceli bir ifadeyle, "Bizim Şirket kuyruğu neye benziyor?"

"Sandaldan ayrıldığımızda onu gördüm. Haki pantolon, beyaz gömlek."

"Siyah pantolon, beyaz gömlek ve ten rengi ceket giyen bir adam bizi izliyordu. Benim ona baktığımı görünce dükkanlardan birine girdi."

John acele etmeden hemen harekete geçti, kolunu kadının beline doladı ve onunla birlikte en yakın dükkâna doğru yürüdü. İçeri girdiklerinde, dükkân sahibi arkalarından söylenerek hızla dükkânın içinden geçti ve arka girişten çıktı. Arnavut kaldırımlı dar bir sokaktaydılar, karanlık

İki ucu da açık, gölgelerle kaplı. Sağa döndü, böylece bilinmeyen gözcülerinin gittiği dükkâna doğru gidiyorlardı.

Eğer adam onları dükkâna kadar takip edip arka kapıdan çıkarsa, içgüdüsel olarak sola, geldiği yönün tersine dönecekti. Eğer adam kandırıldığına karar verip peşlerine düşmeden önce ara sokaktan çıkabilirlerse onu sarsacaktı.

Neredeyse başarıyorlardı. Sondan iki kapı ötedeyken adam ara sokağa daldı. Dükkân sahibi, insanların dükkânını kestirme yol olarak kullanmasına sinirlenmiş bir şekilde adamın ardından ciyaklıyordu. Adam onu görmezden geldi. Bir sivrisinekten daha fazla, ceketinin altındaki omuz askısından bir tabanca çıkarırken onu fırçaladı.

Dükkân sahibi çığlık atarak dükkânına geri döndü. John, Niema'yı girintili bir kapı aralığına itti ve ters yöne daldı, tabancasını çıkardı ve yere düşerken yuvarlandı. İlk atış metal bir çöp tenekesine çarptı. İkinci atış John'a aitti ama adam sarsılarak dükkâna geri döndü.

"Kaçın!" dedi John ve dükkânın kapısına doğru bir el daha ateş etti. "Onu kıştıracağım."

Tabancasını almak için çantasına uzanıyordu ki herhangi bir gecikmenin onu engelleyebileceğini bildiğinden, koşmaya başladı. Önünde insanlar dağılıyordu. çığlık atarak ve saklanmak için acele ederek sokağın ağzından uzaklaştı.

Sona ulaştı ve duvarın etrafında dönerek kendini duvara yasladı ve etrafı gözetledi. John geriye doğru ilerliyor, binadan büyük tuğla parçaları koparan dikkatlice zamanlanmış atışlar yapıyordu. Yaklaştığında

dönüp bileğini yakaladı ve şaşkın ve telaşlı yayaların arasından sıyrılarak caddede koşmaya başladılar.

"Sandala mı gidiyoruz?" diye soluk soluğa sorarak adımlarını hızlandırdı.

"Onları sallayana kadar olmaz. O teknenin tespit edilmesini istemiyorum."

Yani tekne sadece kaza yapacakları bir yer değildi. İçinde gizli şeyler vardı; belki de teknenin kendisi gizliydi.

Onlar koşarken kadın çantasını omzundan çıkardı ve tabancasını almak için çantanın altını karıştırdı.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordu, arkalarına bakarak. "Doğru!"

Sağa doğru döndü. "Tabancayı kazmak zorunda kalmadan ulaşabileceğim bir yere koy," diye homurdandı, silahı onun yaptığı gibi bel kemerinin altına sıkıştırdı ve örtmek için tişörtünü çıkardı.

Bir çığlık onları takip etti. Ne yazık ki sokaklar hâlâ turistlerle doluydu ve onlar koşup kaçarken kafalar onları takip etmek için dönüyordu. Peşlerinden gidenlerin tek yapması gereken kargaşa dalgasını takip etmektir.

"Sola," dedi John ve sanki kalçalarından birleşmişler gibi sorunsuzca sola döndüler. "Sağa." Bir sonraki sağa döndüler. Eğer

İnsanların farklı yönleri bakmasını sağlayabilirlerse, biraz zemin kazanmaları ve kaçmaları için yeterli anlık kafa karışıklığı yaratabilirler.

Küçük bir yan sokağa saptılar, dar basamaklara yerleştirilmiş kutularda ve saksılarda büyüyen çiçeklerle aydınlıktı; kapılar neşeye boyanmıştı ve çocuklar son

Günün güneşli anları. John hızını artırdı; herhangi bir çocuk zarar görmeden o caddeden hızla uzaklaşmaları gerekiyordu.

Sağa döndüler, o kadar dar bir sokağa girdiler ki güneş ışığı asla tek sıra halinde koşmak zorunda kaldılar. Önlerindeki cadde gölgelerle morarmış, insanlarla canlanmıştı. Işıklar yanıp sönüyordu.

John ara sokaktan çıkar çıkmaz biri ona çarptı ve yere yığıldılar. Bir an için Niema bunun bir kaza olduğunu düşündü, sonra silahlar Onu arkadan yakaladı ve otomatik olarak tepki verdi, dirseğini olabileceği kadar sert olmayan bir bağırsağa geri itti. Adam nefesini şiddetli bir patlamayla dışarı verdi. Kız adamın elinden kurtuldu, döndü ve gözünün yanındaki küçük çentikten dürttü. Arkadan öne doğru uygun açıya sahip değildi, ama adam

Yine de yere düştü, yerde kıvranıyor ve kusuyordu.

John bileğini yakaladı ve onu koşturaya zorladı. Arkasına baktığında saldırganın yerde hareketsiz yattığını gördü. John'u yakalayan adam yarı oturur, yarı yatar vaziyette duvara yaslanmıştı. O da hareket etmiyordu.

"Bakma," John onu hâlâ bileğinden çekiyordu, o kadar hızlıydı ki ayakları yere neredeyse hiç değmiyordu. "Sadece koş."

Midesi altüst oldu. "Öyle demek istemedim-"

"Yaptı," dedi kısaca.

Bir başka sokaktan daha atladılar ve kendilerini şehrin, sokakların birbirine dolanmış spagetti gibi dallanıp budaklandığı bir bölümünde buldular. Önlerinde, silahlarını çekmiş üç adam bir kavşağı kesiyordu. Adamlardan biri

Adamlar onları gördü ve işaret etti. John onu en yakın kesişen sokağa doğru çekti.

"Kaç kişiler?" diye nefes nefese kaldı.

"Çok fazla." Sesi acımasızdı. Geriye doğru dönerek Üç adamı görmüşlerdi, arkalarından çıkmayı umuyorlardı. Pencerelerinde çiçek kutuları olan ve yaşlı kadınların kapı eşiklerinde dantel şallardan ev yapımı potpurilere kadar birkaç ürün sattığı dar, pitoresk bir sokağa doğru koştular. Niema'yla birlikte koşarken bir kadın John'un elindeki silaha doğru çığlık attı. Keskin bir aç onları sola götürdü, ve bir çıkmaz sokak. Niema dönüp geri gitmeye başladı ama John onun kolunu yakaladı ve kendine doğru çekti.

Onun duyduğunu o da duydu. Arkalarındaki sokak, yaşlı kadınlar mallarını toplarken yavaşça sessizliğe büründü ve evlerinin içinde kayboldular. Uzaktan trafik sesleri geliyordu ama burada hiçbir şey yoktu.

Louis Ronsard, yüzünde hafif bir gülümseme ile görüş alanına girdi. yontulmuş dudakları ve elinde bir Glock-17 vardı. Büyük tabanca Niema'nın kafasına doğrultulmuştu.

John hemen dik bir açıyla ondan uzaklaştı. Silah başından hiç ayrılmadı. Ronsard, "Tam orada dur," dedi ve John itaat etti.

"Dostlarım," dedi hafifçe, "veda etmeden gittiniz."

"Hoşça kalın," dedi John, yüzünde hiçbir ifade olmadan. Hiçbir şey yapmadı  
Elindeki silahla hareket etmeliydi, Niema'nın alnına kilitlenmiş o koca 9 mm ile değil.

"Silahını bırak," dedi Ronsard John'a. Koyu mavi gözleri kutup gibiydi. John itaat etti, tabancasını yere bıraktı.



sokakta. "Misafirperverliğimi suiistimal ettiniz. Eğer muhafız Seni şaşırtmış olsaydım, yaptığın yanına kâr kalırdı. Bilgisayarıma girdiğini asla bilemezdim. Girdin, değil mi? Aksi takdirde o saatte ofisimden ayrılıyor olmazdın, hala orada çalışıyor olurdun."

John omuz silkti. Bunu inkâr etmenin bir anlamı yoktu. "Peşinde olduğum şeyi aldım. Her şeyi kopyaladım; ne bildiğini biliyorum."

"Hangi noktaya kadar, dostum? Şantaj mı? Yoksa RDX-a'ya özel erişim mi istedin?"

Cevap veren Temple'dı. Niema izlerken John'un yüzü hafifçe değiştı, gözleri düz bir nitelik kazandı. "Bileşik kimin elindeyse, bir yıl içinde çok para kazanacak. çok kısa bir süre. Ayrıca ... Bunun için bazı kullanım alanlarım var."

"İhtiyacınız olan miktarı satın alabilirdiniz."

"Ve sen de para kazanacaksın."

"Yani bütün mesele bu mu? Sadece para mı?"

"Her zaman parayla ilgilidir."

"Ya o?" Ronsard Niema'yı gösterdi. "Sanırım o senin ortağın."

"Benim ortağım yok." "O

zaman o ... .. ?"

"Onun bu işle bir ilgisi yok. Bırak gitsin," dedi John yumuşak bir sesle.

Ronsard bir kalp atışı içinde silahı Niema'dan alıp John'a doğrulttu, parmağı çoktan tetikteydi. "Beni aptal yerine koyma," dedi, sesi alçak ve ölümcüldü.

Niema sağ elini arkasına götürdü ve belindeki tabancayı kavradı. Ronsard göz ucuyla hareketi yakaladı ve dönmeye başladı ama kadın çoktan tabancayı çıkarmış ve kafasına doğrultmuştu.

"Belki de," diye mırıldandı en iyi Medina taklidiyle, "soruları bana soruyor olmalısın. Tabancayı bırak."

"Hiç sanmıyorum," dedi Ronsard, silahını h l  John'un üzerinde tutarak. "Sevgilinin hayatını riske atmak mı istiyorsun? O bir riske atmaya hazırım."

Sanki önemli değilmiş gibi omuz silkti. "şuraya, onun yanına geç."

İki adam da dondu kaldı. John nefes almayı bırakmış gibiydi, yüzü bembeyaz olmuştu. Ronsard şaşkınlıkla ona baktı, sonra da neşeyle gülmeye başladı. Niema gözlerini Ronsard'dan ayırmaya cesaret edemedi, ama kendisi de neredeyse felç olmuştu.

aldığı risk. John'un geçmişiyile, iki erkeğe ihanet etmesine izin vermektense öldürdüğü karısıyla, başka bir sevgili için Ona ihanet etmek yıkıcı olacaktı, insanüstü kontrolünün bile dayanamayacağı kadar yıkıcı. Verdiği tepki çok önemliydi, çünkü Ronsard buna inanmak zorundaydı.

" z r dilerim, Mösyö Temple," dedi Ronsard John'a. "Anlaşılan ikimiz de kullanılmışız."

" zg n m, sevgilim." John'a samimiyetsiz bir gülümseme verdi. "Disk bende. Dün gece sen uyurken, ben de el koydu." Bunun yalan olduğunu biliyordu. Dün gece başını ziyaret etmek dışında yataktan çıkmadığı gibi, diski almak da artık hiçbir şey ifade etmiyordu. Langley'e gönderildi.

Ronsard'ın dikkatini üzerinde tutmak için ona baktı. John yerine. "Kendimi tanıtırdım ama

eğer yapmazsam. Sana bir teklifte bulunmak istiyorum Louis, ikimizin de yararına olacak bir teklif."

"Ne şekilde?"

Tekrar gülümsedi. "CIA sizinle bir anlaşmaya varmakla çok ilgileniyor. Sizi işinizden etmek istemiyoruz. Bizim için çok değerli olabilirsiniz, ya da tam tersi. Çok ilginç bilgilere erişiminiz var ve bunun için size iyi bir ödeme yapmaya hazırız."

"Diğer hükümetler de öyle," dedi, gözleri hala soğuktu.

Niema'nın gözü Ronsard'ın yanı sıra John'un üzerindeydi ve onun düzeni bozmamasını istiyordu. "Yapabildiğimiz kadar değil. Ve ek bir bonus var."

"Ne gibi?"

"Bir kalp."

Yumuşak bir sesle söylenen sözler tam bir sessizliğe gömüldü. John başladı, sonra kendini durdurdu. Ronsard'ın yüzü nefretle buruştu. "Bu ne cüret," diye fısıldadı. "Kızımın hayatıyla pazarlık etmeye cüret mi ediyorsun?"

"Ona bir kalp bulmak için Birleşik Devletler hükümetinin hizmetlerini sunuyorum. Ne kadar paranız olursa olsun bu hizmetleri karşılayamazsınız. Yeni bir kalp bile onu kurtaramayabilir ama en azından başka tedaviler bulunana kadar dayanma şansı olur."

Orada asılı kaldı, yüzünde bir babanın ıstırabı vardı. "Bitti," dedi. kabaca söyledi, pazarlık yok, pozisyon için jokeylik yok. Laure'a olan aşkı gerçek ve mutlaktı. Onu kurtarmak için her şeyi yapar, ruhunu şeytana bile satardı. Laure ile çalışmak

CIA bunun yanında bir hiçti. Silahını indirdi ve John'a doğru başını salladı. "Peki ya o?"

"Bay Temple?" Niema kendi silahını indirirken omuz silkti. Bu bir riskti ama bu anlaşmanın yürümesi için alması gerektiğini düşünüyordu. "O... tabiri caizse bir bonus. Bu işte onun yardımını almayı beklemiyordum ama orada olduğu ve bu işte çok iyi olduğu için yapmasına izin verdim." John'un kimliğini gizli tutması gerektiğini düşündü. Joseph Temple olarak kimliği sorgulanamazdı.

John eğildi ve tabancasını aldı. Niema onun yüz ifadesini okuyamadı. Yüzü hâlâ solgundu, gözleri hiç görmediği kadar ölüydü. Ronsard'a doğru yürümeye başladı.

"Tapınak!" dedi sertçe, tam o sırada bir ses dikkatini sağ tarafa çekti.

Ronsard'ın iki adamı köşeyi döndü. Bakışları hemen John'a kilitlendi; avlarının ana hedefi oydu. Elindeki tabancayı ve Ronsard'a doğru ilerlediğini gördüler. Niema bir nanosaniyelik keskin bir görüşle ne olacağını biliyordu. Silahlarını ona doğrulttuklarını gördü. Bir an için Ronsard'a normalde vereceği tepkiyi veremeyecek kadar odaklanmıştı.

Öfke ve dehşetin boğuk sesi olan çığlığını duymadı. Hareket ettiğinin farkında değildi, yükselmeye başlayan tabancayı tutan elini hissetmiyordu. Tek duyabildiği kalp atışlarıydı, yavaş ve ağır, sanki kan yerine pekmez pompalıyormuş gibi. Tek bildiği bir daha olmayacağıydı. Onun ölümünü izleyemezdi. İzleyemezdi.

Uzaktan bir kükreme duyuldu. Mavi bir silah dumanı. Kordit kokusu burun deliklerini yakıyordu. Ateş ederken ve ateş etmeye devam ederken elindeki silahın gümbürtüsü. Ezici bir

kuvvet ona çarptı ve yere düşürdü. Sendeleyerek ayağı kalkmaya çalıştı ama bacakları işe yaramadı. Tekrar ateş etti.

Başka biri ateş ediyor, diye düşündü. Daha derin bir kükreme vardı, değil mi? John. Evet, John ateş ediyordu. İyi. Hâlâ hayattaydı. . . .

Işıklar sönmüş gibiydi ama belki de sönmemişti. Emin değildi. Bir sürü şekilsiz gürültü vardı. kendini kelimelere dönüştürdü. Bir şey onu çekiştiriyordu ve bu, hayatında hissettiği her şeyden daha çok acıyordu; o kadar keskin ve her şeyi tüketen bir acıydı ki neredeyse nefes alamıyordu.

John kızın giysilerini yırtarken, "Lanet olsun sana, sakın ölme!" diye öfkeleniyordu. "Duyuyor musun? Sakın benim üzerimde ölme."

John nadiren küfreder, diye düşündü acıyla mücadele ederek; gerçekten üzgün olmalı. Ne olmuştu böyle?

İncinmişti. Şimdi hatırladı, hatırladı ki ezici bir darbe onu yere serdi. Ona bir şey çarpmıştı.

Vurulmuş. Vurulmuştu. Demek böyle hissettiriyordu. Hayal ettiğinden daha kötüydü.

"Sakın ölme," diye hırlıyordu John, kadının yan tarafına sertçe bastırırken.

Dudaklarını ıslattı ve "Acele edip yardım çağırırsanız gelmeyebilirim," demeyi başardı.

Başını çevirdi ve ona baktı. Gözbebekleri şoktan iğne ucu gibi olmuş, yüzü bembeyaz ve gergindi. "Sadece tut " dedi kabaca. "Kanamayı durduracağım." Baktı

ve yüz ifadesi vahşiydi. "Sahip olduğun tüm nüfuzu kullanıp en iyi doktorları getirsen iyi olur. Avrupa, Ronsard," dedi alçak ve gırtlaktan gelen bir sesle, "çünkü o ölürse seni balık yemi yaparım."

Washington, D.C., üç hafta sonra

Niema dikkatlice yataktan kalktı ve şu odaya doğru ilerledi hastane odasındaki tek sandalye. Bacakları daha sağlamdı, artık her gün daha fazla yürüyordu, ancak bu durumda "daha fazla" demek birkaç dakika daha uzun yürümek anlamına geliyordu, büyük bir mesafe değil. Yine de o yataktan nefret etmeye başlamıştı ve sandalyede olabildiğince çok zaman geçiriyordu. Sandalyede oturmak kendini daha az sakat hissetmesini sağladı.

Son serum o sabah çıkmıştı. O ertesi gün hastaneden taburcu edilmesi planlanıyordu. İyileşme sürecini evde tamamlayacaktı; Frank Vinay onu ziyaret etmiş ve tekrar kendi başına idare edebilecek kadar güçlenene kadar evde yardım almasının ayarlandığını söylemişti.

Tekrar evde olmak güzel olurdu, diye düşündü. Heyecan bir şeydi, ama bir kadının kurşun yarasından iyileşirken huzura ve sessizliğe ihtiyacı vardı. Geçtiğimiz üç haftanın büyük bir kısmı ya bulanıktı ya da hafızasından sonsuza dek silinmiş kocaman bir boşluk. Hayal meyal hatırlıyordu Fransa'da bir hastanede yoğun bakımdaymış. Louis Ronsard da orada olabilirdi. Bir keresinde onun elini tutmuştu, diye düşündü.

Sonra Fransa'dan Amerika'ya, oradan da Washington'a uçurulmuş ve buraya getirilmişti. Uçuşu hiç hatırlamıyordu ama hemşireler ona böyle olduğunu söylemişti. Fransa'da uyumuş ve D.C.'de uyanmıştı. Bu, herkesin kafasını karıştırmaya yeterdi.

Yüzeye her çıktığında inanılmaz acılar çekiyordu ama Bir hafta önce yoğun bakımdan normal bir odaya alındığında ağrı kesici almayı bırakmıştı. İlk birkaç gün zor geçmişti ama ondan sonra her gün daha kolay olmuştu.

John'u en son Nice'teki o dar, çıkmaz sokakta yatarken görmüştü. Elbette ortadan kaybolmak zorunda kalmıştı. Joseph Temple ya da John Medina olarak ortalıkta dolaşamazdı. Bay Vinay'e de onu sormamıştı. John ya ortaya çıkacaktı ya da çıkmayacaktı.

Odada sadece küçük bir lamba yanıyordu; yoğun bakımın gece gündüz üzerinde parlayan parlak ışıklarından sonra artık sadece loş ışıklar istiyordu. Radyoyu açtı ve enstrümantal istasyon ve sesi kısık. Sandalyede arkasına yaslanıp gözlerini kapattı ve zihninin aşağıdakilerle sürüklenmesine izin verdi  
Müzik.

Garip bir ses duymadı ya da kapının açılmasından kaynaklanan bir cereyan hissetmedi ama yavaş yavaş John'un varlığının farkına vardı. Gözlerini açtı ve ona gülümsedi, onu odanın karşısındaki gölgelerin arasında dururken bulduğuna hiç şaşırmamıştı.

"Sonunda," dedi elini ona uzatarak.

O kadar sessizce ona doğru geldi ki, dumanla sürükleniyor olabilirdi, bakışları açlıkla onun üzerinde geziniyor, kaybettiği her kiloyu kataloglarken acıyla kararıyordu. Yüzünü kavradı, başparmağını kansız yanağında gezdirirken eğildi ve ağzını hafifçe onunkine bastırdı. Elini ensesine koydu, dokunuşunun altında onun sıcak ve canlı olduğunu hissettiğinde içinde bir şeyler hafifledi.

"Daha fazla uzak kalamazdım," dedi alçak ve sert bir ses tonuyla. "Frank beni bilgilendirmeye devam etti, ama ben

burada olmak."

"Anladım." Ağzını çevreleyen yeni çizgileri okşayarak uzaklaştırmaya çalıştı.

"Yarın eve gittiğinde ben de orada olacağım." "Biri benimle kalıyor-"

"Biliyorum. Ben o kişiyim." Kızın önünde çömeldi ve elini kendi elinin içine katladı.

"Güzel. Tekrar ayağa kalkmama yardım edebilirsin. Buradaki fizyoterapistler ihtiyacım olduğu kadarını yapmama izin vermiyorlar. yapıyor."

"Uyumanıza ve yemek yemenize izin vermekten başka bir şey yapacağımı düşünüyorsanız, çok yanılıyorsunuz."

"Gerçekten mi? Beni tekrar dövüş kiloma getirmek için teşvik edeceğini düşünmüştüm."

"Nedenmiş o?"

"Böylece bana geri kalan numaralarını gösterebilirsin." Ona sıırttı. "Sabırsızlanıyorum. Geçen hafta boyunca burada yattım. ne olduklarını merak ediyorum."

Ağzına bir gülümseme değdiğinde yüzündeki gerginlik gevşedi. "Bunların herhangi biri için formda olman biraz zaman alacak."

"Beni ne kadar hızlı forma soktuğuna bağlı, değil mi?"

"Yavaş ve sakın olacağız. Karaciğer yırtılması bir ya da iki günde atlatılacak bir şey değildir."



Ayrıca dalağının bir kısmı da yoktu ve kurşun iki kaburgasını parçalamıştı. Öte yandan, John hâlâ hayattaydı, ve en önemli şey de buydu. Eğer onların dikkatini çekmeseydi, gözlerinin önünde vurulacaktı.

"Ne yapıyordun?" diye sordu, geri çekildi ve Kendine geldiğinden beri kafasını kurcalayan soruyu nihayet sorabildiğinde kaşlarını çatarak ona baktı. "Ronsard'a neden öyle gidiyordun?"

"O piç kafana silah dayadı," dedi basitçe. "Ve ben kontrolümü kaybettim. Sen söz konusu olduğunda bunu çok yapıyorum."

"Bu böyle devam edemez."

"Daha iyisini yapmaya çalışacağım." Ses tonu artık kuruydu - çok kuruydu.

"Ronsard ile yaptığım anlaşma hakkında Bay Vinay ile konuşmadım. Tutacak mı?"

"Tutmak mı? Mest oldular."

"O zamanlar her şey iyi bir fikir gibi görünüyordu. Tek istediği Laure'ye bakmak için para; nereden geldiği ya da nasıl elde ettiği umurunda değil." Durakladı. "Ona bir kalp bulabilir misin?"

"Deniyoruz. Olasılıklar buna karşı, ama deniyoruz." İç çekti. "Ve eğer ona bir kalp bulursak, bu bir yerlerde daha sağlıklı bir çocuğun bu şansa sahip olamayacağı anlamına gelir."

"Ronsard'ın sağlayabileceği bilgiler sayesinde pek çok başka hayat da kurtulacak."

İkisi de sessizdi, tartışmanın her iki tarafında da etik kaygılar ağır basıyordu. Birinin nerede duracağını, çocuğunun o anda nerede olduğuna bağlı olduğundan şüpheleniyordu.

dahil oldu. Ronsard'ın kızına olan bağılılığını anlıyordu; çocuğu kalp bekleyen başka biri olsa hiç de anlayışlı olmazdı.

Ellerini sandalyenin kollarına koydu ve yavaşça kendini ayakta durmaya zorladı. John da ayağa kalktı, yüzü endişeliydi, elleri sanki onu yakalamak için uzanmıştı ilk adımlarını atan bir çocuk gibiydi. Ona doğru sırtıttı. "O kadar da kırılgan değilim."

"Sen benim için öylesin," dedi ve hatırladığı dehşet yüzünü kapladı. "Lanet olsun sana, artık kahramanlık yok, beni duyuyor musun?"

"Onları sana bırakıyorum, öyle mi?" Derin bir nefes aldı.

"Evet. Onları bana bırak."

"Yapamam." Kollarını ona doladı ve başını göğsüne yasladı. "Kahramanlar azdır ve çok nadir bulunurlar. Birini bulduğunda, ona iyi bakmalısın." Dallas ve John gibi iki adamı sevdiği ve onlar tarafından sevildiği için ne kadar şanslı olduğunu düşündü - her standarda göre olağanüstü adamlar.

Elleri yavaşça kadının sırtını okşadı, dokunuşu hafifti, böylece kazara onu incitmeyecekti. "Ben de tam olarak bunu yapıyordum. düşünmek."

Niema dudaklarını onun göğsüne dayadı ve teninin sıcak erkek kokusunu içine çekti. Adam ona dokunur dokunmaz konuşmanın ipini koparmıştı. "Bu da ne?"

"Bir kahraman bulduğunda, ona iyi bakmalısın." Eliyle kızın çenesini yukarı kaldırdı. "Ortaklar mı?"

Yüzüne yavaş ve keyifli bir gülümseme yayıldı ve kırılganlık havasını dağıttı. "Ortaklar," dedi ve el sıkıştılar.

Anlaşmada.

**SON**

